Peste 2 000 000 de exemplare vândute

Introducere de
Billy Graham

FUGI, BĂIETE, FUGI!

Povestea adevărată și captivantă a unui luptător de stradă fioros

NICKY CRUZ

și Jamie Buckingham

O carte despre:

- **schimbarea personală a lui Nicky Cruz**
- **reacția lui la violența tinerilor din ziua de azi**
- **planul de acțiune pentru părinții neliniștiți**

Copiii duri și bandele nu sunt dezbateri din trecut. Violența există în familii, în școlile noastre, în comunitățile noastre și în mass-media.

Citește povestea lui Nicky Cruz, un tiran al unei bande vicioase din orașul New York. El era un hoț, un bandit experimentat și un criminal obișnuit cu violența de pe stradă – toate acestea înainte să împlinească 18 ani.

Fugi, băiete, fugi! este mărturia dramatică a bătăliei lui disperate împotriva drogurilor, a alcoolismului și a anturajului violent în care trăia.

FUGI, BĂIETE, FUGI!

Fugi, băiete, fugi!, povestea lui Nicky Cruz, este o poveste remarcabilă. Are toate elementele unei tragedii - violență, intrigă - plus cel mai important ingredient dintre toate: puterea Evangheliei lui Isus Cristos.
Billy Graham

Fugi, băiete, fugi! este o poveste cutremurătoare! Mii de tineri nenorociți au citit această poveste și și-au predat viețile lui Cristos. Speranța mea este ca cei care vor citi această carte să ajungă să-L cunoască pe Cristosul care a schimbat goliciunea și neliniștea inimii lui Nicky Cruz și a făcut din el o legendă creștină a timpurilor sale.
Jamie Buckingham

Nicky Cruz și alte mii ca și el sunt nu doar exemple vii ale dragostei pline de credincioșie a Bunului Păstor, ci și semne ale timpurilor pe care ar fi bine să nu omitem să le înțelegem. Ei sunt un semn încurajator că Dumnezeu acționează cu putere și în vremea noastră astfel încât nu ar trebui să ne fie teamă să declarăm cu îndrăzneală Evanghelia la toată lumea.
Edward D. O'Connor, C. S. C., profesor la Universitatea Notre Dame.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-973-8998-50-6

9 789738 998506 >
www.ecasacartii.ro

Cuprins

Prefață

Când am preluat proiectul, Catherine Marshall a făcut observația că a scrie o carte de această natură este ca și cum ai da naștere unui copil. Aveam să-i port povara până în momentul venirii ei pe lume.

În acest caz, nu numai eu a trebuit să o port, ci și familia mea și Tabernacle Baptist Church pe care o păstoream. Ei au trecut împreună cu mine prin fiecare moment de greață matinală, prin fiecare durere din travaliu, ba chiar și printr-o serie de false contracții. Dar, atât familia cât și biserica au înțeles că această carte a fost inspirată de Duhul Sfânt, că a fost scrisă cu rugăciune și lacrimi și că avea să fie publicată spre gloria lui Dumnezeu. Practic, biserica m-a scutit de toate obligațiile până ce cartea a fost terminată, ba câțiva membri s-au oferit chiar să mă ajute să o tehnoredactez.

Totuși moașele cărții mele au fost John și Tibby Sherrill, împreună cu editorii revistei *Guideposts*. Sfatul și încrederea lui John m-au determinat să inițiez proiectul, iar observațiile critice ale lui Sherrill au dus la forma finală a dificilei, dar frumoasei povești de viață a lui Nicky Cruz.

Însă, pentru evoluția reală a poveștii, îi sunt îndatorat lui Patsy Higgins care și-a oferit serviciile pentru gloria lui Dumnezeu. Ea a trăit manuscrisul, l-a respirat în calitate de

critic, editor şi tehnoredactor, manifestând o inspirație specială în eliminarea sau rescrierea unor pasaje – inspirație care nu putea veni decât de la Dumnezeu.

Cartea însăşi sfidează una din legile literare de bază. Finalul acesteia rămâne deschis. Nu are un final drăguț, strălucitor şi atrăgător. De fiecare dată când stăteam de vorbă cu Nicky, îmi povestea câte o întâmplare fantastică prin care trecea. Şi acesta este material pentru un alt volum – poate chiar mai multe. Deci, *Fugi, băiete, fugi!* este istoria, relatată cu acuratețe, a primilor 29 de ani din viața unui tânăr ale cărui zile strălucite îi stau încă în față.

Jamie Buckingham
Eau Gallie, Florida

Introducere

FUGI, BĂIETE, FUGI!, povestea lui Nicky Cruz, este o poveste remarcabilă. Are toate elementele unei tragedii – violență, intrigă – plus cel mai important ingredient dintre toate: puterea Evangheliei lui Isus Cristos.

Primele capitole constituie fundalul întunecat, prevestitor, pe care se conturează deznodământul emoționant al acestei povestiri neobişnuite. Deci, nu disperați la contactul cu atmosfera sângeroasă din prima parte a romanului!

Nicky este un tânăr care are astăzi un mare impact asupra unei importante categorii a tinerilor noştri americani. Populația adultă nu îi mai poate ignora pe tineri şi problemele grave ale secolului al XX-lea în care aceştia trăiesc. Tinerii caută sensul vieții. Nu se dau în vânt după şabloanele noastre sociale învechite. Ei caută cu insistență sinceritatea în credință, onestitatea în politică şi dreptatea pentru cei mai puțin privilegiați. Ceea ce este încurajator la aceşti tineri din „noua generație" (care până în 1970 va depăşi populația adultă) este faptul că ei caută cu disperare răspunsuri. În contactele mele cu sutele de studenți din campusurile universităților noastre, am fost impresionat de faptul că ei sunt în căutarea adevărului, a răspunsurilor oneste. Tinerii care trăiesc în ghetourile americane doresc cu ardoare dreptatea socială. Unii dintre ei sunt influențați de cercurile

violente şi de presiunea grupului şi sunt cu uşurinţă atraşi în vârtejul rebeliunii care arde şi distruge totul în jur. Nicky Cruz este un exemplu strălucit al faptului că tinerii rebeli pot găsi sensul şi scopul vieţii în Cristos.

La cruciadele noastre, aproape jumătate din cei prezenţi au sub 25 de ani. Aceşti tineri nu vin cu o atitudine denigratoare, ci caută cu sinceritate adevărul şi scopul în viaţă. Ei răspund cu sutele chemării lui Cristos.

Fugi, băiete, fugi! este o poveste emoţionantă! Speranţa mea este că aceasta va fi citită de mulţi şi aceştia vor ajunge să-L cunoască pe Cristos, Cel care a schimbat inima rebelă a lui Nicky Cruz, transformându-l într-o legendă creştină a vremii sale.

Billy Graham

Cuvânt înainte

Povestea lui Nicky este poate cea mai dramatică din istoria mişcării penticostale, dar nu este unică. Nicky este doar un reprezentant plin de culoare al unui mare număr de oameni care, în ultimele decenii, au fost eliberaţi din mrejele delincvenţei, ale alcoolismului, ale dependenţei de droguri, ale prostituţiei, ale homosexualităţii şi ale oricărui alt tip de perversiune şi degenerare umană. Ajutorul psihiatric, tratamentul medical şi consilierea spirituală nu au dat roade în vieţile acestor oameni. Cu o uimitoare rapiditate, ei au fost eliberaţi din legăturile lor prin puterea Duhului Sfânt şi au ajuns să ducă o viaţă de slujire şi de rugăciune.

Este natural să te îndoieşti de durabilitatea schimbărilor atât de rapide şi radicale. Dar nu există niciun motiv teologic pentru a le diminua importanţa. Harul lui Dumnezeu poate pune stăpânire pe un om într-o clipă şi poate transforma un păcătos într-un sfânt. „Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam" (Luca 3:8). Omul nu poate produce astfel de schimbări, nici în el însuşi, nici în alţii, pentru că natura are nevoie de timp pentru a evolua treptat; dar Dumnezeu poate realiza într-o clipă ceea ce omul realizează în ani de zile.

Astfel de convertiri au avut loc în istoria creştinismului încă de la începuturi. Zacheu, Maria Magdalena (sau femeia

păcătoasă din Luca 7:37), tâlharul de pe cruce, sfântul Pavel şi chiar sfântul Matei sunt doar începutul unei lungi liste. Totuşi numărul mare de astfel de convertiri care au loc astăzi în cadrul a ceea ce a fost numit „mişcarea penticostală" este, cred eu, fără precedent. Care este însemnătatea acestor evenimente uimitoare?

Deseori mi-am pus întrebări în legătură cu aceasta, şi ceea ce mi-a revenit în minte de fiecare dată a fost pilda nunții (Matei 22:1–14). Atunci când oaspeții invitați nu au venit, stăpânul a spus slujitorilor lui: „Duceți-vă degrabă în piețele şi ulițele cetății, şi aduceți aici pe cei săraci, ciungi, orbi şi şchiopi" (Luca 14:21). Când nici aceia nu au fost suficienți, slujitorii au fost trimişi încă o dată, de data aceasta pe drumuri şi pe ulițele cetății, cu porunca: „siliți-i să intre, ca să mi se umple casa" (Luca 14:23).

Cred că aceasta se întâmplă astăzi. „Oaspeții invitați" la masa Domnului, adică cei „născuți creştini", cei drepți, cei care respectă legile s-au dovedit prea adesea a fi nedemni. Ei „s-au dus la biserică", dar nu s-au făcut cu adevărat părtaşi la ospățul oferit de Rege. De aceea, Biserica, în loc să fie un Trup viu şi un adevărat martor, este de multe ori un loc unde oamenii merg dintr-un obicei pios, dar ineficient.

Dar, în timp ce cărturarii discută ce vocabular nou ar putea să-L readucă pe Dumnezeu la viață (pentru că tot ceea ce cunosc despre El sunt cuvinte) şi ce simboluri noi ar putea face liturghia mai plină de sens (pentru că tot ceea ce văd ei în religie este ceea ce face omul), Dumnezeu adună în tăcere noi invitați la ospățul Său. El îi acceptă cu bucurie pe aceia care, după standardele umane, sunt săraci, orbi şi paralizați din punct de vedere spiritual şi moral. Prin puterea Duhului Său, El îi „sileşte" să intre, răpindu-i de pe străzile degradării şi ale perversiunii.

Nicky Cruz şi miile de oameni ca el nu sunt numai exemple vii ale iubirii credincioase arătate lor de Bunul Păstor, ei sunt semne ale unor vremuri pe care trebuie să le înțelegem. Ei

reprezintă o dovadă încurajatoare a faptului că Dumnezeu lucrează cu o nouă putere în zilele noastre, pentru a nu ne fi teamă să mărturisim plini de curaj Evanghelia. De asemenea, ei sunt un semn de avertizare pentru cei care cred că, datorită obiceiurilor pioase sau a lucrării sacre de slujire, sau a orice altceva au un titlu şi au asigurat un loc la ospăț. „Căci vă spun că niciunul din cei poftiți nu va gusta din cina mea" (Luca 14:24). Căci „nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea" (Matei 22:8).

Prof. Edward D. O'Connor, C. S. C.
Universitatea Notre Dame

Capitolul 1

Nimănui nu-i pasă

— Opriți-l pe puștiul acela nebun! a strigat cineva.

Ușa avionului companiei Pan American s-a deschis și m-am năpustit pe scări, către terminalul aeroportului JFK din New York. Era 4 ianuarie 1955. Simțeam cum vântul rece îmi înțepa obrajii și urechile.

Trecuseră câteva ore de când tatăl meu mă îmbarcase la bordul avionului în San Juan. Nu eram decât un rebel puști portorican de 15 ani. Fusesem dat în custodia pilotului și mi se spusese să rămân în avion până când aveam să fiu preluat de fratele meu, Frank. Dar, când ușa s-a deschis, eu am fost primul care a ieșit, sărind energic peste pragul de ciment.

Trei însoțitori de bord m-au înconjurat rapid și m-au prins lângă gardul de protecție de la poartă. În timp ce încercam să mă eliberez, simțeam vântul aspru biciuindu-mi trupul, deoarece trecuse cu ușurință prin hainele mele subțiri. Polițistul de la poartă m-a înhățat de braț, iar însoțitorii de bord s-au grăbit să se întoarcă la slujbele lor. Totul era doar o joacă pentru mine, așa că m-am uitat la copoi cu un rânjet satisfăcut.

— Portorican nebun! Ce naiba crezi că faci? a zis el.

Simțind ura din vocea lui, rânjetul meu a dispărut repede. Obrajii lui grași erau roșii de gerul de afară, iar ochii îi erau umezi din cauza vântului. Între buzele flasce ținea un muc de țigară neaprins. Ură! O simțeam inundându-mi trupul. Aceeași ură pe care o avusesem față de tatăl meu și mama mea, față de profesorii mei, de polițiștii din Puerto Rico. Ură! Am încercat din nou să mă eliberez din prinsoare, dar copoiul îmi ținea brațul ca într-o menghină de fier.

— Hai, puștiule, să ne întoarcem la avion! M-am uitat la el și am scuipat.

— Porcule! a mârâit el. Latin împuțit! Și-a slăbit strânsoarea și a încercat să mă prindă de guler. Strecurându-mă pe sub brațul lui, am reușit să fug către poarta deschisă a terminalului. În urma mea auzeam strigăte și pași gonind. Alergam prin mulțimea de oameni ce se îndreptau spre avioanele lor. Deodată, am ajuns într-o cameră mare către capătul terminalului. Observând o ușă care se deschidea către exterior, m-am năpustit afară în stradă.

Un autobuz mare era chiar în fața mea, cu ușile deschise și motorul pornit. Oamenii se îmbarcau, iar eu mi-am făcut loc cu coatele până în mijlocul lor. Șoferul m-a apucat de umăr și mi-a cerut biletul. Am ridicat din umeri și i-am răspuns în spaniolă. M-a împins cu asprime afară din rând, prea ocupat pentru a-și pierde timpul cu un puști neghiob care de-abia înțelegea engleza. În timp ce-și îndrepta atenția către o femeie care-și scotocea poșeta, m-am aplecat și m-am strecurat prin spatele ei până am ajuns în autobuzul aglomerat. Aruncând o privire peste umăr ca să mă asigur că nu mă văzuse, mi-am făcut loc până în spate și m-am așezat la fereastră. În timp ce autobuzul pleca, l-am văzut pe polițistul cel gras împreună cu alți doi polițiști apărând la ușa de la capătul terminalului și privind nedumeriți în toate direcțiile. N-am putut rezista impulsului de a bate în geam, făcându-le cu mâna și rânjind răutăcios. Reușisem.

Scufundându-mă adânc în scaun, mi-am proptit genunchii de scaunul din fața mea și mi-am lipit fața de geamul murdar și rece.

Autobuzul își făcea drum prin traficul dificil din New York, către centrul orașului. Afară era zăpadă, pe străzi și pe trotuare, numai noroi. Întotdeauna îmi imaginasem zăpada ca fiind albă și frumoasă, întinsă ca o plapumă peste un tărâm de poveste. Dar aceasta era negricioasă, ca o pastă murdară. Respirația mea aburea geamul, așa că m-am tras și am început să mâzgălesc geamul cu degetul. Era o lume cu totul diferită de cea pe care tocmai o părăsisem.

În mintea mea depănam imagini din ziua precedentă, imagini în care stăteam pe dealul din fața casei noastre. Îmi aminteam iarba verde de sub picioarele mele, presărată cu culorile pastelate ale floricelelor sălbatice. Dealul cobora încet către sătucul din apropiere. Îmi aminteam vânticelul călduț care-mi mângâia obrazul și căldura soarelui pe spatele meu gol, bronzat.

Puerto Rico este un tărâm minunat, însorit, cu mulți copii care aleargă desculți. Este un tărâm în care bărbații nu poartă cămăși, iar femeile merg alene prin soarele dogoritor. Sunetul tobelor de oțel și bătaia chitarelor se aud zi și noapte. Este un tărâm al cântecului, al florilor, al copiilor care râd și al apelor azurii.

Dar este de asemenea și un tărâm al vrăjitoriei și al practicilor voodoo, al superstițiilor religioase și al ignoranței acute. Noaptea, sunetele produse de tobele voodoo coboară de pe munții acoperiți de palmieri, semn că vracii sunt în plină activitate – aduc jertfe și dansează cu șerpii la lumina scăpărândă a flăcărilor.

Părinții mei erau spiritiști. Își câștigau existența alungând demonii și contactând spiritele morților. Tata era unul din cei mai de temut oameni de pe insulă. Înălțimea lui de mai bine de 1,80 și umerii lui proeminenți îi câștigaseră printre insulari numele „Uriașul". Fusese rănit în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial şi primise o pensie de la guvern. Dar în familie eram 17 băieţi şi o fată aşa că, după război, a început să practice spiritismul pentru a-şi câştiga traiul.

Mama lucra ca vrăjitoare, împreună cu tata. Casa noastră era sălaşul experienţelor voodoo, a întrunirilor spiritiste şi a vrăjitoriilor de tot felul. Sute de oameni veneau din toată insula pentru a participa la şedinţe spiritiste şi de meditaţie.

De la casa noastră mare, amplasată chiar pe vârful dealului, pornea o potecă şerpuitoare care ducea către sătucul liniştit Las Piedras, ghemuit în vale. Sătenii urcau acea potecă la orice oră din zi şi din noapte pentru a veni la „Casa vrăjitorului". Ei încercau să contacteze spiritele morţilor, să ia parte la vrăjitorii şi îi cereau tatălui meu să-i elibereze de demoni.

Tata era cel care conducea ritualurile, dar veneau şi mulţi alţi vrăjitori portoricani care foloseau casa noastră drept sediu. Unii stăteau la noi cu săptămânile, invocând spiritele rele şi alungând demonii.

În camera din faţă se afla o masă mare, pentru şedinţele de spiritism, masă la care stăteau oamenii care încercau să comunice cu spiritele morţilor. Tata era bine instruit în acest domeniu, avea o bibliotecă specială cu cărţi de magie şi vrăjitorie nemaiîntâlnite în acea parte a insulei.

Într-o dimineaţă, devreme, doi bărbaţi au adus la noi o femeie ce părea bolnavă. Eu şi fratele meu, Gene, ne-am dat jos din pat şi am tras cu ochiul: au întins-o pe masa cea mare. Corpul ei zvâcnea, şi de pe buze îi ieşeau gemete puternice, în timp ce bărbaţii stăteau fiecare la câte un capăt al mesei, ţinând-o cu putere. Mama stătea la picioarele ei cu ochii ridicaţi la tavan, declamând cuvinte ciudate. Tata s-a dus în bucătărie şi s-a întors cu o urnă mică, neagră, plină cu tămâie. În mână ţinea o broască mare, verde, pe care a pus-o pe stomacul tremurător al femeii. Apoi, atârnându-i mica urnă cu un lănţişor deasupra capului, a început să presare pulbere din ea peste trupul în convulsii al acesteia.

Am început să tremurăm de frică văzându-l cum poruncea spiritelor rele să părăsească femeia şi să intre în broască. Deodată, aceasta şi-a aruncat capul pe spate şi a scos un ţipăt ascuţit. Broasca a sărit de pe abdomenul ei şi s-a zdrobit de pragul uşii. Femeia a început să lovească din picioare şi, eliberându-se din strânsoarea bărbaţilor, s-a rostogolit de pe masă şi a căzut zgomotos pe podea. Din gură îi curgea salivă şi îşi muşca buzele şi limba, sângele amestecându-i-se cu spuma albă de la colţurile gurii.

În cele din urmă s-a liniştit şi a rămas nemişcată. Tata a declarat că fusese vindecată, iar bărbaţii i-au dat bani. Inconştientă, femeia a fost luată de cei doi bărbaţi, care s-au îndreptat apoi către uşă, mulţumindu-i tatei necontenit şi numindu-l „Marele făcător de minuni".

Prima porţiune a copilăriei mele a fost plină de teamă şi resentimente. Fiind o familie mare, aceasta însemna o atenţie foarte mică acordată fiecărui copil. Îi uram pe tata şi pe mama şi-mi era teamă de vrăjitoriile care se petreceau în fiecare noapte în casa noastră.

În vara anului în care aveam să încep şcoala, tata m-a încuiat în cuşca porumbeilor. Era seara, târziu, şi mă prinsese furând bani din geanta mamei. Am încercat să fug, dar el m-a prins de guler:

— Nu poţi fugi, copile. Va trebui să plăteşti preţul pentru furtişag.

— Te urăsc! i-am strigat.

El m-a ridicat de jos scuturându-mă bine.

— Îţi dau eu! O să te învăţ eu cum vorbeşti cu tatăl tău, a spus el. Ridicându-mă sub braţul lui ca pe un sac de grâu, a străbătut curtea pe întuneric îndreptându-se către cuşca porumbeilor. Îl auzeam încercând să găsească zăvorul şi în cele din urmă deschizând uşa.

— Intră! s-a răstit el. Vei sta aici cu păsările până îţi vei învăţa lecţia.

M-a împins înăuntru şi a trântit uşa după mine, lăsându-mă în întuneric beznă. Am auzit zăvorul trăgându-se şi vocea tatălui meu pătrunzând printre crăpături:

— Nu primeşti nici mâncare! Apoi paşii i s-au îndepărtat către casă.

Eram împietrit de teamă. Am început să lovesc frenetic cu pumnii în uşă, să țip şi să strig. Deodată, baraca s-a umplut de zgomotul asurzitor de aripi, păsările lovindu-se de corpul meu înspăimântate. Mi-am pus repede mâinile pe față şi am început să țip isteric, simțind cum păsările îmi ciupeau fața şi gâtul. Am căzut pe podeaua murdară şi mi-am acoperit capul cu brațele, încercând să-mi protejez ochii şi să nu mai aud bătaia aripilor deasupra capului.

Parcă ar fi trecut o eternitate până ce s-a deschis uşa şi tata m-a ridicat brutal în picioare, târându-mă în curte.

— Data viitoare adu-ți aminte să nu mai furi şi să nu mai răspunzi obraznic când eşti prins! a spus el cu asprime. Acum spală-te şi du-te la culcare!

În noaptea aceea am plâns în patul meu şi am visat că păsările continuau să se lovească de corpul meu.

Am continuat să-mi urăsc părinții şi anul următor când am început şcoala. Uram autoritatea. Apoi, la opt ani, m-am revoltat total împotriva părinților mei. Era o după-amiază toridă de vară, şi mama, împreună cu mai multe femei, vrăjitoare, stăteau la masa cea mare din sufragerie şi beau cafea. Mă plictisisem de joaca cu fratele meu aşa că am intrat în cameră bătând o minge mică. Una din ele i-a spus mamei:

— Nicky al tău este un băiat drăguț. Seamănă cu tine. Cred eşti foarte mândră de el.

Mama s-a uitat cu asprime la mine şi a început să se legene în scaunul ei. Apoi şi-a dat ochii peste cap, astfel încât numai albul ochilor se mai vedea. Şi-a întins brațele în față, degetele i s-au înțepenit şi au început să-i tremure uşor, în timp ce-şi ridica lent brațele deasupra capului şi declama:

— Acesta... nu... fiul meu. Nu, nu Nicky. El nu a fost niciodată al meu. El fiul celui mai mare vrăjitor. Lucifer. Nu, nu al meu... nu al meu... Fiul lui Satan, fiul Diavolului.

Am scăpat mingea, care s-a rostogolit prin cameră. Uşor, m-am dat înapoi spre perete, în timp ce mama a continuat, în transa ei, să-şi ridice vocea şi să rostească:

— Nu, nu al meu... mâna lui Lucifer peste viața lui... degetul lui Satan să-i atingă sufletul... semnul fiarei pe inima lui... nu... nu al meu... nu, nu al meu.

O priveam, în timp ce lacrimile au început să-mi curgă. Deodată, s-a întors către mine şi, cu ochii mari, mi-a strigat:

— Ieşi afară, DIAVOLE! Pleacă de aici! Pleacă, DIAVOLE! Afară! Afară! Afară!

Am înțepenit de frică. Am fugit în camera mea şi m-am aruncat pe pat. Gândurile mi se învălmăşeau în cap asemenea unui râu învolburat de-a lungul unui canion strâmt.

— Nu copilul ei... copilul lui Satan... nu mă iubeşte... Nimănui nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă.

Apoi m-au năpădit lacrimile şi am început să țip şi să gem. Durerea care-mi apăsa pieptul era insuportabilă. Am lovit cu pumnii în pat până la epuizare.

Vechea ură clocotea în adâncul sufletului meu. Deodată, am simțit că îmi mistuia sufletul, asemenea unui val care trece peste un recif de corali. Îmi uram mama. Doamne, cât o uram! Îmi doream să o fac să sufere – să o torturez – să mă răzbun. Am deschis uşa şi am alergat urlând în sufragerie. Vrăjitoarele erau încă acolo, cu mama. Am început să lovesc masa cu mâna şi să strig. Eram atât de măcinat de ură, încât mă bâlbâiam, cuvintele nu-mi ieşeau clar de pe buze:

— T-te-te urăsc! Am ridicat un deget tremurător către mama şi am strigat din nou: V-v-vei p-plăti pentru asta! Vei plăti pentru asta.

Doi dintre frații mei mai mici stăteau curioşi în pragul uşii, m-am lovit de ei în timp ce alergam către ieşire. Sărind furtunos

pe trepte m-am întors şi m-am târât sub terasă, în locul rece şi întunecat pe care-l foloseam de obicei ca ascunzătoare. Ghemuit sub scări, în praful uscat, le auzeam pe femeile acelea râzând şi, deasupra tuturor vocilor, o auzeam pe a mamei pătrunzând printre scândurile podelei:

— Vedeți, v-am spus că este copilul lui Satan.

Cât o uram! Voiam să o distrug, dar nu ştiam cum. Lovind cu pumnii în praf, strigam:

— Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!, iar trupul îmi era scuturat de convulsii. Plângeam, dar nimeni nu auzea – nimănui nu-i păsa. În frustrarea mea, apucam cu mâinile praful de pe jos şi-l aruncam în toate direcțiile; mi se depunea pe față şi, amestecându-se cu lacrimile, se transforma în râulețe de noroi.

În cele din urmă agitarea mea s-a împrăştiat şi am rămas nemişcat. În curtea laterală îi auzeam pe ceilalți frați jucându-se. Unul din frații mei mai mici cânta ceva despre păsări şi fluturi. Eu însă mă simțeam izolat, singur. Eram torturat de ură şi obsedat de teamă. Am auzit uşa de la cuşca porumbeilor închizându-se şi zgomotul paşilor tatălui meu apărând după colțul din spate al casei şi urcând scările. Oprindu-se, şi-a aruncat privirile către colțul meu întunecat, printre crăpăturile dintre treptele de lemn.

— Ce faci acolo, băiete? Am rămas tăcut, sperând că nu mă va recunoaşte. El a ridicat din umeri şi a continuat să urce scările, trântind uşa în urma lui.

Nimănui nu-i pasă, am gândit eu.

Înăuntrul casei am auzit din nou râsete, tata alăturându-se şi el femeilor. Ştiam că tot de mine râdeau.

Simțeam valurile de ură ridicându-se din nou în mine. Cu lacrimile curgându-mi pe față, am început să strig din nou:

— Te urăsc, mamă! Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Ecoul vocii mele se auzea în spațiul gol de sub casă.

Ajungând la o stare de surescitare maximă, m-am prăbuşit pe spate în mizerie, mă rostogoleam continuu, praful acoperindu-mi

corpul. Extenuat, am închis ochii şi am plâns până am căzut într-un somn agitat.

Soarele deja apusese când m-am trezit şi m-am târât afară de sub scară. Nisipul încă îmi trosnea între dinţi, iar corpul îmi era plin de praf. Broaştele şi greierii cântau vesel, iar roua îmi răcorea picioarele goale.

Tata a deschis uşa din spate şi o sclipire de lumină gălbuie a căzut asupra mea.

— Porcule! a strigat el. „Ce ai făcut sub terasă atâta timp? Uită-te la tine! Nu avem nevoie de porci aici. Du-te şi spală-te, şi apoi vino la masă!

Am ascultat. Dar, spălându-mă acolo la pompă, eram sigur că voi urî întotdeauna. Eram sigur că nu voi mai iubi niciodată... pe nimeni. Eram sigur că nu voi mai plânge niciodată... niciodată. Teamă, mizerie şi ură pentru fiul lui Satan. Începusem să alerg.

În multe familii portoricane se practică obiceiul de a-şi trimite copiii la New York când sunt îndeajuns de mari să-şi poarte singuri de grijă. Şase dintre fraţii mei mai mari plecaseră deja de pe insulă şi se mutaseră în New York. Toţi erau căsătoriţi şi încercau să-şi facă o nouă viaţă acolo.

Dar eu eram prea tânăr ca să plec. Oricum, în următorii cinci ani, părinţii mei au decis că nici eu nu puteam rămâne în Puerto Rico. Devenisem un rebel la şcoală. Băteam copiii, în special pe cei mai mici. Într-o zi, am lovit o fetiţă mai mică decât mine cu piatra în cap. Stăteam şi priveam cu un sentiment de satisfacţie cum îi ţâşnea sângele prin păr. Fetiţa ţipa şi plângea, iar eu râdeam.

În seara aceea, tata m-a lovit peste faţă până mi-a dat sângele pe gură.

— Sânge pentru sânge – striga el.

Mi-am cumpărat o praştie ca să vânez păsări. Nu era însă de ajuns să le omor. Îmi plăcea să le torturez. Până şi fraţii mei mă evitau din cauza dorinţei mele neobişnuite de sânge.

În clasa a VIII-a am avut o răfuială cu profesorul meu de atelier – un om înalt şi slab căruia îi plăcea să fluiere după femei.

Într-o zi, în clasă, l-am numit „cioară". Deodată, s-a făcut linişte, iar ceilalţi copii s-au ascuns după maşinile din atelier, simţind tensiunea care plutea în aer.

Profesorul a trecut printre ei şi a venit la strungul lângă care eram eu.

— Ştii ceva, băiete? Eşti un idiot.

Înainte să pot face vreo mişcare, şi-a întins braţul lui slăbănog şi m-a lovit sălbatic, zdrobindu-mi buzele de dinţi. Am simţit gustul sângelui în gură, scurgându-se apoi şi pe bărbie.

Am pornit către el agitându-mi braţele. El era un bărbat matur, iar eu cântăream mai puţin de cincizeci de kilograme, dar eram plin de ură, şi vederea sângelui mă provocase.

M-a prins cu o mână de frunte, şi cu cealaltă de braţ, în timp ce eu loveam inutil cu pumnii în vânt.

Dându-mi seama de situaţia mea disperată, m-am retras.

— Până aici ţi-a fost, cioară!, i-am strigat. Mă duc la poliţie. Aşteaptă şi-ai să vezi, şi am fugit afară din clasă.

El a alergat după mine strigând:

— Aşteaptă! Îmi pare rău! Dar eu deja plecasem.

Nu m-am dus la poliţie, ci acasă la tata. I-am spus că profesorul încercase să mă omoare. S-a înfuriat rău. S-a dus undeva în casă şi s-a întors cu pistolul lui mare la curea.

— Să mergem, băiete! O să-l omor pe bătăuşul ăla!

Ne-am întors înapoi la şcoală. Mi-era greu să merg la pas cu tata, aproape alergam în spatele lui. Inima îmi sărea din piept de bucurie la gândul de a-l vedea pe profesor paralizând de teama tatălui meu.

Profesorul nu era însă în clasă.

— Aşteaptă aici, băiete, a spus tata. Mă duc să vorbesc cu directorul şi să rezolv problema. Îmi era puţin teamă, dar am aşteptat.

Tata a stat în biroul directorului mult timp. Când a ieşit, a venit repede spre mine şi m-a apucat de braţ.

— În regulă, băiete, ai de dat nişte explicaţii! Hai acasă!

Încă o dată, am mers în pas de marş prin sat şi am apucat-o pe poteca ce ducea la casa noastră. Tata mă trăgea de braț în urma lui.

— Mincinos împuțit! a spus el când am ajuns în fața casei. Şi-a ridicat mâna pregătit să mă lovească, dar eu m-am eliberat din strânsoarea lui şi am fugit înapoi pe potecă.

— Ei bine! Fugi băiete, fugi! a strigat el. Vii tu acasă! Şi când ai să vii, o să pun biciul pe tine!

Într-adevăr, m-am întors acasă. Dar peste trei zile. Poliția m-a găsit pe un drum ce ducea în munți. I-am implorat să mă lase să plec, dar ei m-au dus înapoi la tata. Iar el şi-a respectat promisiunea.

Ştiam că voi pleca din nou. Aveam să fug, să fug până ce nimeni nu mă mai putea aduce înapoi. În următorii doi ani am fugit de acasă de cinci ori. De fiecare dată, poliția m-a găsit şi m-a adus acasă. În cele din urmă, disperat, tata şi mama i-au scris fratelui meu Frank, rugându-l să mă primească la el. Frank a fost de acord, şi s-au făcut pregătirile de plecare.

În dimineața plecării, copiii au fost aliniați în fața casei. Mama m-a strâns la pieptul ei. Când a încercat să vorbească avea lacrimi în ochi, dar nu a putut scoate niciun cuvânt. Oricum, nu aveam niciun sentiment pentru ea. Luându-mi mica mea valiză, le-am întors supărat spatele şi m-am îndreptat către vechea noastră camionetă în care mă aştepta tata. N-am privit o clipă înapoi.

Cu maşina făceam 45 de minute până la aeroportul din San Juan. Acolo, tata mi-a dat un bilet şi o bancnotă de 10 dolari.

— Sună-l pe Frank imediat ce ajungi în New York, a spus el. Pilotul va avea grijă de tine până vine el.

A stat şi m-a privit un moment îndelungat, cu o înfățişare dominatoare, părul lui ondulat, cărunt bătându-i în vânt. Probabil că i-am părut mic şi demn de milă aşa cum stăteam lângă poartă, cu valiza în mână. Buza de jos i-a tremurat când a

vrut să-mi strângă mâna. Apoi, deodată, şi-a pus brațele lui lungi împrejurul meu şi m-a strâns la piept. L-am auzit oftând:

— Hijo mio (fiul meu).

Când mi-a dat drumul, a spus:

— Fii băiat bun, pasăre mică! M-am întors şi am urcat treptele avionului, ocupându-mi locul la geam.

Afară vedeam figura înaltă, solitară a tatălui meu, „Uriaşul", aşteptând lângă poartă. Şi-a ridicat mâna ca şi cum ar fi vrut să-şi ia la revedere, dar s-a intimidat şi s-a întors grăbit la camioneta lui veche.

Cum mă numise? „Pasăre mică." Îmi amintesc acel moment de demult când, stând pe treptele terasei, tata mă numise prima oară aşa.

Stătea într-un leagăn fumându-şi pipa şi-mi spunea povestea unei păsări care devenise legendă în Puerto Rico. Pasărea nu avea picioare, şi de aceea era continuu în zbor. Tata s-a uitat cu tristețe la mine:

— Acesta eşti tu, Nicky. Tu nu ai odihnă. Întotdeauna vei alerga, ca acea pasăre mică. A clătinat din cap încet-încet şi a privit spre cer, expirând fumul în sus, spre vița de vie care acoperea terasa.

— Pasărea este micuță şi foarte uşoară. Nu cântăreşte mai mult de o pană. Ea zboară pe curenții de aer şi doarme pe aripile vântului. Zboară neîncetat. Fuge de şoimi. De vulturi. De bufnițe. De alte păsări de pradă. Se ascunde în spatele unei raze de soare. Căci dacă păsările de pradă ajung deasupra ei, o vor vedea, în contrast cu pământul. Aripioarele ei sunt transparente ca apa limpede de izvor. Atâta timp cât rămâne la înălțime, păsările de pradă nu o văd. Iar ea nu se odihneşte niciodată.

Tata s-a tras înapoi şi a suflat o pală de fum albăstrui în aer.

— Dar cum mănâncă ea? am întrebat eu.

— Mănâncă în timpul zborului, a replicat tata. Vorbea cu voce scăzută, ca şi cum ar fi văzut mica ființă. „Prinde insecte şi fluturi. Nu are picioare – este mereu în mişcare.

Am fost fascinat de poveste.

— Dar ce face pe timp urât? am întrebat. Ce se întâmplă când soarele nu străluceşte? Cum reuşeşte să scape de duşmani?

— Pe vreme urâtă, Nicky, a spus tata, „ea zboară atât de sus, încât nimeni nu o poate vedea. Singurul moment când se opreşte din zbor – singurul moment când se opreşte din alergare şi vine pe pământ este atunci când moare. Căci, odată ce a atins pământul, ea nu mai poate zbura.

Tata m-a bătut pe spate şi m-a gonit apoi în curte.

— Du-te acum, pasăre mică! Du-te şi zboară! Tata te va chema atunci când nu va mai trebui să alergi.

Am sărit pe câmpie, fluturându-mi braţele întocmai ca o pasăre care încearcă să-şi ia zborul. Dar n-am putut să prind destulă viteză pentru a mă ridica în aer.

Motoarele avionului tuşiră, scoaseră un fum negru şi porniră. În sfârşit, aveam să zbor. Începeam să zbor.

Autobuzul s-a oprit la un semafor. Afară, luminile strălucitoare şi semnele multicolore licăreau în întunericul rece. Bărbatul din faţă s-a ridicat să coboare. Eu l-am urmat, pe uşa din spate. Uşile s-au închis în spatele meu, iar autobuzul a pornit iarăşi. Fusesem lăsat singur în mijlocul a opt milioane de oameni.

Am luat o mână de zăpadă murdară şi am dat la o parte crusta de deasupra. Iat-o, strălucind, albă şi curată. Voiam să o bag în gură şi să o mănânc, dar privind-o, am observat mici punctuleţe negre care ieşeau la suprafaţă. Deodată am realizat că aerul era plin de funingine de la hornurile industriale, iar zăpada părea mai mult a fi o brânză presărată cu piper negru.

Am aruncat-o. Oricum nu conta. Eram liber.

Două zile am rătăcit prin oraş. Am găsit o haină veche lângă un tomberon de gunoi, pe o alee lăturalnică. Mânecile îmi cădeau mult peste degete, iar poala hainei mătura asfaltul. Nasturii îi fuseseră luaţi, iar buzunarele îi erau rupte, dar îmi ţinea de cald. În noaptea aceea am dormit în metrou, ghemuit pe unul din scaune.

Pe la sfârşitul celei de-a doua zile, entuziasmul meu s-a topit. Îmi era foame... şi frig. De două ori încercasem să vorbesc cu oamenii şi să le cer ajutorul. Primul om pur şi simplu m-a ignorat. A trecut pe lângă mine ca şi cum nici nu aş fi fost acolo. Al doilea m-a împins lângă un zid.

— Şterge-o, bronzatule! Ia-ţi mâinile jegoase de pe mine! Mi-a fost teamă. Încercam să-mi opresc teama să urce din stomac în gât.

În seara aceea m-am plimbat din nou pe străzi. Haina lungă îmi atârna pe trotuar, şi în mână ţineam valiza mea mică. Oamenii treceau pe lângă mine şi priveau în urma mea, dar nimănui nu părea să-i pese. Priveau şi treceau mai departe.

În noaptea aceea am cheltuit cei 10 dolari pe care mi i-a dat tata. M-am oprit în faţa unui mic restaurant şi am comandat un hot dog, arătând cu degetul către una din pozele agăţate pe tejgheaua unsuroasă. L-am înfulecat şi am arătat că mai vreau unul. Bărbatul de la tejghea a dat din cap şi a întins mâna. Am băgat mâna în buzunar şi am scos bancnota cocoloşită. Ştergându-şi mâinile pe un prosop, s-a întins să ia bancnota, şi după ce o luă o băgă în buzunarul şorţului său murdar. Mi-a adus apoi un alt hot dog şi un castronaş cu cili. Când am terminat, l-am căutat, dar el dispăruse în bucătărie. Mi-am luat bagajul şi m-am întors în strada rece. Aceea a fost prima mea experienţă cu micii întreprinzători americani. De unde era să ştiu eu că un hot dog american nu costa 5 dolari?

Mergând înainte pe stradă m-am oprit în faţa unei biserici. O uşă grea de fier bloca intrarea în biserică, uşa fiind legată cu un lanţ mare şi un lacăt. Am stat în faţa clădirii mari de piatră privind către turla îndreptată către cer. Pereţii reci de piatră şi ferestrele cu vitralii păreau să caute protecţie în spatele unui gard de fier. Prin poarta încuiată se vedea statuia unui om cu chipul şi ochii trişti. Braţele Lui erau întinse şi acoperite cu zăpadă. Dar El era închis înăuntru. Iar eu eram închis afară.

Am plecat mai departe, târşâindu-mi haina... înainte, tot înainte.

Panica mă pândea. Era aproape miezul de nopții, iar eu tremuram nu numai de frig, ci şi de teamă. Continuam să sper că cineva se va opri şi mă va întreba dacă am nevoie de ajutor. Nu ştiu ce aş fi spus, dacă cineva s-ar fi oprit. Eram singur şi înspăimântat. Mă rătăcisem.

Mulțimea însă trecea grăbită pe lângă mine. Nu ştiam că o persoană se poate simți singură în mijlocul unor milioane de oameni. Pentru mine singurătatea însemna să mă rătăcesc în pădure sau pe o insulă pustie. Dar aceasta era cea mai rea dintre singurătăți. Am văzut oameni îmbrăcați elegant plecând acasă de la teatru... bătrâni vânzând ziare şi fructe la standurile deschise toată noaptea... polițişti patrulând doi câte doi... trotuare aglomerate de oameni ocupați. Dar, uitându-mă la fețele lor, am băgat de seamă că şi ei păreau singuri. Nimeni nu râdea. Nimeni nu zâmbea. Toți erau grăbiți.

M-am aşezat pe bordură şi mi-am deschis valiza. Am găsit bucata de hârtie mototolită cu numărul de telefon al lui Frank, scris de mama. Deodată am simțit ceva împingându-mă din spate. Era un câine bătrân, păros, care-mi mirosea haina lungă, întinsă pe jos în jurul meu. Mi-am pus brațul în jurul gâtului lui şi l-am tras spre mine. Am băgat capul în părul lui zdrențăros, şi el mi-a lins obrajii.

Nu ştiu cât timp am stat acolo tremurând şi mângâind câinele. Dar, când mi-am ridicat capul, am văzut lângă mine picioarele a doi polițişti îmbrăcați în uniformă. Pantofii lor erau uzi şi murdari. Javra zdrențăroasă a simțit pericolul şi a fugit pe o alee.

Unul din copoi mă bătu pe umăr cu bastonul.

— Ce 'aci aici la miezul nopții? m-a întrebat el. Am încercat în zadar să explic în engleza mea stricată că mă rătăcisem.

Unul dintre ei a şoptit ceva celuilalt şi a plecat. Cel care a rămas, a îngenuncheat lângă mine şi m-a întrebat:

— Pot să te ajut, puştiule?

Am încuviințat din cap şi i-am arătat bucata de hârtie cu numărul şi numele lui Frank şi i-am spus:

— Frate!

El s-a uitat la scrisul neciteţ şi m-a întrebat:

— Aici locuieşti, puştiule?

N-am ştiut ce să-i răspund şi am spus din nou:

— Frate! A dat din cap, m-a ridicat în picioare şi am mers spre o cabină telefonică din spatele unui stand cu ziare. A scos din buzunar o monedă şi a format numărul. Când a auzit vocea somnoroasă a lui Frank, mi-a dat receptorul mie. În mai puţin de o oră am fost în apartamentul fratelui meu.

Supa fierbinte de la Frank a fost gustoasă, iar patul curat a fost îmbietor. În dimineaţa următoare, Frank mi-a spus că voi sta cu el, că ei vor avea grijă de mine şi că mă vor duce la şcoală. Totuşi, ceva în mine îmi spunea că nu voi rămâne la el. Începusem să alerg, şi nimic nu mă mai putea opri acum.

Capitolul 2

Jungla din şcoală

Am stat cu Frank două luni şi am învăţat să mă descurc cu limba engleză. Dar nu eram fericit, mă simţeam apăsat de frământările din interior.

Frank m-a înscris în clasa a X-a încă din prima săptămână. Şcoala era numai pentru negri şi portoricani. Era mai mult o şcoală de corecţie decât o şcoală publică. Profesorii şi directorii petreceau mai mult timp încercând să menţină disciplina decât ţinând ore. Era un loc sălbatic, plin de bătăi, imoralitate şi o luptă constantă împotriva acelora care deţineau autoritatea.

Fiecare şcoală din Brooklyn avea cel puţin două sau trei bande de cartier. Acestea erau formate din băieţi şi fete care locuiau în anumite cartiere. Câteodată, bandele erau rivale, ceea ce ducea la lupte atunci când membrii a două bande diferite erau în aceeaşi clasă.

Aceasta era o experienţă cu totul nouă pentru mine. În fiecare zi la şcoală erau bătăi, fie pe culoare, fie în clase. Eu mă ghemuiam lângă perete ca nu cumva vreunul din băieţii mai mari să se ia de mine. După ore erau mereu bătăi în curtea şcolii şi întotdeauna cineva era însângerat.

Frank mă avertizase să nu merg noaptea pe străzi.

— Bandele de cartier, Nicky! Bandele te vor ucide. Mişună pe străzi ca haitele de lupi. Ucid pe oricine este străin pe străzile lor.

M-a avertizat să vin direct acasă de la şcoală în fiecare după-amiază şi să stau în apartament, să mă feresc de aceste bande.

Curând am aflat că bandele de cartier nu erau singurele de care trebuia să mă tem. Mai erau şi „micuţii". Aceştia erau copii de 9-10 ani care hoinăreau pe străzi după-amiezile şi serile sau se jucau în faţa apartamentelor lor.

Am avut prima mea experienţă cu ei într-o zi când mă întorceam acasă de la şcoală. O bandă de vreo 10 puşti între 8 şi 10 ani au ieşit val-vârtej dintr-un apartament şi au dat peste mine pe trotuar.

— Hei, voi, copii! Aveţi grijă ce faceţi!

Unul dintre copii a mârâit:

— Du-te dracului!

Un altul s-a furişat pe la spatele meu şi m-a lovit, astfel că, până să-mi dau bine seama, m-au trântit pe spate pe trotuar. Am încercat să mă ridic, dar unul din copii m-a apucat de picior şi a început să mă tragă. Toţi ţipau şi râdeau.

M-am enervat şi l-am lovit pe cel mai apropiat, trântindu-l pe trotuar. În acel moment am auzit o femeie ţipând. M-am uitat în sus şi am văzut o femeie rezemată de o fereastră de la etajul al doilea.

— Lasă-mi băiatul în pace, colorat împuţit ce eşti, sau te omor!

În momentul acela nu-mi doream nimic altceva decât să scap de băiatul ei. Dar acum toţi erau porniţi împotriva mea. Unul a aruncat cu o sticlă de Cola în mine. Sticla s-a lovit de trotuar, chiar lângă umărul meu, şi câteva bucăţi din ea mi-au sărit pe faţă.

Femeia striga cu putere:

— Lasă-mi copiii în pace! Ajutor! Ajutor! Îmi omoară copilul!

Deodată, o altă femeie a apărut din spatele unei uşi cu o mătură în mână. Era o femeie grasă care se legăna mergând şi avea privirea cea mai răutăcioasă pe care am văzut-o vreodată. A intrat în gaşca de băieți cu mătura deasupra capului. Pe când încercam să mă rostogolesc de lângă ea, m-a lovit cu mătura pe spate. Am reuşit să mă întorc, şi ea m-a lovit din nou, de data aceasta în cap. Femeia țipa continuu. Atunci mi-am dat seama că mai multe femei erau la ferestre şi țipau să vină poliția. Femeia grasă m-a mai lovit încă o dată până să mă dezmeticesc şi să o iau la fugă. O auzeam strigând în urma mea:

— Dacă mai vii vreodată aici să te iei de băieții noştri, te omorâm!

În după-amiaza următoare m-am întors de la şcoală pe alt drum.

O săptămână mai târziu am avut prima mea întâlnire cu o bandă de cartier. Mă întorceam agale de la şcoală şi hoinăream printr-un parc zgâindu-mă la un om cu un papagal vorbitor. Dansam în jurul lor, râzând şi vorbind cu papagalul când, deodată, am observat că bărbatul şi-a pierdut bucuria, şi-a strâns papagalul la piept şi a dat să plece. M-am uitat, şi am văzut vreo 15 băieți stând în jurul meu în semicerc. Aceştia nu erau „micuți". Erau „cei mari". Majoritatea erau mai mari decât mine.

Au format rapid un cerc în jurul meu, şi unul dintre ei m-a întrebat:

— Hei, puştiule, de ce râzi?

Am arătat spre omul cu papagalul, care se grăbea să iasă din parc.

— Omule, râdeam de pasărea aia ciudată.

— Mda, locuieşti pe aici pe-aproape? m-a întrebat băiatul cu fața răutăcioasă.

Am simțit că ceva nu era în regulă şi am început să mă bâlbâi puțin:

— L-l-locuiesc cu fratele meu chiar pe strada asta.

— Vrei să spui că ai dreptul să vii în parcul nostru şi să râzi ca o hienă doar pentru că locuieşti pe strada asta? Hm? Asta crezi tu? Nu ştii că ăsta e terenu' bandei Bishops? Noi nu dăm voie străinilor pe terenu' nostru. Şi în special bâlbâiţilor care râd ca hienele.

Am privit în jur şi mi-am dat seama că ei căutau zâzanie. Înainte să pot răspunde, puştiul cu faţa răutăcioasă a scos un cuţit din buzunar şi, apăsând un buton, m-a ameninţat cu o lamă de vreo 17 centimetri.

— Ştii ce am de gând să-ţi fac? Am să-ţi tai gâtul şi am să te las să sângerezi ca un animal.

— Hei, o-o-omule, m-am bâlbâit eu... Ce-i cu tine? De ce vrei să mă tai?

— Pentru că nu-mi place cum arăţi, de aceea, a spus el. A îndreptat cuţitul către stomacul meu şi a început să-l împingă în mine.

Un alt membru al bandei, un băiat înalt, cu tenul închis, l-a întrerupt:

— Hai, Big Daddy. Lasă-l în pace! Puştiul ăsta tocmai a sosit din Puerto Rico. Habar n-are despre ce e vorba.

Băiatul răutăcios s-a dat înapoi.

— OK, dar într-una din zile va afla ce se întâmplă. Ar face bine să stea departe de terenu' nostru.

S-au întors şi au plecat. Eu m-am grăbit să mă întorc în apartament şi toată după-amiaza m-am gândit la ceea ce se întâmplase.

A doua zi, la şcoală, am descoperit că unii copii auziseră de incidentul din parc. Am aflat că pe răutăciosul cu cuţitul îl chema Roberto. În acea după-amiază, în timpul orei de sport, am jucat baseball. Roberto m-a lovit în mod intenţionat. Ceilalţi copii au început toţi să strige:

— Luptă-te cu el, Nicky. Bate-l! Arată-i că nu mai este chiar atât de dur fără cuţit. Hai, Nicky, te apărăm noi. Loveşte-l!

M-am ridicat şi m-am scuturat de praf.

— OK, am spus, să vedem cât de bun eşti la bătaia cu pumnii.

Ne-am îndoit braţele pentru bătaie, iar ceilalţi copii au format un cerc mare în jurul nostru. Auzeam strigăte:

— Bătaie! Bătaie! şi mi-am dat seama că în jurul nostru se strângeau din ce în ce mai mulţi.

Roberto a rânjit văzând poziţia tradiţională de box pe care o luasem, cu pumnii ridicaţi în faţă. Deodată, şi-a pus şi el mâinile în aceeaşi poziţie, dar într-un mod ciudat. Era clar că nu era obişnuit să se bată în acest mod. Am înaintat către el ca într-un dans şi, înainte să poată face vreo mişcare, i-am dat o lovitură de stânga. Sângele a început să-i curgă din nas şi, surprins, s-a dat înapoi. Am înaintat iar spre el.

Deodată, şi-a lăsat capul în jos şi a năvălit asupra mea, trântindu-mă pe spate. Am încercat să mă ridic, dar el mă lovea cu pantofii lui ascuţiţi. M-am rostogolit, iar el a sărit pe spatele meu, trăgându-mi capul înapoi, în timp ce-şi vâra degetele în ochii mei.

Mă tot gândeam că ceilalţi puşti vor sări să mă ajute, dar ei stăteau pe margine şi ţipau.

Nu ştiam să mă lupt astfel. Toate bătăile mele urmaseră regulile boxului. Simţeam că acest băiat mă va omorî, dacă nu făceam ceva. I-am luat mâna de pe ochii mei şi i-am apucat un deget cu dinţii. A urlat de durere şi s-a dat în lături de pe spatele meu.

Am sărit în picioare şi mi-am reluat poziţia de box. El s-a ridicat lent, ţinând în sus degetul rănit. Din nou, am înaintat către el şi i-am dat două lovituri de stânga pe o parte a feţei. Îl rănisem şi mă pregăteam să-l lovesc din nou când el a venit spre mine, m-a prins de talie şi mi-a apucat braţele cu mâinile. Folosindu-şi capul ca un berbec, m-a lovit de câteva ori în faţă cu fruntea. Parcă mă lovea cu un ciocan. Nasul îmi sângera, şi nu vedeam clar din cauza durerii. În cele din urmă, mi-a dat drumul şi m-a lovit de două ori cu pumnii de m-am prăbuşit în praful de pe terenul şcolii. M-a mai lovit o dată înainte să vină un profesor să ne despartă.

În seara aceea, când m-am dus acasă, Frank a țipat la mine:

— Te vor ucide, Nicky. Ți-am spus să te fereşti de bandele de cartier. Te vor ucide. Aveam fața grav lovită şi se pare că nasul îmi era spart. Dar am ştiut că de atunci nimeni nu va mai putea să profite de mine. Şi eu puteam lupta la fel de murdar ca ei – şi chiar mai murdar. Data viitoare aveam să fiu pregătit.

Data viitoare a fost peste câteva săptămâni. Orele se terminaseră, iar eu treceam pe coridor îndreptându-mă spre uşă. Mi-am dat seama că nişte puşti mă urmăreau. M-am uitat peste umăr şi am văzut în spatele meu cinci băieți şi o fată, toți negri. Ştiam că se petrecuseră nişte bătăi destul de urâte între copiii portoricani şi cei negri. Am iuțit pasul şi am simțit că şi ei au făcut la fel.

Ieşind pe uşa exterioară, am intrat într-un pasaj din ciment care dădea în stradă. Copiii negri m-au ajuns din urmă, iar unul din ei, un băiat mai mare, m-a împins în perete. Am scăpat cărțile pe jos, şi unul din ei le-a împins cu piciorul într-o baltă murdară de pe asfalt.

M-am uitat în jur, dar nu era nimeni căruia aş fi putut să-i cer ajutorul.

— Ce faci în terenu' nostru, copile? a întrebat băiatul cel mare. Nu ştii că ăsta e terenu' nostru?

— Omule, ăsta e teritoriul şcolii. Nu e teritoriul vreunei bande, am spus eu.

— Nu face pe deşteptul cu mine, puştiule. Nu-mi placi. Mi-a pus mâna-n piept şi m-a împins în zid. Am auzit atunci un clic şi mi-am dat seama că era sunetul unui cuțit cu resort.

Aproape toți adolescenții purtau cu ei cuțite. Preferau să poarte cuțite cu resort. La apăsarea unui mic buton de pe partea laterală a cuțitului, era activat un resort puternic, şi lama ieşea afară.

Băiatul ținea cuțitul în pieptul meu, agățându-i vârful de nasturii cămăşii mele.

— Uite ce o să fac, deşteptule, a spus el. Eşti nou în şcoala asta, şi toți copiii noi cumpără protecția de la noi. E o afacere

foarte bună. Tu ne dai nouă douăzeci şi cinci de cenţi pe zi, iar noi ne asigurăm că nimeni nu-ţi face vreun rău.

Unul din ceilalţi băieţi a scos un chiot şi a spus:

— Daaa, omule, asta înseamnă că nici noi nu îţi vom face vreun rău. Ceilalţi au râs.

Am spus:

— Daàa? Şi ce garanţie am că, dacă îţi dau cei douăzeci şi cinci de cenţi, tu nu-mi vei face rău?

— Nu ai nicio garanţie, deşteptule. Tu oricum ne vei da banii. Dacă nu, te vom omorî, a răspuns el.

— OK, omule. Atunci mai bine omoară-mă acum. Pentru că, dacă nu mă omori, mă voi întoarce mai târziu şi vă voi omorî eu pe toţi.

Mi-am dat seama că ceilalţi erau destul de speriaţi. Băiatul cel mare care stătea cu cuţitul la pieptul meu nu ştia că sunt stângaci. Deci nu se aştepta să-l apuc cu mâna stângă. I-am apucat mâna şi i-am sucit-o la spate.

A scăpat cuţitul, iar eu l-am luat de jos. M-am simţit bine cu el în mână. I-am pus cuţitul la gât, apăsând atât cât să-l înţep, fără a-l străpunge.

L-am pus cu faţa la zid, cu cuţitul la gât, exact sub ureche. Fata a început să ţipe, temându-se că o să-l omor.

M-am întors către ea şi i-am zis:

— Hei, frumuşico. Te cunosc. Ştiu unde stai. În seara asta o să vin la tine acasă şi o să te omor. Îţi place ideea?

Fata a început să ţipe din ce în ce mai tare şi l-a apucat pe unul din ceilalţi băieţi de braţ, trăgându-l în direcţia opusă:

— Fugiţi! Fugiţi! Tipul ăsta e nebun. Fugiţi!

Au luat-o toţi la fugă, inclusiv băiatul cel mare pe care-l pusesem cu faţa la zid. L-am lăsat să fugă, dar ştiam că m-ar fi putut ucide, dacă ar fi încercat.

Mi-am strâns cărţile din balta de pe trotuar, unde fuseseră aruncate, le-am ridicat şi le-am scuturat. Mai aveam încă în mână cuţitul. Am stat nemişcat mult timp, scoţând şi băgând

lama cuțitului. Era primul cuțit pe care îl țineam în mână. Îmi plăcea să-l pipăi. L-am vârât în buzunarul jachetei şi am pornit spre casă. De acum înainte, îmi spuneam eu, dacă vrea cineva să se pună cu Nicky, să se gândească de două ori!

S-a răspândit repede zvonul că sunt periculos. Aceasta mă transforma într-o țintă sigură pentru oricine voia să se bată. Am realizat curând că era doar o chestiune de timp până să se întâmple ceva grav. Dar eram pregătit – indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Marele eveniment a venit după două luni de şcoală. Profesoara tocmai făcuse apel la disciplină şi striga catalogul. Un băiat negru care întârziase la oră a intrat în clasă legănându-se, unduindu-şi şoldurile şi râzând. Pe ultimul rând stătea o fată drăguță, portoricană. Acesta s-a aplecat şi a sărutat-o pe gât.

Ea a încercat să se ferească şi s-a ridicat brusc în picioare. El s-a aplecat din nou şi a sărutat-o de data aceasta pe gură, punându-i şi mâna pe sân. Fata a sărit din bancă şi a început să țipe.

Ceilalți băieți din clasă râdeau şi strigau:

— Hai, omule, hai!

Am privit-o pe profesoară. Coborâse de la catedră, dar un băiat corpolent s-a postat în fața ei şi i-a zis:

— Doamnă, doar nu vreți să ne interziceți şi nouă puțină distracție, nu-i aşa? Profesoara s-a uitat la băiatul care era mai înalt decât ea şi s-a retras înapoi la catedră, în urletele de satisfacție ale clasei.

Băiatul o țintuise deja pe fată de perete şi o pipăia cu mâinile pe tot corpul, încercând să o sărute din nou pe gură. Ea țipa şi încerca să-l împingă, fără vreun succes.

În cele din urmă, băiatul s-a dat bătut şi s-a aşezat pe scaun.

— N-are rost să mă lupt cu ea, a anunțat el clasa. O voi avea diseară, şi după ce termin cu ea, va fi fericită că mi-a dat-o.

Am auzit profesoara dregându-şi vocea şi începând din nou să strige catalogul.

Ceva s-a revoltat în mine. Am ieşit din bancă şi m-am dus în spatele clasei. Fata se aşezase în bancă şi suspina, în timp ce profesoara striga catalogul.

M-am dus la băiatul acela, care între timp se aşezase în bancă şi îşi curăţa unghiile. M-am întins şi am luat un scaun greu de lemn de la capătul intervalului:

— Hei, uite, frumosule! Am ceva pentru tine.

Când s-a întors să se uite, i-am trântit scaunul greu direct în cap. S-a prăbuşit în scaun, cu sângele curgându-i şiroaie din tăietura adâncă pe care i-o făcusem.

Profesoara a fugit din clasă şi s-a întors imediat cu directorul. Acesta m-a luat de braţ şi m-a târât în biroul lui, unde am aşteptat, în timp ce el a chemat ambulanţa şi a aranjat ca cineva să aibă grijă de băiatul rănit.

Apoi s-a întors către mine. Mi-a spus că în ultimele luni nu auzise altceva despre mine decât că eram un tip periculos, apoi mi-a cerut o explicaţie pentru ceea ce se petrecuse în clasă. I-am relatat exact ceea ce se întâmplase, că negrul încercase să profite de fata portoricană şi că profesoara nu făcuse nimic pentru a împiedica acest lucru, aşa că am apărat-o eu.

În timp ce vorbeam, faţa lui a început să se înroşească. În cele din urmă, s-a ridicat şi mi-a spus:

— Mi-ajunge de când tot aud de bătăi. Voi, puştii, veniţi aici şi credeţi că vă puteţi comporta la fel cum vă comportaţi pe străzi. Cred că e timpul să dau un exemplu, şi poate vom restabili respectul şi autoritatea aici. Nu voi sta aici în fiecare zi să văd cum încercaţi să vă omorâţi unul pe altul, voi chema poliţia.

Am sărit în picioare.

— Domnule, poliţia mă va trimite la închisoare.

— Sper să te trimită, a spus directorul. Cel puţin ceilalţi monştri care rămân aici vor învăţa să respecte autoritatea.

— Chemaţi poliţia, am spus, dându-mă înapoi cu spatele către uşă, tremurând de teamă şi mânie. Dar când voi ieşi din

închisoare vă voi căuta. Şi într-o zi vă voi prinde singur şi vă voi ucide!

În timp ce vorbeam, scrâşneam din dinți.

Directorul a rămas blocat. Fața i s-a albit şi după ce s-a gândit o secundă, a zis:

— În regulă, Cruz. Te las să scapi de data asta. Dar nu mai vreau să te văd vreodată în şcoala asta. Nu-mi pasă unde te duci, din partea mea poți să te duci dracului, dar nu vreau să-ți mai văd fața pe aici vreodată. Vreau să pleci de aici fugind şi să nu te opreşti decât atunci când eu nu te mai văd. Înțeles?

Înțelesesem. Am plecat... fugind.

Capitolul 3

Pe cont propriu

Un om plin de ură şi teamă nu se gândeşte decât la sine. Îi uram pe toţi din jurul meu, inclusiv pe Frank. El reprezenta autoritatea. Când a început să protesteze că nu mă duceam la şcoală şi că stăteam mult noaptea afară, m-am hotărât să plec de la el.

— Nicky, a spus el, New Yorkul este o junglă. Oamenii de aici trăiesc după legea junglei. Numai cei duri supravieţuiesc. Tu încă nu înţelegi ce înseamnă asta, Nicky. Eu sunt aici de cinci ani, şi ştiu. Locul ăsta este plin de prostituate, drogaţi, alcoolici şi ucigaşi. Gangsterii de aici te vor ucide. Şi nimeni nu va şti că ai murit, până ce vreun toxicoman se va împiedica de trupul tău putrezit undeva într-o grămadă de gunoi.

Frank avea dreptate. Dar nu mai puteam rămâne la el. El insista să mă întorc la şcoală, dar eu ştiam că trebuia să fiu pe cont propriu.

— Nicky, eu nu te pot obliga să te întorci la şcoală. Dar dacă nu te întorci, să ştii că eşti pierdut.

— Dar directorul m-a dat afară din şcoală. Mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată.

— Nu-mi pasă. Dacă stai aici, te vei întoarce. Trebuie să mergi la şcoală undeva.

— Dacă-ți închipui că mă întorc, i-am scuipat eu printre dinți, eşti nebun. Iar dacă încerci să mă obligi, te omor!

— Nicky, eşti fratele meu. Vorbeşti prostii. Mama şi tata m-au rugat să am grijă de tine. Nu-ți permit să vorbeşti aşa. Ori te duci la şcoală, ori pleci de aici. Pleacă, dacă asta vrei. Dar te vei întoarce, pentru că nu ai unde să te duci. Iar dacă rămâi, vei merge la şcoală! Punct.

Aceasta se întâmpla vineri dimineață, înainte ca Frank să plece la serviciu. În acea după-amiază i-am lăsat un bilet pe masa din bucătărie spunându-i că nişte prieteni m-au invitat să stau la ei o săptămână. Nu aveam prieteni, dar nici la Frank nu mai puteam sta.

Noaptea aceea am rătăcit prin zona Bedford-Stuyvesant din Brooklyn pentru a căuta un apartament. M-am dus la un grup de adolescenți care pierdeau vremea la un colț de stradă.

— Băieți, ştiți unde aş putea găsi o cameră?

Unul din ei s-a întors către mine pufăind din țigară.

— Mda, a spus el, arătând cu degetul peste umăr, în direcția Liceului Tehnic din Brooklyn. „Bătrânu" meu e administratorul apartamentelor de vizavi. Vorbeşte cu el, şi-ți va găsi el un loc. Vezi că este unul din cei care stau pe scări şi joacă cărți. E cel beat. Ceilalți adolescenți râseră.

Apartamentul la care se referise băiatul era în Ft. Greene Place, în inima celor mai mari proiecte de construcții de case. Mai mult de treizeci de mii de oameni locuiau în clădirile acelea înalte, cei mai mulți dintre ei fiind negri şi portoricani. Proiectul Ft. Greene se întindea de la Park Avenue până în Lafayette Avenue, înconjurând parcul Washington.

M-am dus la grupul acela de bărbați şi l-am întrebat pe administrator dacă avea o cameră de închiriat. Acesta şi-a ridicat privirea din cărți şi a mormăit:

— Mda, am una. De ce?

Am ezitat şi m-am bâlbâit:

— Păi... pentru că am nevoie de o locuinţă.

— Ai cinşpe dolari? m-a întrebat el, scuipând zeamă de tutun la picioarele mele.

— Păi nu, nu acum, dar...

— Atunci nu am cameră, a spus el şi s-a întors înapoi la cărţi. Ceilalţi nici măcar nu s-au uitat la mine.

— Dar pot să fac rost de bani, am insistat eu.

— Uite, puştiule, când îmi aduci cinşpe dolari în avans, camera e a ta. Nu-mi pasă cum faci rost de ei. Poţi să jefuieşti vreo babă, nu-mi pasă..., dar până-mi aduci banii, dispari de aici, mă deranjezi!

Am luat-o spre Lafayette, am trecut de restaurantele Papa John's, Harry's Meat House, Paradise Bar, Shery's, The Esquire, Valhal Bar şi Lincoln's Rendezvous. M-am oprit lângă ultimul restaurant, gândindu-mă la o modalitate de a face rost de bani şi apoi am intrat pe-o alee strâmtă.

Ştiam că, dacă încercam să jefuiesc pe cineva şi eram prins, aş fi fost trimis direct la închisoare. Dar eram disperat. Îi spusesem lui Frank că aveam să fiu plecat o săptămână. O cameră costa bani, iar eu nu aveam un sfanţ. Era aproape 10 seara, şi vântul de iarnă mă îngheţase. M-am ghemuit în umbrele de pe alee şi am văzut mai mulţi oameni trecând pe trotuar. Am scos cuţitul din buzunar şi am apăsat pe buton. Lama a ieşit imediat cu un uşor clic. Am împins vârful în palmă. Mâna îmi tremura în timp ce încercam să-mi imaginez cum voi întreprinde jaful. Oare ar fi mai bine să-i trag pe alee? Oare ar fi mai bine să jefuiesc pe cineva care trece pe alee? Să înjunghii sau doar să sperii pe cineva? Dacă va striga?

Gândurile mi-au fost întrerupte de doi oameni care vorbeau la intrarea pe alee. Un beţiv bătrân oprise un adolescent care ţinea în braţe o pungă mare de cumpărături. Bătrânul îi cerşea un bănuţ pentru a-şi cumpăra o cafea, iar acesta îi spunea beţivului că nu are bani.

Mi-a trecut prin minte că probabil bătrânul avea buzunarele pline de banii pe care-i cerşise sau furase. Nu ar îndrăzni să țipe dacă l-aş jefui. Imediat ce băiatul va pleca, îl voi urmări pe alee şi-i voi lua banii, mă gândeam eu.

Tânărul şi-a pus punga de cumpărături pe trotuar şi a început să se scotocească în buzunar după o monedă. Bătrânul a luat moneda şi a plecat. „Drace!", gândeam eu în sinea mea. „Acum ce fac?"

Chiar atunci băiatul a răsturnat punga de cumpărături. Câteva mere s-au rostogolit pe asfalt. Când s-a aplecat să le strângă, eu l-am tras pe alee şi l-am izbit de perete. Amândoi eram înspăimântați de moarte, dar eu aveam avantajul că-l surprinsesem. Era împietrit de frică în momentul când am ridicat cuțitul spre fața lui.

— Nu vreau să-ți fac rău, dar am nevoie de bani. Dă-mi-i! Acum! Repede! Dă-mi tot ce ai, până nu te omor!

Mâna îmi tremura atât de tare, încât mi-era teamă să nu scap cuțitul.

— Te rog! Te rog! Ia-i pe toți. Nu mă omorî! m-a rugat băiatul. A scos portofelul şi a încercat să mi-l dea, dar l-a scăpat din mână, iar eu i-am făcut vânt cu piciorul mai departe pe alee.

— Şterge-o! am spus eu. Fugi, omule, fugi! Dacă te opreşti înainte de primele două blocuri, eşti un om mort.

S-a uitat la mine cu ochii măriți de groază şi a luat-o la fugă. S-a împiedicat din nou de punga cu cumpărături şi a căzut pe asfalt la intrarea pe alee. S-a clătinat pe picioare, aproape târându-se pe trotuar, în încercarea lui de a fugi, iar eu, imediat ce a dat colțul, am luat portofelul şi am fugit în jos pe alee. Ieşind în întunericul din strada De Kalb, am sărit peste lanțul care împrejmuia parcul şi am fugit prin iarba înaltă, spre copaci. Ghemuit după o ridicătură de pământ, m-am oprit să-mi trag respirația şi să-mi potolesc bătăile inimii. Am deschis portofelul şi am numărat 19 dolari. Mă simțeam bine cu atâta bănet în mână. Am azvârlit portofelul

în iarbă şi am numărat banii din nou, înainte de a-i împături şi a-i băga în buzunar.

Nu e rău, m-am gândit eu. Bandele de cartier ucid vagabonzii pentru mai puțin de un dolar, iar eu capăt nouăsprezece la prima încercare. Nu e chiar aşa de rău până la urmă...

Dar încercarea mea de a mă încuraja n-a reuşit să-mi alunge toată teama. Am stat pitit în iarbă până târziu după miezul nopții. Era prea târziu pentru a mă duce să iau camera, aşa că m-am întors la locul unde comisesem jaful. Cineva adunase deja de pe jos toate cumpărăturile băiatului, cu excepția unei cutii cu biscuiți sfărâmați. Am ridicat cutia şi toate bucățile au căzut pe asfalt. Am retrăit experiența în mintea mea şi am zâmbit. Ar fi trebuit să-l tai puțin, doar ca să văd cum este, mă gândeam eu. Data viitoare o voi face.

M-am dus la intrarea de la metrou, de lângă restaurantul Papa John's, şi m-am urcat în primul metrou care a venit. Am petrecut noaptea în metrou, iar a doua zi dimineața m-am întors în Ft. Greene Place ca să închiriez camera.

Administratorul a urcat cu mine trei etaje. Camera dădea către strada pe care era liceul Brooklyn Tech. Era o cameră mică, cu crăpături în tavan. Administratorul m-a informat că era o baie comună la etajul al II-lea şi că puteam să reglez căldura întorcând mânerul de la radiatorul de oțel. Mi-a dat cheia şi mi-a spus că trebuia să plătesc chiria în fiecare sâmbătă pentru săptămâna următoare. Uşa s-a închis în urma lui şi l-am auzit clămpănind pe scări în timp ce cobora.

M-am întors să mă uit la cameră. Avea două paturi, un scaun, o măsuță, o chiuvetă şi un mic dulap. De la fereastră m-am uitat în stradă. Traficul de dimineață se întețea pe Lafayette, către capătul blocului. Vizavi, liceul Brooklyn Tech domina priveliştea. Era de lungimea unui bloc şi împiedica orice vedere dincolo de el. Dar nu avea importanță. Eram pe cont propriu.

Mai târziu în acea dimineață am făcut primul tur prin zonă. În timp ce coboram scările de la apartamentul meu sărăcăcios,

am văzut un tânăr care ieşea clătinându-se de sub scări. Avea faţa foarte palidă şi ochii cufundaţi adânc în orbite. Haina murdară, zdrenţuită, îi atârna pe un umăr, şi fermoarul pantalonilor îi era deschis – urinase în spatele radiatorului. Nu am putut să-mi dau seama dacă era beat sau drogat. Am rămas pe palier şi l-am privit ieşind pe uşă şi coborând scările spre ieşire. S-a aplecat peste balustradă şi a vomat pe trotuar. O gaşcă de copii a ieşit în stradă din spatele unei uşi laterale de la etajul I, complet indiferenţi faţă de prezenţa lui. Omul a terminat de icnit şi s-a prăbuşit pe treapta de sus a scărilor, uitându-se cu o privire absentă înspre stradă.

Am trecut pe lângă el şi am coborât scările. Deasupra capului am auzit o fereastră deschizându-se şi m-am uitat în sus exact la timp pentru a mă feri de un coş de gunoi aruncat de la etajul al III-lea, direct pe trotuar. La următoarea intrare, unul din puştii care ieşiseră mai înainte se ascundea în întunericul de sub scară, folosind o intrare abandonată de la subsol drept latrină. M-am scuturat de oroare, dar mi-am spus că m-aş putea obişnui până la urmă...

În spatele blocului era un câmp deschis, năpădit de buruieni şi tufişuri sălbatice care-ţi ajungeau până la talie. Câţiva copaci sfrijiţi îşi întindeau ramurile goale către cerul întunecat. Primăvara se anunţase deja, dar copacii păreau că ezită să facă muguri noi pentru o altă vară în ghetou. Am lovit cu piciorul o cutie de bere goală – locul acela era mizer. În buruienile înalte puteai vedea tot felul de cutii vechi de carton, ziare şi scânduri putrezite. Un gard de sârmă dărâmat se întindea împrejurul câmpului până la un alt bloc cu apartamente de pe St. Edward Street. Uitându-mă înapoi la clădirea în care locuiam, am văzut că unele ferestre de la primul etaj erau închise cu scândură sau cu tablă galvanizată pentru a feri apartamentele de vântul rece. Două apartamente mai jos am văzut feţele unor copii negri cu nasurile lipite de fereastra murdară, privindu-mă în timp ce îndepărtam cu picioarele gunoaiele din calea mea. Aceştia îmi

aminteau de micile animale din cuşcă, animale care tânjesc să iasă, dar le este teamă să se aventureze afară de teamă să nu fie rănite sau ucise. O parte din geamul la care stăteau se spărsese şi fusese înlocuită cu bucăți de carton ud. Am numărat cinci fețe înspăimântate. Probabil că mai erau încă alte cinci în micul apartament de trei camere.

M-am îndreptat către capătul clădirii. Apartamentul de la subsol, de sub apartamentul nr. 54 era gol. Uşa de fier avea balamalele rupte. Am lovit-o cu piciorul şi am intrat. Mirosul de urină, excreții, vin, fum şi unsoare era mai mult decât puteam suporta, aşa că m-am îndepărtat icnind. Cel puțin eu aveam camera la etajul al III-lea!

Am plecat mai departe pe trotuar. Prostituatele de pe stradă ofereau o imagine jalnică. Fetele albe lucrau pe partea dreaptă a străzii şi ocupau apartamente cu un bloc mai jos de al meu. Negresele lucrau pe partea cealaltă a străzii şi locuiau lângă intrarea de la metrou. Toate fetele erau dependente de droguri. Stăteau în picioare îmbrăcate în haine din imitație de leopard, unele murdare. Câteva căscau pentru că erau bolnave sau pentru că aveau nevoie de „trezire", de injecția matinală cu heroină, pentru a-şi reveni. După două luni, încă nu mă obişnuisem cu New Yorkul. În Puerto Rico văzusem fotografii cu Statuia Libertății şi clădirea Națiunilor Unite. Dar aici, în ghetou, tot ceea ce vedeam erau apartamente pline de carne umană. Fiecare fereastră însemna o familie înghesuită în camere mici, ducând o existență mizeră. M-am gândit la grădina zoologică din San Juan, la urşii care fac ocolul cuştilor şi la maimuțele gălăgioase din spatele gratiilor. Se tăvălesc în propria lor mizerie. Sunt hrănite cu mâncare râncedă şi lăptuci uscate. Se luptă între ele, şi singurul moment când se unesc este atunci când atacă un intrus. Animalele nu trebuie să trăiască astfel, cu o imagine a junglei pictată în spatele cuştii pentru a le aminti de locul unde ar trebui să fie. Şi nici oamenii nu ar trebui să trăiască astfel. Dar aici, în ghetouri, aşa se trăieşte.

M-am oprit la colțul străzii Myrtle Avenue, aşteptând culoarea verde a semaforului. Deasupra capului meu am auzit un tren suspendat trecând zgomotos, împrăştiind peste cei de dedesubt o pală de funingine şi praf fin. Străzile erau acoperite de un amestec mocirlos format din zăpadă, mizerie şi sare, prin care, imediat ce lumina semaforului s-a schimbat, oamenii şi-au făcut loc să traverseze strada.

În spatele apartamentelor, sârmele cu rufe atârnau la fiecare balcon jalnic sau la fiecare scară de incendiu. Cămăşile albastre şi pantalonii kaki fluturau în vântul înțepător. Lenjeria intimă care fusese odată albă era acum de un gri murdar, din cauza expunerii constante la aerul poluat.

Era sâmbătă dimineața, şi proprietarii de magazine îşi deschideau uşile grele de fier din fața magazinelor. Nu era bloc în care magazinul să nu fie prevăzut cu o poartă din plasă sau bare de fier, împotriva bandelor distrugătoare care bântuiau noaptea.

Dar ce mă deprima cel mai tare erau apartamentele. Se vedeau unele urme timide ale încercărilor locatarilor de a se ridica din jungla de beton şi din canioanele de cărămidă şi de a lupta pentru puțină identitate. Dar aceasta era o încercare fără speranță, ca aceea a unui om care se scufundă într-un nisip mişcător şi-şi întinde degetele să prindă vreo rădăcină de pe margine. Trăgând disperat de ea, este înghițit treptat de mlaştina fatală, cu buruiană cu tot.

Un ghiveci roşu, murdar, se întrezărea în spatele unei ferestre acoperite şi ea de funingine, în timp ce un geranium ciufulit se sprijinea fără vlagă de geam.

Din când în când, câte un apartament avea treptele vopsite în culori aprinse sau pervazul vreunei ferestre era vopsit pentru a ieşi în evidență din mijlocul pietrei cenuşii. La o altă fereastră, un ghiveci făcut din şipci atârna legat de un pervaz murdar. În el, câteva flori artificiale rezistau în bătaia vântului, acoperite cu funinginea care plutea în atmosferă de la cele o mie de coşuri industriale.

Am ajuns până la St. Edward Street şi m-am oprit în fața bibliotecii Walt Whitman. Vizavi era un bloc de apartamente de douăsprezece etaje. Cele 600 de ferestre erau poziționate cu fața la stradă, o față mizerabilă a mulțimii care mişuna dincolo de ele. La o fereastră atârna o draperie zdrențuită, altădată colorată, dar acum ruptă şi decolorată din cauza poluării. Majoritatea ferestrelor nu aveau draperii sau perdele şi semănau cu ochii goi ai unui cadavru ce părea că se holbează la stradă.

M-am întors apoi către Washington Park. Ce-i în neregulă cu oamenii care trăiesc aici în locurile astea murdare?, m-am gândit eu. De ce trăiesc astfel? Nu au curți, nu au grădini. Nu au câmpuri, nu au copaci. Nu ştiam că odată ce te muți în una din cuştile acestea de beton devii prizonierul ei. Nu ai cum să scapi de jungla asfaltului.

În după-amiaza aceea în care m-am plimbat pe stradă, observasem ceva ce părea a fi un parc de distracții, cu curse de maşini şi reprezentații stradale, pe terenul de joacă din spatele Bisericii Catolice St. Michael - St. Edwards, la colțul străzilor Auburn şi St. Edwards. M-am dus acolo pe la ora 4 după-amiaza, când muzica parcului de distracții asurzea strada. Mai aveam ceva bani rămaşi de pe urma jafului şi gândul unui parc de distracții mă îmbia. La poartă am observat un grup de puşti stând în jurul unui organist italian. Purtau jachete negre cu literele MM de culoare roşie, cusute pe spate. Muzica de la orgă era aproape înecată de zgomotul pe care-l făceau puştii, care băteau din palme şi dansau în mijlocul trotuarului.

În centrul grupului era un băiat brunet alb, cam de vârsta mea. Fața lui chipeşă se încrunta, în timp ce-şi mişca picioarele într-un dans rapid pe trotuar. Cu mâinile pe şolduri, se îndoia în ritmul muzicii. Deodată, ochii lui negri i-au întâlnit pe ai mei. S-a oprit brusc, iar grimasa de pe față s-a transformat într-o privire rece.

— Hei, puştiule, ce cauți pe terenu' nostru? Aici e gaşca Mau Mau. N-avem nevoie de rătăciți pe aici.

M-am uitat la el şi am văzut că ceilalţi băieţi cu jachete negre formaseră un cerc în jurul nostru. Băiatul chipeş cu ochii negri a venit la mine şi m-a împins cu pieptul, zâmbind superior:

— Din ce gaşcă eşti, omule?

— Din nicio gaşcă, am răspuns eu. Am venit în parcul de distracţii. Am făcut vreo crimă sau ceva?

Un băiat din grup a ieşit din rândul celorlalţi:

— Hei, omule, ştii ce e ăsta? m-a întrebat el arătându-mi un cuţit deschis. E un şiş. Îţi tai măruntaiele cu el. Faci pe deşteptul cu mine? Eu nu-s aşa blând ca Israel.

Băiatul numit Israel s-a mişcat în spatele lui, iar acesta a continuat:

— Vezi, te pot omorî imediat. Poate o voi face. Dacă vrei să trăieşti, mai bine tai-o!

Eram furios şi-mi pipăiam cuţitul în buzunar. Dar mi-am dat seama că nu eram prea avantajat. Nu-mi plăcea să par un laş, dar ştiam că va veni şi timpul potrivit să-mi arăt curajul. Am dat din cap şi am făcut cale întoarsă către Parcul Washington şi apoi către apartamentul meu. În spatele meu auzeam gaşca râzând şi ţipând.

— Asta înseamnă să te iei de el, Israel băiete. Micul ticălos şi-a învăţat lecţia de data asta. Va zbura porcul până-şi va mai băga el nasul pe aici.

Eram furios şi frustrat. Am intrat în parc şi m-am aşezat pe o bancă. N-am observat că un puşti cam de 13 ani mă urmărise. M-am întors şi m-am uitat la el. El a rânjit şi s-a aşezat pe bancă lângă mine.

— Îţi fac probleme, nu-i aşa? a spus el.

— Ce 'rei să spui? am întrebat eu. Aş fi putut să mă iau cu oricare din ei, dar n-avea niciun sens să mă bat cu toţi o dată.

— Omule, gaşca asta e tare în zona asta, a spus el, băgând mâna în buzunar şi scoţând o ţigaretă răsucită. Te vor omorî, dacă nu umbli cu ei.

El a aprins ţigara şi a observat că-l priveam intens.

— Fumezi iarbă? m-a întrebat. Am scuturat din cap că nu, dar ştiam la ce se referă.

— Ce-ai zice să-ncerci? Mai am una-n plus. Omule, e tare!

— Sigur, am spus eu. Întorsesem spatele o dată astăzi, nu doream să-l întorc din nou.

A pescuit cealaltă ţigaretă din buzunar, îndoită şi mototolită. Era răsucită la ambele capete şi pătată pe margine unde dăduse cu limba pe hârtie ca s-o lipească.

— Trebuie să tragi în tine, a zis băiatul. Dacă nu tragi, iese afară.

El mi-a aprins-o, iar eu am început să trag.

— Nu aşa, a râs el, aşa!

A tras lung din ţigară şi a inhalat lent fumul în plămâni.

— Omule, ce bine e! Dacă nu tragi în tine, ţigara arde degeaba, şi nu te alegi cu nimic. Trebuie să inhalezi, omule!

Am tras în mine. Avea un gust ciudat, dulce, şi un miros puternic.

— La ce-i bună? am întrebat eu, începând să mă simt ameţit de la iarbă.

— Omule, te transportă..., a răspuns el. „Te face să râzi mult. Te face să simţi că eşti cel mai bun dansator, cel mai bun amant, cel mai bun bătăuş. Toţi băieţii din parcul de distracţii fumaseră iarbă. N-ai văzut că aveau ochii roşii? Îţi dai seama dacă s-au drogat cu iarbă după ochii strălucitori.

— De unde iei chestia asta? l-am întrebat.

— Aaa, e simplu. Avem o sută de plasatori aici în zonă. Mai toţi tipii mai mari îţi pot da. Ei o iau prin alte relaţii. Cuba. Mexic. Eu? Bătrânu' meu o plantează în curtea din spate. Avem o groază de buruieni în spatele casei. Nimeni nu se duce vreodată acolo, iar bătrânu' meu a plantat câteva seminţe, aşa că o cultivăm noi. Nu e aşa de bună ca altele, dar nu ne costă nimic.

— Cât costă, dacă vrei s-o cumperi de la un plasator? am întrebat eu, încercând să învăţ vocabularul şi simţindu-mă puţin

jenat că un puşti de 13 ani ştia mai multe despre toate acestea decât mine.

— Unele se vând cu un dolar ţigara. Câteodată poţi lua una cu 75 de cenţi. Dar e mai avantajos să cumperi o cutie. Ştii, cam cât o cutie de ţigări Prince Albert. În felul ăsta poţi să-ţi faci tu propriile tale ţigări cam cu patruzeci de cenţi. Trebuie să ai grijă însă. Unii te pot înşela. Amestecă oregano în iarbă şi nu-ţi dau marfă curată. S-o verifici întotdeauna înainte să plăteşti, pentru că sigur te vor păcăli.

Terminasem ţigara şi-mi întinsesem picioarele în faţă şi capul pe banchetă. Vântul nu mi se mai părea atât de rece, iar ameţeala se topise, făcându-mă să simt că pluteam pe un nor de vis.

Mi-am întors capul să-l văd pe băiat. Stătea pe bancă cu capul în mâini.

— Credeam că treaba asta te face fericit. Cum se face că nu râzi?

— Omule, ce motiv am să râd? a spus el. „Bătrânu" meu e un beţiv. Nici măcar nu e bătrânu' meu. S-a mutat cu maică-mea anul trecut. Ea nici măcar nu ştiu cine e tatăl meu adevărat. Iar ăsta pe care-l am o bate pe maică-mea tot timpul. Săptămâna trecută am încercat să-l iau de pe ea, dar m-a lovit cu o sticlă şi mi-a rupt doi dinţi. Eu am aruncat cu un ceas în el şi l-am lovit în spate. Apoi bătrâna m-a făcut ticălos şi m-a dat afară din casă... pentru că nu aveam niciun motiv să-l lovesc pe omu' ei. Acum locuiesc pe străzi, dar aştept momentul potrivit să-l ucid. Eu nu umblu cu bandele de cartier. Nu umblu cu nimeni. Aştept să-l prind singur pe ticălosul ăla ca să-l omor. Nici măcar n-o mai iubesc pe mama. Aşa că, ce motiv am să râd?

Cât a vorbit, nu şi-a ridicat capul.

— E acelaşi care plantează marijuana în curtea din spate? am întrebat.

— Mda. E şi plasator. Omule, aşteaptă să vezi când îl voi prinde singur. O să-i plasez eu un cuţit... de-o să treacă prin el. Şi-a ridicat apoi capul, avea faţa încruntată şi obosită, semăna

mai mult cu a unei maimuțe bătrâne decât cu a unui băiat de 13 ani. „Bătrânu" tău e şi el bețiv?

— Nu, eu sunt norocos. Eu nu am nici bătrân, nici bătrână, am mințit eu. Sunt pe cont propriu.

Puştiul s-a uitat în sus.

— Mda, cred că şi eu sunt acum.

Apoi, luminându-se la față, a spus:

— Bine, ne mai vedem. Ai grijă cu găştile. Te omoară, dacă te prind singur pe stradă noaptea.

— Hei, ce-i cu bandele astea? Câte sunt?

— Cu sutele, omule. Atât de multe că nici nu le poți număra.

— Şi cu ce se ocupă?

— Se bat, omule, ce să facă? Ori ies de pe teritoriul lor şi se luptă cu altă bandă, ori stau acasă şi-şi apără teritoriul împotriva vreunei bande care vine peste ei. Când nu se luptă unele cu altele, se luptă cu poliția. Folosesc tot ce găsesc ca să se lupte. Poartă asupra lor cuțite, bâte, pistoale adevărate sau artizanale, pumnale de alamă, puşti, baionete, bâte de baseball, sticle sparte, bombe cu gaz, cărămizi, pietre, lanțuri de biciclete, omule, orice vrei tu ei folosesc ca să omoare. Pilesc chiar şi vârfurile umbrelelor, îşi pun cuie la bocanci, iar unii poartă lame între degete. Dacă mai stai mult pe aici o să afli. De-asta nu umblu cu ei. Eu stau doar pe alei şi pe străzile întunecoase, departe de ei. Vei vedea, stai mai mult pe aici şi vei vedea.

S-a ridicat şi a plecat haihui prin parc, dispărând în lumina apusului. Eu m-am îndreptat către 54 Ft. Greene Place. Era deja întuneric.

Capitolul 4

Botezat în sânge

Câteva săptămâni mai târziu am ieşit din apartament pe la ora 8 seara şi am mers până la restaurantul Papa John's, la colţul străzii Lafayette. Un tânăr portorican pe nume Tico stătea rezemat de peretele clădirii şi fuma o ţigară. Îl mai întâlnisem o dată sau de două ori şi înţelesesem că era expert în mânuirea cuţitului.

S-a uitat la mine şi a spus:

— Hei, Nicky, ai vrea să vii la o petrecere a bandei noastre? Aş vrea să-l cunoşti pe Carlos, şeful.

Auzisem de petrecerile lor, dar niciodată nu mai participasem la una, aşa că am acceptat imediat şi l-am urmat pe Tico pe o stradă, într-un apartament ce avea intrarea pe la subsol.

M-am obişnuit greu cu lumina difuză. O singură veioză era aprinsă într-un colţ. Mai venea puţină lumină prin ferestre şi pe lângă uşă, de la becurile de pe stradă.

Intrând în cameră, am zărit trupuri învăluite în ceaţă, ţinându-se unele de altele, legănându-se pe o muzică lentă. Capetele fiecăruia cădeau pe umerii celuilalt, iar picioarele li se mişcau în unison cu muzica lentă. Unul din băieţi ţinea strâns o sticlă de vin la spatele prietenei lui, legănându-se în timp ce-şi

strângea brațul în jurul gâtului ei pentru a sorbi îndelung lichidul din sticlă.

Mai mulți băieți stăteau la o măsuță, jucând cărți și fumând ceea ce cred eu că erau țigări de marijuana. În mijlocul mesei era o sticlă de vin.

La marginea îndepărtată a camerei, departe de veioză, două cupluri stăteau întinse pe o saltea. Doi dintre ei se vedea clar că dormeau unul în brațele celuilalt. Ceilalți doi erau prinși într-un intens preludiu amoros. Când m-am uitat spre ei, s-au ridicat în picioare, îmbrățișați, și-au lipit gurile într-un sărut pasional și au dispărut agale în spatele unei uși laterale.

Tico s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— E un pat acolo. Îl rezervăm, ca să ne zbânțuim cu ele când au chef.

O grămadă de reviste cu fotografiile unor femei goale și pe jumătate goale era pe podea la picioarele mele.

„Deci asta e o petrecere de-a voastră", am gândit eu.

Tico m-a luat de braț și m-a tras în cameră.

— Hei, oameni buni, acesta este prietenul meu. Ce-ar fi să-l faceți să se simtă bine?

O fată blondă s-a desprins din umbrele de lângă ușă și m-a luat de braț. Avea un pulover strâmt, negru, o fustă stacojie și era în picioarele goale. Mi-am pus brațul în jurul taliei ei și i-am spus:

— Hei, iubito, vrei să dansezi cu mine?

— Cum te cheamă? m-a întrebat ea.

Înainte să răspund, Tico a strigat:

— Îl cheamă Nicky. Este prietenul meu și este un bătăuș al naibii de bun. S-ar putea să ni se alăture.

Fata s-a postat în fața mea și și-a lipit trupul de al meu.

— OK, Nicky, dacă ești un bătăuș atât de bun, să vedem cât de bun dansator ești. Alunecând în dans, simțeam cum își atingea coapsele de ale mele în timp ce ne mișcam în pas cu muzica.

Mișcările ei au început să mă excite. Era caldă, și-i simțeam fiecare mișcare a trupului așa cum stătea lipită strâns de mine.

Mi-am strecurat mâna pe la spate pe sub puloverul ei şi am strâns-o lângă mine.

— Mmmmmm, a gemut ea. Atât mi-a trebuit ca să-mi mut mâna de pe spate sub braţul ei. Deodată, şi-a pus ambele mâini pe pieptul meu şi m-a împins violent înapoi: Termină! Ce crezi că faci aici? s-a răstit ea. Nu te da la mine. Sunt a lui Jose, şi te-ar tăia în bucăţi, dacă ar şti că ai încercat să mă pipăi.

După expresia de pe faţa mea şi-a dat seama că eram confuz. A început apoi să zâmbească şi m-a tras din nou lângă ea. Cu buzele lângă urechea mea, mi-a şoptit:

— Până la urmă, e doar prima oară. Nu te grăbi. Dacă-mi placi, o să mergem până la capăt.

Am mai dansat o vreme, după care ne-am oprit să ne uităm la câţiva băieţi care jucau „laşul" cu un cuţit. Unul din ei stătea la perete, iar celălalt arunca un cuţit la picioarele lui. Scopul era să arunce cuţitul cât mai aproape posibil, fără a-l răni pe celălalt. Dacă băiatul se mişca, era „laş".

M-am surprins sperând să-l rănească. Gândul de a vedea sânge mă incita. Stând acolo, am început să râd de mine însumi, de faptul că speram ca cineva să dea greş şi să-l înjunghie pe băiat.

Blonda cu puloverul negru m-a tras de braţ:

— Vino cu mine. Vreau să cunoşti pe cineva important.

Am urmat-o într-o altă cameră. Un portorican înalt şi slab stătea tolănit pe un scaun, cu picioarele pe măsuţa din faţa lui. O fată stătea în poala lui, aplecată peste el, iar el sufla fumul prin părul ei şi râdea.

— Hei! a strigat el. Voi n-aveţi maniere? Nu ştiţi că trebuie să-mi cereţi permisiunea înainte de a intra? Poate mă vedeaţi făcând ceva ce nu voiam să vadă nimeni. Apoi a râs şi a lovit coapsele fetei cu ambele mâini.

Uitându-se la mine, a întrebat:

— Cine-i bobocu' ăsta?

Blonda a răspuns:

— E prietenul meu, Nicky. Tico l-a adus. Tico zice că e un bătăuş bun.

Băiatul înalt, slăbănog, a dat fata jos din poala lui şi s-a uitat dur la mine. Apoi a rânjit şi mi-a întins mâna:

— Bate palma, Nicky. Eu sunt Carlos. Şeful bandei Mau Mau.

Ne-am lovit uşor mâinile şi apoi mi-am frecat palma de a lui, aşa cum era obiceiul în bandă.

Auzisem de Mau Mau. Îşi luaseră numele de la sălbaticii însetaţi de sânge din Africa. Îi văzusem pe stradă cu jachetele lor negre de piele pe spatele cărora aveau cusute literele MM. Purtau pălării alpine elegante, dintre care multe cu ornamente. Majoritatea purtau bâte şi aveau cuie în vârful pantofilor, cu care ar fi putut chiar ucide un om în bătaie în câteva secunde.

Carlos s-a îndreptat către colţul camerei pentru a saluta un nou-venit. L-am recunoscut pe băiatul pe care-l văzusem în parcul de distracţii.

— El e Israel. Vicepreşedintele bandei Mau Mau. Faţa lui a fost lipsită de orice expresivitate în momentul când m-a privit. Ochii lui mari, adânci, voiau parcă să-mi sfredelească sufletul, să mă facă să mă simt stânjenit.

Am aflat mai târziu că preşedintele şi vicepreşedintele sunt aproape întotdeauna împreună. Ei se protejează unul pe altul în cazul în care unul este atacat.

— Câţi ani ai, Nicky? m-a întrebat Carlos.

— Şaişpe, am răspuns eu.

— Ştii să te baţi?

— Sigur, am spus.

— Eşti dispus să te baţi cu oricine, inclusiv cu poliţia?

— Sigur, am replicat.

— Hei, ai înjunghiat vreodată pe cineva?

— Nu, am spus eu cu sinceritate, dar cu regret.

— A încercat vreodată cineva să te înjunghie pe tine?

— Da.

— Da? m-a întrebat Carlos, părând interesat. Ce i-ai făcut tipului?

— Nimic, am răspuns eu. Dar îi voi face. Aştept să-l prind şi, când se va întâmpla asta, o să-l omor.

Israel ne-a întrerupt:

— Ascultă, omule, dacă vrei să fii în gaşca noastră trebuie să faci ce facem noi. Noi suntem cei mai tari. Chiar şi poliţia se teme de noi. Noi nu avem nevoie de fricoşi. Dacă vrei să fii cu noi şi nu eşti fricos, bine. Dar dacă eşti, îţi tăiem gâtul şi te omorâm!

Ştiam că spunea adevărul. Auzisem poveşti în care unii băieţi fuseseră ucişi de către propriile lor găşti pentru că trădaseră un alt membru al bandei.

Carlos a vorbit din nou:

— Două lucruri, omule. Dacă eşti cu Mau Mau, eşti pentru totdeauna. Nimeni nu renunţă. În al doilea rând, dacă eşti prins de copoi şi vorbeşti, îţi facem felul. Ori ţi-l facem după ce ieşi din închisoare, ori în închisoare. Dar ţi-l facem.

Un rânjet uşor a apărut pe faţa chipeşă a lui Israel.

— Ce zici, băiete, tot mai vrei să fii cu noi?

— Daţi-mi trei zile, am spus eu. Dacă voi fi cu voi, vreau să merg până la capăt.

— OK, băiete, a zis Carlos. Ai trei zile să te gândeşti. Apoi vino din nou aici. Anunţă-mă ce ai decis. Rămăsese încă în aceeaşi poziţie, cu picioarele întinse pe masă. A tras-o din nou pe fată către el şi a început să-i mângâie coapsele, vârându-şi mâna stângă sub fusta ei.

Am dat să plec, dar Carlos a mai adăugat:

— Hei, am uitat să-ţi spun. Dacă sufli cuiva unde ne aflăm, într-o secundă eşti mort. Priceput?

— Priceput, am spus eu. Şi ştiam că vorbea serios.

Afară, pe stradă, i-am cerut părerea lui Tico:

— Ce zici, Tico? Crezi c-ar trebui să intru în gaşcă?

Tico a ridicat din umeri.

— E o afacere bună, omule. Dacă intri, ei au grijă de tine. Dacă nu intri, s-ar putea să te ucidă. Nu prea mai ai de ales acum. În plus, trebuie să intri într-o bandă ca să poţi rămâne în viaţă aici.

— Dar Carlos? am întrebat eu, ce fel de tip este?

— Un tip OK. Nu vorbeşte mult, dar când o face, toți ascultă. El se ocupă de toate, şi toți suntem conştienți de asta.

— E adevărat că şeful îşi alege fetele? am întrebat.

— Aşa e, a zis Tico. Avem cam 75 de fete în banda noastră, şi şeful îşi alege una. În fiecare zi alta, dacă aşa vrea el. Omule, lor le place. Ştii, e mare chestie să fii cu şefu'. Se bat ca să fie cu el. Şi asta nu e totul. Gaşca are grijă de şefu'. El ia prima parte din ce furăm – de obicei atât cât îi trebuie ca să-şi plătească chiria şi să-şi cumpere de mâncare şi haine. E o afacere destul de bună să fii şef.

— Hei, Tico. Dacă eşti aşa de bun la cuțite, cum se face că nu eşti şef?

— Nu-i de mine, omule. Şefu' nu se bate prea mult. Stă în spate şi face planuri. Mie-mi place să mă bat, nu vreau să fiu şef.

Asta-mi place şi mie, mi-am spus eu în sinea mea. Îmi place să mă bat.

Tico s-a îndreptat către Papa John's, iar eu către Ft. Greene Place, nr. 56. Simțeam cum mi se înfierbântă sângele gândindu-mă la ce mă aştepta. Petrecerile, fetele. Dar, mai presus de toate, bătăile. Nu mai trebuia să mă bat singur. Puteam să rănesc pe oricine voiam, fără ca eu să fiu rănit. Inima a început să-mi bată cu rapiditate. Poate voi avea şansa să înjunghii cu adevărat pe cineva. Aproape îmi imaginam sângele curgând de pe mâinile mele pe asfalt. În timp ce mergeam, pe întuneric, îmi mişcam brațele ca şi cum aş fi avut un cuțit în mână pe care-l băgam şi-l scoteam din oameni imaginari. Îi spusesem lui Carlos că aveam să-i dau de ştire în trei zile. Dar deja mă hotărâsem. Tot ce-mi doream era ca cineva să-mi dea un cuțit şi un pistol.

Două zile mai târziu m-am întors la locul petrecerii. Am intrat, şi Carlos m-a întâmpinat la uşă.

— Hei, Nicky, ai venit tocmai la timp. Mai avem un băiat care vrea să intre în gaşca Mau Mau. Vrei să vezi inițierea?

Nu ştiam ce era o inițiere, dar doream să o văd. Carlos a continuat:

— Sau poate ai venit la noi să ne spui că nu vrei să intri, hm?

— Nu, am dezaprobat eu. Am venit să-ți spun că sunt gata să intru. Vreau să mă bat. Cred că sunt la fel de dur ca oricine de aici, poate chiar un bătăuş mai bun decât cei mai mulți de aici.

— Bine, a spus Carlos. Poți privi, şi apoi va veni rândul tău. Avem două moduri de a afla dacă eşti laş. Fie rămâi nemişcat în timp ce cinci dintre băieții noştri te bat măr, fie stai lipit de perete aşteptând cuțitul. Dacă fugi de la una din aceste probe, nu-ți vom permite să intri în gaşcă. Puştiul acesta zice că e tare. Să vedem cât de tare e în realitate. Apoi vom vedea dacă şi tu eşti pe atât de tare pe cât spui.

M-am uitat în cameră şi l-am văzut pe celălalt băiat. Avea în jur de 13 ani, fața plină de coşuri şi o şuviță lungă de păr îi ajungea peste ochi. Era scund şi slab, şi brațele îi atârnau rigide departe de corp. Purta o cămaşă albă cu mâneci lungi, pătată în față şi legată în jurul taliei. Mi se părea că mai văzusem fața aceasta plină de coşuri la şcoală, dar nu eram sigur, de vreme ce el era mai mic decât mine.

Cam 40 de băieți şi fete aşteptau cu nerăbdare spectacolul. Carlos dirija totul. Le-a spus tuturor să facă loc, şi toți s-au tras cât mai aproape de pereți, în timp ce băiatului i s-a spus să stea cu spatele lipit de un perete liber. Carlos stătea în fața lui cu un cuțit deschis în mână. Lama argintie scânteia în lumina opacă.

— Mă voi îndepărta douăzeci de paşi către peretele opus şi apoi mă voi întoarce, a spus el. Tu să rămâi exact acolo unde eşti. Zici că eşti curajos. Bine, o să aflăm cât de dur eşti. Când ajung la douăzeci mă voi întoarce şi voi arunca cuțitul acesta. Dacă tresari sau te fereşti, eşti laş. Dacă nu, chiar dacă te voi răni cu cuțitul, eşti un puşti curajos şi vei putea să intri în banda Mau Mau. Priceput?

Băiatul scund a încuviințat din cap.

— Acum, altceva, a spus Carlos, ținând cuțitul ridicat în fața băiatului. Dacă ți se face frică în timp ce eu mă îndepărtez şi număr, tot ce trebuie să faci este să țipi. Şi ar fi mai bine să nu

mai apari pe aici. Dacă mai apari, îți vom tăia urechile alea mari și te vom face să le mănânci, apoi îți vom scobi buricul cu un tirbușon și te vom lăsa să sângerezi până mori.

Băieții și fetele au început să râdă și să bată din palme.

— Hai, omule, hai!, strigau ei la Carlos.

Carlos s-a întors cu spatele către băiat și a început să pășească încet prin cameră. Ținea cuțitul lung, strălucitor, de vârful lamei, în dreptul feței și cu brațul îndoit de la cot.

— Unu... doi... trei... Mulțimea începuse să țipe și să facă glume pe seama băiatului. Lovește-l, Carlos! Înfige-i-l în ochi! Fă-l să sângereze, omule, fă-l să sângereze!

Lipit de perete, băiatul avea o privire înspăimântată, ca un șoricel prins de un tigru. Încerca cu disperare să-și facă curaj. Brațele îi atârnau rigide în lături, avea pumnii strânși și încheieturile degetelor i se albiseră. Culoarea de pe față îi fugise, iar ochii îi erau măriți de frică.

— Unsprezece... doisprezece... treisprezece...! continua Carlos să numere cu voce tare, numărându-și pașii. Tensiunea creștea pe măsură ce băieții și fetele făceau gălăgie și strigau după sânge.

— Nouăsprezece... douăzeci... Încet, Carlos s-a întors, și-a dus mâna dreaptă în dreptul urechii, ținând cuțitul de vârful ascuțit al lamei. Mulțimea de puști devenise sălbatică în nebunia ei după sânge. Imediat ce a aruncat cuțitul, băiatul s-a aplecat, punându-și mâinile în jurul capului și țipând:

— Nu! Nu! Cuțitul s-a înfipt în perete la câțiva milimetri de capul lui.

— Lașul!... Lașul!... Lașul! urla mulțimea.

Carlos era furios. Colțurile gurii i s-au strâns într-o grimasă, ochii i s-au îngustat de furie.

— Țineți-l! a șuierat el. Doi băieți au ieșit din grup, l-au înșfăcat pe puștiul fricos de brațe și l-au țintuit din nou de perete.

Carlos s-a întors în partea opusă și s-a dus în fața acelei forme tremurătoare.

— Laşule! a scuipat el. Laşule! Am ştiut că eşti laş de prima oară când te-am văzut. Ar trebui să te omor.

Puştii din cameră au prins vorbele.

— Omoară-l! Omoară-l pe laşul ăsta mizerabil!

— Ştii ce facem noi laşilor? a întrebat Carlos. Băiatul s-a uitat la el încercând să-şi mişte gura, dar n-a putut scoate niciun sunet.

— Îți voi spune eu ce facem noi laşilor. Le tăiem aripile ca să nu mai zboare, a zis Carlos.

A smuls cuțitul din perete şi apoi a comandat:

— Țineți-l!

Înainte ca băiatul să poată face vreo mişcare, cei doi băieți i-au țintuit brațele de perete. Mişcându-se cu o atât de mare rapiditate încât de-abia puteai să-i urmăreşti mâna, Carlos a ridicat cuțitul şi l-a aruncat în axila băiatului. Acesta s-a ghemuit şi a gemut de durere. Sângele a început să țâşnească şi i-a pătat rapid cămaşa albă.

Trăgând cuțitul din carnea băiatului, l-a aruncat apoi în cealaltă mână.

— Vezi, omule, a zis el, înfigând cuțitul şi în cealaltă axilă, sunt şi stângaci.

Cei doi băieți i-au dat drumul, iar copilul s-a prăbuşit la podea, cu brațele încrucişate, şi cu mâinile ținându-se de locurile unde carnea îi fusese rănită. Cămaşa îi era aproape toată pătată de roşul purpuriu al sângelui.

— Luați-l de aici! a ordonat Carlos. Doi băieți au venit în față şi l-au ridicat pe picioare. Băiatul şi-a dat capul pe spate şi a gemut de durere când cei doi l-au ridicat de brațe. Carlos i-a dat cu palma peste gură şi acesta a tăcut. Ochii băiatului, măriți de groază, priveau dincolo de mâna lui.

— Du-te acasă, laşule! Dacă te mai aud guițând, am să-ți tai şi limba. Ai înțeles? În timp ce vorbea, îşi ținea cuțitul cu lama în sus, sângele scurgându-se peste mânerul de sidef. Ai înțeles?, a repetat el.

Copilul a încuviinţat din cap.

Apoi, băieţii l-au scos afară şi l-au lăsat pe trotuar. Gaşca de puşti din interior striga:

— Du-te acasă, laşule!

Carlos s-a întors:

— Cine urmează? a întrebat el, uitându-se ţintă la mine. Mulţimea tăcuse.

Deodată, am realizat că nu-mi era teamă. De fapt, fusesem atât de captivat de înjunghierea băiatului şi de durerea lui, încât îmi plăcuse. Vederea sângelui îmi dăduse un sentiment sălbatic, incitant. Eram invidios pe Carlos. Dar acum venise rândul meu.

Mi-am amintit vorbele lui Carlos că puteam alege între procedurile de iniţiere. Raţiunea îmi spunea că şeful era încă furios. Dacă-l lăsam să arunce cuţitul în mine ar fi încercat să mă înjunghie intenţionat. Cea mai înţeleaptă mişcare părea a alege cea de-a doua metodă.

— Avem un alt laş? m-a tachinat Carlos.

Am ieşit în mijlocul camerei şi m-am uitat în jur. Una din fete, înaltă şi slabă, cu pantaloni negri, mulaţi, mi-a strigat:

— Ce-i, bobocule, ţi-e frică? Avem nişte sânge aici, dacă tu nu mai ai deloc sânge-n tine. Mulţimea a hohotit amuzată. Podeaua de lângă peretele unde stătuse băiatul era acoperită cu o baltă de sânge lipicios.

Am spus:

— Nu eu. Mie nu mi-e teamă. Încercaţi-mă, băieţi. Unde sunt băieţii tăi să mă lovească?

Încercam să-mi fac curaj, dar înlăuntrul meu eram speriat. Ştiam că aveam să fiu rănit. Îmi dădeam seama că aceşti puşti aşteptau următoarea victimă. Dar mai degrabă aş fi murit decât să fiu laş. Aşa că am spus:

— Sunt gata.

Carlos a strigat cinci nume.

— Johnny! Un băiat scund şi îndesat a ieşit din mijlocul mulţimii şi s-a postat în faţa mea. Avea de două ori greutatea

mea, cu fruntea brăzdată de riduri adânci şi aproape că nu avea gât deloc. Capul părea că-i porneşte direct din umeri. A înaintat până în mijlocul camerei şi şi-a lovit mănuşile cu lanţuri.

Am încercat să-mi imaginez cele 55 de kilograme ale mele împotriva celor aproape 100 ale lui. S-a uitat absent la mine, ca o maimuţă. Aştepta comanda de atac.

— Mattie! Un alt băiat a ieşit în faţă. Acesta era mai aproape de greutatea mea, dar avea braţele lungi, mult mai lungi decât ale mele. A înaintat dansând către centrul camerei, jucându-se cu pumnii ca un boxer. Îşi ţinea bărbia lipită de piept şi privea pe sub sprâncene. A încercuit camera jucându-şi pumnii cu o rapiditate uimitoare. Fetele au început să fluiere şi să scoată sunete de admiraţie văzând jocul acesta de box şi loviturile pe care le dădea respirând pe nas.

— Jose! Al treilea băiat s-a alăturat grupului. Avea o cicatrice adâncă pe obrazul stâng, pornind de sub ochi până la vârful bărbiei. A început prin a-şi da cămaşa jos şi a-şi încorda muşchii. Avea construcţia unui halterofil. M-a înconjurat, uitându-se la mine din toate unghiurile.

— Owl! Un chiot s-a ridicat din partea puştilor la auzul numelui lui. Era clar că Owl era favoritul. Am aflat mai târziu că era numit Owl (bufniţă) pentru că vedea şi ziua şi noaptea. Îl foloseau în prima linie în timpul bătăilor, pentru a depista când bandele inamice îşi făceau simţită prezenţa. Avea ochii mari şi un nas coroiat care se vedea că fusese rupt de multe ori. Nu mai avea decât o jumătate dintr-o ureche căci fusese lovit cu o scândură care avusese un cui în ea. Se întâmplase în timpul unei bătăi în curtea şcolii, iar cuiul îi agăţase şi-i rupsese mai mult de jumătate din ureche. Owl era un tip gras şi scund, cu privirea foarte răutăcioasă.

— Paco! N-am mai apucat să-l văd pe Paco. L-am auzit strigându-mă din spate:

— Hei, Nicky! M-am întors să-l privesc, iar în acel moment m-a lovit cu pumnul în spate, chiar deasupra taliei. Durerea a

fost înfiorătoare. Am simțit că-mi zdrobise rinichiul. Am încercat să trag aer, dar el m-a lovit din nou. În timp ce mă aplecam ca să-mi pun mâinile pe locul loviturii, unul din băieți m-a lovit în stomac atât de tare, încât mi-a tăiat respirația. Simțeam că leşin de durere. Altcineva m-a lovit în față, şi am auzit osul nasului rupându-mi-se în urma loviturii.

N-am avut nicio şansă să lovesc şi eu. Simțeam că eram pe cale să mă prăbuşesc la podea, dar am simțit cum cineva mă apucase de părul meu lung. M-am prăbuşit la podea, dar cineva mă ținea de păr. Cineva m-a lovit apoi în față cu un pantof murdar, şi am simțit nisipul pe obraz şi pe buze. Primeam lovituri peste tot, şi cel care mă ținea de păr îmi dădea şi lovituri în cap.

Apoi luminile s-au stins şi nu-mi mai amintesc nimic altceva. Ceva timp mai târziu, mi-am dat seama că cineva mă înghiontea şi-mi dădea palme peste față. Am auzit pe cineva spunând:

— Hei, trezeşte-te!

Am încercat să-mi concentrez privirea, dar nu vedeam altceva decât tavanul. Mi-am trecut mâna peste față şi am simțit sânge. Eram plin de sânge. M-am uitat în sus şi am văzut fața băiatului numit Owl. Sângele mă făcuse să înnebunesc. M-am întins şi l-am lovit în gură. Deodată, întreaga energie mi-a revenit. Stăteam întins pe spate în acea baltă mare de sânge lipicios, răsucindu-mă mereu şi lovind pe oricine vedeam, înjurând, țipând, lovind în stânga şi-n dreapta cu mâinile şi picioarele.

Cineva m-a prins de picioare şi m-a țintuit la podea până mi-a trecut furia. Israel s-a aplecat peste mine râzând.

— Eşti de-al nostru, Nick. Omule, ne putem baza pe tine. Poate că eşti tu cum eşti, dar laş nu eşti. Asta e sigur. Uite! Îmi puse ceva în mână.

Era un revolver de calibrul 32.

— Eşti un Mau Mau, Nicky. Un Mau Mau!

Capitolul 5

Bătaie pe stradă

Eu şi Israel am devenit inseparabili încă de la început. Trei seri mai târziu, a venit în apartamentul meu să-mi spună că va avea loc o „caftească" cu cei din gaşca Bishops. În sfârşit, gândeam eu, o şansă de a-mi folosi revolverul – o şansă de a mă bate. În timp ce Israel îmi descria planul de atac, simţeam părul ridicându-mi-se pe ceafă.

Era planificat ca băieţii din Mau Mau să se strângă în Parcul Washington, lângă De Kalb, la ora 21:00. Consilierul nostru de bătaie se întâlnise deja cu cel de la Bishops, o bandă de negri, şi aranjase ora şi locul: ora 22:00, pe terenul de sport din spatele Şcolii 67.

Israel mi-a spus:

— Ia-ţi revolverul cu tine. Toţi ceilalţi îşi vor lua armele. Unii băieţi şi-au confecţionat propriile pistoale artizanale, iar Hector are un pistol mitralieră. Le vom da celor din gaşca Bishops o lecţie. Dacă trebuie să ucidem, vom ucide. Dar dacă e să picăm, să picăm luptând. Noi suntem Mau Mau. Africanii Mau Mau beau sânge, omule, iar noi suntem exact ca ei.

Băieţii începuseră deja să se strângă încă de pe la 20:30, când am sosit eu în parc. Îşi ascunseseră armele în copaci şi în iarba

înaltă, de teamă că poliția ar putea trece pe acolo. Dar în seara aceasta nu era nici urmă de poliție, iar Israel și Carlos dădeau ordine. Până la ora 22:00 mai mult de 100 de băieți au început să patruleze prin parc. Unii din ei aveau pistoale. Majoritatea aveau cuțite. Câțiva aveau bâte de baseball, bâte care aveau cuie la capete sau bâte făcute de ei acasă. Alții aveau lanțuri de biciclete – arme de-a dreptul fatale în lovirea cuiva în cap. Carlos avea o baionetă de o jumătate de metru, iar Hector avea un pistol mitralieră. O parte din băieți trebuiau să aștepte cu două blocuri mai jos, în spatele școlii de pe strada Park Avenue, pentru a le ieși înainte celor din gașca Bishops în momentul retragerii. Planul era ca ei să aștepte până auzeau că bătaia era în desfășurare și apoi să atace din spate. Ceilalți dintre noi trebuia să venim din partea școlii de pe strada St. Edward și să încercăm să-i facem pe cei din gașca Bishops să se retragă către locul unde avea să intervină ariergarda noastră.

În timp ce înaintam, ne mișcam în tăcere, luându-ne armele din ascunzișuri. Tico era lângă mine și rânjea:

— Ce-i, Nicky, ți-e frică?

— Nu, omule, eu asta așteptam! am spus eu deschizându-mi jacheta ca să-mi vadă revolverul.

— Câte gloanțe ai în chestia aia? a întrebat el.

— E plin, omule. Cinci gloanțe.

— Ooo! a zis Tico, fluierând ușor, nu e rău. În seara asta vei face cu siguranță felul unui ticălos din ăia negri! Eu? Eu rămân la șișul meu.

Ne-am împărțit în grupulețe pentru a putea trece neobservați de Secția de Poliție de la Housing, aflată la intersecția străzilor Auburn și St. Edward. Ne-am regrupat în fața școlii, și Carlos ne-a dat semnalul de atac.

Am dat ocol clădirii și am intrat pe terenul de sport. Cei din gașca Bishops ne așteptau.

— Da! Da! Omorâți-i! Bateți-i! strigam noi, în timp ce năvăleam în fugă pe terenul școlii, către membrii celeilalte bande.

Eu am ieşit în faţa grupului scoţându-mi arma de la curea. Israel s-a îndreptat într-o parte, învârtindu-şi bâta de baseball. Puştii roiau toţi în jurul meu, ţipând, înjurând şi lovindu-se unii de alţii. Trebuie să fi fost cam 200 de puşti pe terenul de sport, dar, fiind întuneric, era greu să distingi între bande. L-am văzut pe Hector alergând de-a lungul terenului de baschet şi fiind lovit cu un capac de coş de gunoi. Hector a căzut pe spate, arma descărcându-i-se cu un zgomot puternic.

Un băiat negru de lângă el a căzut pe burtă, sângele curgându-i din rana de la cap. Am alergat la el şi l-am lovit cu picioarele. Era ca un sac de grâu.

Deodată, am fost lovit pe la spate şi m-am rostogolit jos pe asfaltul dur al terenului de baseball. Mi-am întins mâinile pentru a atenua căderea, şi am simţit pielea jupuindu-mi-se de pe podul palmei. M-am întors să văd cine mă lovise şi m-am ferit la timp, pentru evita o altă lovitură cu o bâtă de baseball, care s-a lovit de asfalt chiar lângă capul meu. Am auzit bâta crăpându-se în timpul loviturii. O lovitură directă m-ar fi putut ucide.

Un strigăt puternic s-a auzit când ceilalţi Mau Mau au atacat din spate.

— Frigeţi-i, băieţi, frigeţi-i! M-am ridicat împleticindu-mă, iar cei din gaşca Bishops, acum confuzi, începură să alerge către aleile care dădeau în St. Edward. Israel era lângă mine şi ţipa:

— Împuşcă-l pe ăla de colo, Nicky, împuşcă-l!

Îmi arăta cu degetul un băieţel care încerca să scape, dar fusese rănit şi pe jumătate alerga, pe jumătate şchiopăta în urma tovarăşilor lui. Am îndreptat pistolul către el şi am tras. Arma s-a descărcat, dar el încă mai alerga. Am apucat pistolul cu ambele mâini şi am tras încă o dată.

— L-ai nimerit, omule, l-ai nimerit. Băieţelul a căzut pe burtă în urma impactului glonţului cu şoldul lui. Încă se târa când Israel m-a luat de braţ şi a strigat: S-o ştergem, băiete, vine poliţia! Auzeam sirenele şi strigătele poliţiei în faţa şcolii, şi copoii începură să-i înconjoare pe cei din gaşca Bishops care

alergau pe alee căutând să scape. Noi am alergat în direcția opusă, împrăştiindu-ne în spatele terenului şcolii. M-am uitat înapoi, în timp ce mă cățăram pe gardul de sârmă. În lumina obscură am văzut trei băieți zăcând nemişcați la pământ şi mai mulți în picioare, ținându-se cu mâinile de răni. Întreaga bătaie nu durase mai mult de zece minute.

Am alergat pe lungimea a cinci sau şase blocuri până ce ni s-a îngreuiat respirația şi a trebuit să ne oprim. Alți doi băieți ne-au ajuns din urmă şi am sărit într-un canal din spatele unui atelier de service.

Israel gâfâia, dar şi râdea atât de tare că aproape se îneca.

— L-ai văzut pe nebunul ăla, Nicky? spuse el într-un suflet, printre hohotele de râs. Omule, credea că e într-un film cu cowboy şi trăgea cu pistolul în aer.

Ceilalți s-au oprit şi ei să respire şi râdeau împreună cu noi. Am început şi eu să râd. Ne-am culcat pe spate în canal şi am râs până am crezut c-o să crăpăm. Israel şi-a ținut respirația şi, ridicându-şi degetul arătător, spuse printre sughițuri:

— Pac! Pac! Pac! Şi izbucni iar în hohote de râs. Ceilalți ne țineam cu mâinile de abdomen şi ne tăvăleam în canal, râzând şi chicotind.

Mă simțeam bine. Văzusem sângele curgând. Împuşcasem pe cineva, poate chiar îl omorâsem. Şi scăpasem.

Niciodată nu mai avusesem acest sentiment de apartenență pe care l-am avut acolo în canal cu băieții. Era ca şi cum eram o familie, şi, pentru prima oară în viața mea, am simțit că sunt dorit.

Israel s-a întins şi şi-a pus brațul pe umărul meu.

— Eşti tare, Nicky. Căutam pe cineva ca tine de mult timp. Suntem din acelaşi aluat – amândoi suntem nebuni.

Am izbucnit din nou în râs, iar în sufletul meu simțeam că e mai bine să fii nebun, dar dorit, decât să fii normal, şi mereu singur.

— Hei, ce ziceți de ceva de băut? a spus Carlos, încă incitat. Cine are bani?

Eram toți lefteri. Eu am intervenit:

— Fac eu rost de bani.

— Ce ai de gând să faci? Jefuiești pe cineva? a întrebat Israel.

— Da, omule. Vrei să vii și tu?

Israel mi-a dat un pumn în braț:

— Ești tare, Nicky, omule! N-ai deloc inimă, n-ai sentimente deloc. Vrei numai să te bați. Să mergem, omule, suntem cu tine.

L-am privit pe Carlos care ar fi trebuit să fie liderul. Era deja în picioare, gata să mă urmeze. Acesta era primul indiciu că ceilalți băieți erau gata să-l urmeze pe cel care era cel mai corupt, cel mai însetat de sânge, cel mai curajos.

Ne-am sculat din canal și am traversat strada spre o alee învăluită în umbră. La colț, un restaurant deschis non-stop avea luminile aprinse. Ne-am îndreptat cu toții către el, eu fiind în frunte.

În micul restaurant erau trei oameni. Doi dintre ei, un bărbat și o femeie, se aflau în spatele tejghelei. Un bătrân tocmai se dăduse jos de pe scăunelul lui și-și plătea meniul. M-am dus la el și l-am împins cu spatele la tejghea. S-a întors surprins și înfricoșat, cu gura tremurându-i, în timp ce eu am deschis cuțitul și i l-am împins ușor în stomac.

— Hai, bătrâne! Dă-i încoace! am spus eu, arătând cu capul către bancnotele pe care le avea în mână.

Bărbatul din spatele tejghelei s-a îndreptat către aparatul telefonic de pe perete. Israel a deschis cuțitul și l-a prins pe om de partea de sus a șorțului. Trăgându-l cu duritate peste tejghea, zise:

— Hei, omule, vrei să mori? Hm? Am auzit respirația agitată a femeii și am văzut-o punându-și mâna peste gură, pentru a înăbuși un țipăt. Israel l-a împins pe bărbat înapoi, peste cutia cu gogoși, și a smuls receptorul telefonului din furcă.

— Vrei să suni la poliție, șmecherule? a mormăit el. OK, poftim! a rânjit el în timp ce smulgea receptorul din perete și-l arunca în bărbat. Sună-i! Omul a prins receptorul de firul rupt și a rămas în stare de șoc, cu el în mână.

— Grăbeşte-te, moşule! N-am timp să stau aici toată noaptea! am mormăit eu. El mi-a întins mâna, iar eu i-am smuls bancnotele dintre degete. „Asta-i tot?” am întrebat eu. A încercat să răspundă, dar n-a reuşit să scoată niciun sunet. Buzele-i tremurau şi a început să-şi dea ochii peste cap, iar din gură să-i curgă salivă, în timp ce icnea în mod ciudat.

— Să plecăm de aici! a zis unul din băieți. A lovit cheia de la casa de marcat şi a scos toate bancnotele în timp ce noi ne retrăgeam către uşă. Bătrânul s-a prăbuşit la podea ținându-se cu ambele mâini de piept şi scoțând zgomote ciudate, horcăitoare, cu gura.

— Hei, aşteaptă! a spus Israel în timp ce apuca o mână plină de monede din casa de marcat. Monedele de cinci şi de zece cenți săriră pe podea. Israel râse:

— Nu pleca niciodată de la un restaurant fără să laşi bacşiş! a chicotit el. Am râs cu toții. Bărbatul şi femeia erau îngrămădiți la capătul tejghelei, iar celălalt bărbat îngenunchease la podea, îndoindu-se de la mijloc.

Am ridicat un pachet greu de zahăr şi l-am aruncat în fereastra de sticlă.

— Omule, eşti nebun! a strigat Carlos, în timp ce alergam pe şosea. Asta va atrage toți copoii din Brooklyn. Să plecăm de aici! Bătrânul a căzut cu fața la podea, iar noi am fugit pe strada învăluită în întuneric către casă, râzând şi țipând.

Două luni mai târziu, Carlos a fost ridicat de poliție şi a primit 6 luni. Am avut o mare întâlnire a bandei în noaptea aceea, în auditoriul Şcolii 67. Nimeni nu are voie să intre în şcoală după ore, dar noi făcusem un târg cu Firpo, vicepreşedintele bandei Chaplain, al cărui tată era îngrijitorul şcolii. El ne lăsa să folosim auditoriul şcolii noaptea pentru întâlnirile bandei, pentru că-i era teamă de fiul lui. În acea noapte l-am ales pe Israel preşedinte, iar eu am fost alegerea unanimă pentru vicepreşedinte.

După întâlnirea bandei, am avut o petrecere în subsolul şcolii. Erau prezente şi multe debutante, iar unul din băieți m-a

prezentat surorii lui, Lydia, care locuia chiar vizavi de şcoală. Am stat mult timp în şcoală în noaptea aceea, fumând iarbă, bând vin ieftin şi stând pe scări, în timp ce ceilalţi dansau pe muzica unui fonograf. Casa scării era înconjurată cu o plasă grea de sârmă, iar unele cupluri urcau în întuneric pentru a face sex.

Am tras-o pe Lydia de mână:

— Să plecăm de aici. În timp ce ieşeam pe uşă, ea s-a strâns lângă mine:

— Sunt a ta pentru totdeauna, Nicky. Oricând mă doreşti, sunt a ta!

Am mers până în Parcul Washington, dar nu am găsit niciun loc unde puteam avea puţină intimitate. În cele din urmă, am ridicat-o pe Lydia peste gardul de sârmă, iar ea a căzut, râzând, în cealaltă parte. Am urmat-o peste gard şi ne-am lungit în iarba înaltă, îmbrăţişaţi. Ea râdea, în timp ce o mângâiam, dar deodată am avut impresia că cineva ne privea. Am privit în sus la clădirea de vizavi şi am văzut feţele a zeci de fete de la şcoala de asistente medicale privindu-ne. Era ca şi cum am fi făcut dragoste pe scenă, într-un teatru.

Am dat să mă ridic, şi Lydia m-a întrebat:

— Ce este?

— Uită-te acolo! am şoptit eu. Tot blestematul ăsta de oraş ne priveşte.

— Cui îi pasă? a râs ea şi m-a tras din nou jos.

Ne-am reîntors în parc de multe ori după aceea, complet indiferenţi de feţele curioase de la fereastră sau de alte cupluri care ar fi putut sta în iarbă lângă noi.

Următoarele patru luni au fost pline de bătăi, jafuri şi alte acţiuni cu gaşca. Am fost ridicat de poliţie de patru ori, dar niciodată nu au putut dovedi nimic împotriva mea. De fiecare dată scăpam cu o avertizare.

Membrii bandei mă plăceau şi mă respectau. Nu-mi era teamă de nimic, aş fi luptat la fel de repede atât ziua pe lumină, cât şi ascuns de întuneric.

Într-o după-amiază, unul din membrii Mau Mau mi-a spus că Lydia mă turnase unuia din Apache. M-am înfuriat şi am zis că o voi ucide. M-am dus în apartamentul meu după armă. Unul din băieți i-a spus fratelui Lydiei, iar el a fugit să o avertizeze. Când am ajuns în apartamentul ei, am vorbit cu Luis, fratele ei mai mare. Mi-a spus că unul din Apache o prinsese pe Lydia pe stradă cu o seară înainte şi o pălmuise, încercând să afle unde locuiam, ca să vină să mă ucidă.

Am plecat din apartament şi m-am dus la Israel acasă. Am plecat să-l căutăm pe băiatul din Apache despre care ne spusese Luis. L-am găsit la intersecția străzilor Lafayette şi Ft. Greene, în fața restaurantului Harry's Meat House. Şase alți membri Mau Mau se strânseseră în jur, formând un cerc. L-am pus pe băiat la pământ şi l-am lovit cu o țeavă de metal. El mă ruga să nu-l ucid, iar băieții râdeau. Eu nu m-am grăbit, l-am lovit în mod repetat, până l-am umplut de sânge. Oamenii care se aflau prin preajmă au luat-o la fugă, în timp ce bătaia continua. Nu-şi mai putea ține brațele în sus pentru a se apăra de loviturile pe care i le dădeam, dar eu am continuat să-l lovesc peste umeri, până l-am lăsat inconştient într-o baltă de sânge.

— Idiot mizerabil! Asta e o lecție pentru că mi-ai pălmuit iubita! Ne-am despărțit, şi am plecat. Eram nerăbdător să-i spun Lydiei ce făcusem pentru a-i apăra onoarea, chiar dacă cu o oră înainte eram gata s-o omor.

Pe măsură ce zilele de vară deveneau tot mai toride, bătăile de pe stradă s-au înmulțit şi ele. Căldura din apartamente era de nesuportat, şi stăteam afară pe stradă aproape toată noaptea. Nu trecea o noapte fără vreo acțiune cu gaşca.

Nimeni din banda noastră nu avea maşină. Dacă voiam să plecăm undeva, plecam cu metroul sau furam vreo maşină. Eu nu ştiam să şofez, dar, într-o noapte, Mannie Durango a venit la mine şi mi-a spus:

— Hai să furăm o maşină şi să dăm o tură!

— Ai vreo maşină în minte? am întrebat eu.

— Mda, omule, chiar aici aproape. E o frumusețe, şi idioții au lăsat şi cheile în contact.

Am plecat cu el, şi iat-o, în fața unui apartament! Mannie avea dreptate, era o frumusețe. Chevrolet decapotabilă, cu capota lăsată. Am sărit amândoi înăuntru, şi Mannie s-a aşezat în spatele volanului. Eu m-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am aprins o țigară, aruncând scrumul peste uşă ca un bogătaş sofisticat. Mannie întorcea volanul în dreapta şi-n stânga, imitând cu gura zgomotul făcut de cauciucurile care scârțâie într-o cursă de viteză.

— Vuuuuuuummmm! Vuuuuumm! Vuuummmm! Am început să râd.

— Hei, Mannie, chiar ştii să şofezi?

— Sigur că da, priveşte!

A întors cheia în contact, şi maşina s-a trezit la viață. A tras maneta de viteză pe marşarier şi şi-a înfundat piciorul pe accelerație, lovind o maşină de aprovizionare parcată în spate. Am auzit un geam spărgându-se.

— Hei, omule, am râs eu, eşti un şofer foarte bun. Băiete, chiar te pricepi la maşini. Hai să vedem dacă ştii să mergi înainte.

Mannie a băgat maşina în viteză, iar eu mi-am prins centura de siguranță, în timp ce el a intrat cu maşina în spatele alteia, parcată în față. Din nou am auzit un zgomot puternic şi un geam spărgându-se.

Râdeam amândoi atât de tare, că n-am observat un bărbat care ieşise alergând dintr-un apartament şi care venea strigând către noi.

— Dați-vă dracului jos din maşina mea, hoți mizerabili! a strigat el, încercând să mă tragă jos din maşină. Mannie a tras maneta în marşarier şi a pornit, trăgându-l după el pe bărbatul care-şi pierdu echilibrul. În timp ce acesta se ținea cu disperare de uşă, am luat o sticlă de Cola de pe scaunul din față şi l-am lovit în mână. A urlat de durere. Mannie a băgat maşina în viteză, şi am pornit cu viteză pe şosea. Eu eram încă tolănit în

scaunul meu, râzând. Am aruncat sticla de Cola pe asfalt şi am auzit-o spărgându-se, în timp ce ne îndepărtam în viteză.

Mannie nu ştia să şofeze. Scârţâi roţile la colţ, porni pe banda greşită de pe Park Avenue. De-abia putu ocoli două maşini, iar alta trase pe trotuar, claxonând, încercând să evite coliziunea. Amândoi râdeam şi ţipam. A intrat apoi printr-o staţie service şi a cotit pe o stradă lăturalnică.

— Să dăm foc maşinii! a zis Mannie.

— Nu, omule! E o maşină frumoasă! S-o păstrăm. Hai s-o arătăm fetelor!

Dar Mannie n-a putut s-o întoarcă şi în cele din urmă a intrat în spatele unui camion la semafor. Am sărit afară şi am fugit pe trotuar, lăsând maşina lovită bine sub roţile camionului.

Mannie era genul meu. Nu ştiam atunci ce grozăvie avea să i se întâmple mai târziu.

Fiecare zi era frenetică, plină de infracţiuni, iar nopţile erau chiar mai rele. Într-o noapte, Tony şi alţi 4 tipi au luat cu japca o femeie care se ducea acasă, au dus-o cu forţa în parc, unde fiecare din cei 5 a violat-o de două ori. Tony a încercat să o sugrume cu cureaua. Ea l-a identificat mai târziu şi a fost trimis la închisoare pentru 12 ani.

Două săptămâni mai târziu, 16 dintre noi am prins un băiat italian trecând pe teritoriul Mau Mau. L-am încercuit şi l-am pus la pământ. M-am aşezat deasupra lui tachinându-i cu cuţitul mărul lui Adam şi nasturii cămăşii. M-a înjurat şi mi-a dat peste mână, aruncându-mi cuţitul. Înainte să fac vreo mişcare, Tico l-a prins şi l-a rănit pe faţă. Băiatul ţipa, în timp ce Tico îi rupea cămaşa şi încrusta cu cuţitul un M uriaş pe spate.

— Omule, asta te va învăţa să nu mai vii pe teritoriul bandei Mau Mau, a spus el. Apoi am fugit cu toţii, lăsându-l sângerând pe trotuar.

În fiecare zi ziarele publicau relatări despre crime petrecute în curţile din faţă ale oamenilor, în metrou, pe străzile lăturalnice, în apartamente, pe alei. În fiecare noapte avea loc o bătaie.

Directorii liceului Brooklyn Tech puseseră plase grele de sârmă peste toate uşile şi ferestrele de la şcoală. Fiecare fereastră, chiar şi de la cele 5 magazine de pe stradă erau acoperite cu plase de sârmă.

Mulţi proprietari de magazine cumpărau câini poliţişti şi-i ţineau noaptea în lanţ, înăuntrul magazinelor.

Găştile deveneau din ce în ce mai organizate, şi apăreau mereu altele noi. Trei bande noi au apărut numai în zona noastră: Scorpions, Viceroys şi Quentos.

Curând am aflat că legea din New York interzicea ca un poliţist să percheziţioneze o fată. Deci le lăsam pe fete să ne poarte armele şi cuţitele până aveam nevoie de ele. Dacă vreun copoi se oprea să ne percheziţioneze, fetele se dădeau într-o parte şi strigau:

— Hei, copoi mizerabil! Lasă-l în pace! N-are nimic la el. E curat. De ce nu vii la mine să mă pipăi, şi-atunci te voi băga eu pe tine la închisoare. Hei, copoiule, vrei să-ţi pui mâinile pe mine? Hai!

Am învăţat cum să confecţionăm pistoale artizanale care se puteau declanşa cu gloanţe de calibrul 22, folosind o antenă de radio auto şi mecanismul de la o încuietoare pentru uşă. Din când în când, aceste arme explodau în mâinile unui băiat sau se declanşau şi-l orbeau. Dar noi le produceam în cantităţi mari şi le vindeam membrilor celorlalte bande – ştiind bine că ei le puteau folosi chiar împotriva noastră, dacă ar fi avut ocazia.

Pe 4 iulie în acea vară, toate găştile s-au strâns pe Insula Coney. Ziarele estimau că mai mult de 8 000 de adolescenţi, membri ai bandelor de cartier, s-au îmbarcat pentru Insula Coney. Niciunul dintre noi n-a plătit. Am forţat poarta şi nimeni n-a îndrăznit să spună ceva. La fel s-a întâmplat şi cu călătoriile în metrou.

Pe 1 august Israel a fost ridicat de poliţie. Când a ieşit din închisoare, ne-a spus că lucrurile nu stăteau prea bine în cazul lui şi că voia să se retragă o vreme, până se linişteau lucrurile.

Noi am fost de acord, iar banda m-a ales pe mine preşedinte şi i-a spus lui Israel că el va fi vicepreşedinte, până se linişteau lucrurile. Eram în bandă de 6 luni când am preluat conducerea.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că toți se temeau foarte tare de cei din banda Mau Mau şi că eu îmi câştigasem reputația de gangster însetat de sânge. Mă mândream cu faima aceasta.

Într-o noapte, ne-am dus toți la o mare seară de dans sponsorizată de Biserica St. Edward - St. Michael. Biserica încerca să-i adune pe copiii de pe stradă şi deschisese o cantină în josul străzii, unde se posta poliția, pentru seri de dans în weekend. În fiecare vineri seara venea o formație mare, şi toți membrii bandelor se adunau la centru pentru dans. Stăteau afară şi beau bere şi vin ieftin. Cu o săptămână înainte, ne îmbătasem şi când preoții au încercat să ne calmeze, i-am bătut şi i-am scuipat. Poliția a venit şi ne-a împrăştiat pe toți. Rareori trecea seara de vineri fără ca dansul de la cantină să nu se transforme în scandal.

În seara despre care vorbesc, m-am dus la dans cu Mannie şi Paco. Băusem toți foarte mult şi fumasem marijuana. Am ochit o fată drăguță, blondă şi am dansat de mai multe ori cu ea. Mi-a spus că fratele ei avea necazuri cu cei din Phantom Lords şi că voiau să-l ucidă.

— Unde-i fratele tău? am întrebat eu. Nimeni nu se va atinge de el, dacă aşa spun eu. Vreau să vorbesc cu el.

Ea m-a dus la fratele ei şi m-a prezentat. Acesta mi-a spus că cei din Phantom Lords de pe Bedford Avenue voiau să-l ucidă, pentru că se întâlnise cu una dintre debutantele lor. Băiatul se clătina de băutură şi-i era teamă.

— Uite ce e, am spus eu. Sora ta e o gagică tare şi vreau s-o scot în oraş. Şi pentru că o plac, o să am grijă şi de tine.

Deja aranjasem să o duc pe fată la film. I-am spus că trebuia să facă exact ce-i spuneam eu, de vreme ce eu eram preşedintele bandei Mau Mau. Înspăimântată, ea a spus că va ieşi cu mine, dar că nu voia să intre şi pe mâna celorlalți băieți. Ne-am sărutat,

iar eu i-am spus că atâta timp cât ieşea cu mine, eu voi avea grijă de ea.

Ne-am uitat la uşă exact în momentul când intrau trei membri din Phantom Lords. Purtau haine deschise la culoare şi pantaloni în carouri, cu lanţuri lungi de chei. Unul din băieţi, legănându-şi lanţul, ne-a dat târcoale şi i-a făcut cu ochiul blondei. Ea s-a dat înapoi, iar eu am luat-o de braţ.

— Hei, iubito, a mormăit el, ce-ar fi să ieşi afară cu mine? Fratele meu are maşina parcată afară, şi am putea avea bancheta din spate numai pentru noi.

— Vrei să mori? am mormăit eu.

— Omule, a râs băiatul din Phantom Lords, noi deja facem planuri să-l omorâm pe prietenul tău beat, aşa că s-ar putea să te omorâm şi pe tine, bobocule!

Mannie i-a dat băiatului un salut din Bronx – un zgomot batjocoritor. Băiatul şi-a întors capul.

— Cine-a făcut aşa?

Mannie a început să râdă, iar eu am mirosit că vom avea probleme şi am spus:

— Nimeni. Am început să mă dau înapoi, dar băiatul s-a întors spre Mannie şi l-a lovit. În afară de Israel, Mannie îmi era cel mai apropiat prieten, nimeni nu-l putea lovi pe el, şi să scape nepedepsit. M-am întors şi eu şi i-am dat băiatului o lovitură dură în spate, chiar deasupra rinichilor. Şi-a prins spatele cu ambele mâini şi a gemut de durere.

Mannie s-a ridicat în picioare şi şi-a deschis cuţitul. Eu m-am scotocit ca să-l găsesc pe al meu, în timp ce ceilalţi băieţi au format un semicerc în jurul nostru şi se îndreptau către noi. Erau prea mulţi ca să ne batem cu ei, aşa că ne-am retras către uşă. Când am ajuns la uşă, un băiat m-a lovit cu cuţitul. A ratat, dar cuţitul mi-a tăiat jacheta. Alţi doi au sărit pe mine. Mannie m-a tras de haină şi am luat-o la fugă.

— Să mergem, am strigat. Să strângem băieţii din Mau Mau şi să dăm foc locului ăstuia!

Băieții s-au uitat unii la alții. N-au știut că sunt din Mau Mau, pentru că eram îmbrăcat în costum şi cravată în seara aceea. S-au retras în cameră, iar eu şi Mannie am făcut stânga împrejur şi am plecat.

A doua zi i-am chemat pe Mannie şi pe Paco. Trebuia să mergem după Santo, băiatul din Phantom Lords care îl amenințase pe fratele fetei. Eu şi Mannie băusem şi eram aproape beți. Ne-am dus până la Cofetăria de pe Strada 3 şi am văzut nişte băieți din Phantom Lords.

— Care din voi este Santo? am întrebat eu. Unul din băieți s-a uitat în direcția unui băiat înalt, cu părul creț. Am spus:

— Hei, băiete, cum te numeşti? Santo Claus?

Mannie a râs, iar băiatul s-a uitat la mine şi m-a făcut ticălos.

— Hei, băiete, am spus eu. Tocmai ai dat-o-n bară. Ştii cine e Mau Mau?

— Mda, am auzit de ei. Dar au ei altceva mai bun de făcut decât să vină pe-aici.

— Ei, astăzi au venit, băiete! Noi suntem Mau Mau. Eu sunt Nicky. Sunt şeful. O să-ți aminteşti mereu de numele ăsta, băiete!

Proprietarul magazinului s-a întins către telefon. Mi-am pus mâna în buzunar şi am ridicat degetul ca şi cum aş fi avut un revolver înăuntru.

— Hei, tu! am strigat eu. Lasă-l jos!

Ceilalți s-au dat înapoi speriați. M-am dus la Santo şi l-am pălmuit de două ori peste față. Încă aveam cealaltă mână în buzunar.

— Poate că-ți vei aduce aminte de mine acum, băiete!

El a tresărit de durere, iar eu l-am lovit în stomac.

— Haide, i-am spus eu lui Paco. Să plecăm de aici. Copiii ăştia se tem. Ne-am întors spre ieşire, iar eu am scuipat peste umăr. Data viitoare spune-i maică-tii să-ți pună scutecul înainte să te lase să ieşi. Eşti încă un copil. Am râs unul la altul şi am ieşit afară.

Când am ajuns în stradă, Mannie şi-a pus mâna în buzunarul jachetei şi a ridicat degetul prin pânză:

— Pac! Pac! Eşti mort! a spus el. Am râs şi am luat-o în josul străzii.

În acea noapte Israel a venit pe la mine şi mi-a spus că banda Phantom Lords se pregătea de o mare bătaie, în urma încăierării de la Cofetărie.

Eu şi Israel ne-am oprit să-l luăm şi pe Mannie şi ne-am îndreptat către zona celor de la Phantom Lords pentru a-i surprinde. Când am ajuns lângă Podul Brooklyn, ne-am despărțit. Israel şi Mannie s-au plimbat primprejur, iar eu am mers chiar pe stradă. Câteva momente mai târziu l-am auzit pe Israel strigând şi m-am dus repede în jurul clădirii. Surprinseseră un băiat din Phantom Lords singur şi-l puseseră jos pe trotuar, în timp ce acesta cerşea milă.

— Scoateți-i pantalonii, am poruncit eu. Băieții i-au scos cureaua şi i-au tras jos pantalonii. I i-au aruncat în canalizare şi apoi i-au tras boxerii jos.

— În picioare, ciudatule, fugi! L-am privit, în timp ce fugea îngrozit pe stradă. Râdeam şi ne băteam joc de el.

— Haideți, a spus Israel, nu mai e niciun vagabond pe aici. Să mergem acasă. Am făcut cale întoarsă când, deodată, am fost înconjurați de o gaşcă de 12 sau 15 băieți din Phantom Lords. Era o ambuscadă. Am recunoscut pe câțiva din membrii unei bande evreieşti împreună cu ei. Un tip a venit spre mine cu un cuțit, iar eu l-am lovit cu o țeavă. Un altul m-a crestat cu cuțitul, iar eu m-am întors şi l-am lovit în cap.

Apoi am simțit o explozie la ceafă şi m-am trezit pe trotuar. Mă simțeam ca şi cum capul avea să mi se rostogolească de pe umeri. Am încercat să mă uit în sus, dar cineva m-a lovit în față cu un pantof cu țepi pe el. Altcineva m-a lovit în mijloc. Am încercat să mă ridic, dar am fost lovit deasupra ochiului cu o țeavă. Ştiam că aveau de gând să mă ucidă, dacă nu scăpam, dar nu mă puteam ridica. Am căzut din nou pe trotuar pe stomac şi am simțit cum băiatul cu țepile sărea pe picioarele mele şi apoi călca pe coapsele mele. Țepii erau ascuțiți ca un brici. Simțeam

oţelul ascuţit trecând prin pantalonii mei subţiri şi tăindu-mi pielea coapselor şi a feselor. Am leşinat de durere.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că Israel şi Mannie mă târâiau după ei de-a lungul unei alei lăturalnice. Ştiam că fusesem rănit rău pentru că nu-mi puteam mişca picioarele.

— Hai, grăbeşte-te! îi auzeam spunând. Ticăloşii ăia se vor întoarce în orice moment. Trebuie s-o ştergem.

Am leşinat din nou de durere, şi când m-am trezit eram pe podea în apartamentul meu. Mă târâseră până acasă şi apoi trei etaje până în camera mea. M-au ajutat să mă târăsc în pat şi apoi am leşinat din nou. Soarele fierbinte îşi trimitea razele prin fereastra mea, când m-am trezit şi m-am târât jos din pat. Eram atât de ţeapăn, încât de-abia mă puteam mişca. Partea de jos a trupului îmi era acoperită cu sânge uscat. Am încercat să-mi dau pantalonii jos, dar pânza mi se lipise de piele şi simţeam că-mi rupeam pur şi simplu pielea. Am coborât, clătinându-mă, un etaj spre baia comună şi am stat sub duş îmbrăcat până mi s-a înmuiat sângele şi am putut să le dau jos. Spatele şi şoldurile îmi erau pline de tăieturi adânci şi răni oribile. Am urcat scările gol, clătinându-mă, amintindu-mi de băiatul care fugise pe stradă fără pantaloni.

Maică, gândeam eu, dacă m-ar vedea acum...

M-am târât până în cameră şi am petrecut restul zilei îngrijindu-mi rănile. Să fii şeful bandei Mau Mau era OK, dar uneori însemna moarte. Şi acum fusesem chiar aproape de ea...

Capitolul 6

Hell Burners

În acea toamnă, fratele meu Louis, care locuia în Bronx, a venit la mine să mă roage să mă mut la el. Citise despre problemele mele cu poliția în ziarele newyorkeze.

— Nicky, te joci cu viața şi e un joc periculos. Vei fi ucis. Mi-a spus că el şi soția lui discutaseră despre aceasta de mai multe ori şi doreau să mă duc să stau în apartamentul lor. Am râs de el.

— Cum se face că vrei să stau cu tine? am întrebat eu. Nimeni altcineva nu mă vrea, cum de ai decis tu că mă vrei?

— N-ai dreptate, Nicky, a răspuns Louis. Toți te vrem. Frank, Gene, toți te vrem. Dar trebuie să te potoleşti.

— Ascultă! am spus eu, nimeni nu mă vrea. Eşti un fals. Nici tu, nici Gene, nici tata, nici mama...

— Opreşte-te, m-a întrerupt Louis, tata şi mama te iubesc.

— Daaa? Atunci cum de m-au trimis de-acasă? Ce răspuns îmi dai, deşteptule?

— Te-au trimis de acasă pentru că nu mai puteau face față situației. Eşti ca un sălbatic... ca şi cum ai fugi de ceva tot timpul.

— Daaa? Păi poate că fug de voi, idioților! Ascultă. Ştii de câte ori a stat tata de vorbă cu mine? O dată. O singură dată

a stat de vorbă cu mine. Şi atunci mi-a spus o poveste despre o pasăre tâmpită. O singură dată! Asta-i tot. Omule, nu-mi spune că mă iubeşte. El n-avea timp pentru altceva decât pentru el.

Louis s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră.

— Nicky, nu poţi fi deloc raţional?

— De ce să merg să locuiesc cu voi? Voi o să mă obligaţi să merg la şcoală, ca şi Frank. Aici am situaţia aranjată. Am 200 de băieţi care fac ceea ce le spun eu şi 75 de fete care ar merge cu mine oricând le-aş cere. Ei îmi dau banii de care am nevoie. Ei îmi plătesc chiria. Chiar şi poliţiei îi e teamă de mine. De ce-aş veni cu tine? Gaşca-i familia mea. E tot ce am nevoie.

Louis s-a aşezat în cele din urmă pe marginea patului; era târziu în noapte, dar el tot încerca să mă convingă că, într-o zi, toate acestea se vor schimba. Dacă nu eram ucis sau trimis la închisoare, spunea el, într-o zi trebuia să-mi iau o slujbă şi voi avea nevoie de educaţie. I-am spus să-şi ia gândul de la asta. Mi se întâmpla ceva bun şi nu aveam de gând să dau cu piciorul în tot.

A doua zi, după-amiaza, singur în cameră, m-a cuprins teama, o teamă pe care am încercat atât de bine s-o ascund. Am stat mult timp în pat, culcat pe spate şi am băut vin până am devenit atât de ameţit şi de halucinant, că nu mă mai puteam ridica în picioare. În noaptea aceea am dormit îmbrăcat. Însă nu ştiam ceea ce avea să urmeze. Coşmaruri! Coşmaruri groaznice care-ţi îngheaţă sângele în vine! L-am visat pe tata. Am visat că era înlănţuit într-o peşteră.

Avea dinţi de lup, iar corpul îi era acoperit de păr murdar şi lăţos. Lătra de ţi se făcea milă de el. Am vrut să mă apropii şi să-l mângâi, dar mi-a fost teamă să nu mă muşte.

Apoi au venit păsările. Chipul lui Louis îmi tot apărea în faţă, era călare pe spatele unei păsări, avântându-se în sus spre cer. După aceea am fost înconjurat de milioane de păsări care se roteau în jurul meu, smulgându-mi carnea şi ciugulindu-mi

ochii. De fiecare dată când scăpam de ele, îl vedeam pe Louis zburând pe spatele păsării, ca o pată mică în aer, îndreptându-se către o libertate necunoscută.

M-am trezit țipând:

— Nu mi-e teamă. Nu mi-e teamă! Dar când ațipeam îl vedeam din nou pe tata înlănțuit în întuneric, şi păsările se strângeau în jurul meu şi mă atacau din nou.

Coşmarurile au continuat. Doi ani şi ceva a continuat să-mi fie teamă să mă pun în pat să dorm. De fiecare dată când ațipeam, visele acelea groaznice reapăreau. Mi-am adus aminte de tata şi mi-aş fi dorit să vină la New York să alunge demonii din mine. Eram obsedat de vină şi de teamă, iar noaptea stăteam întins în pat luptându-mă cu somnul şi spunându-mi neîncetat:

— Nu dormi. Nu dormi. Nicio cale de ieşire. Nicio cale de ieşire. Numai activitățile cu banda mă opreau să nu înnebunesc de tot.

Mau Mau devenise parte din viața mea. Chiar dacă eram destul de puternici să ne descurcăm singuri, uneori intram în alianță cu altă bandă. În iarna anului 1955, banda Hell Burners, din Williamsburg, ne-a abordat pentru a forma o alianță.

Era aproape întuneric. Mai mulți dintre noi eram strânşi pe terenul de sport la Şcoala 67 pentru a discuta o viitoare bătaie cu cei din banda Bishops. Mi-am ridicat capul şi am zărit trei băieți apărând din umbre şi îndreptându-se spre noi.

Imediat am intrat în gardă. Un Mau Mau s-a strecurat în întuneric şi s-a îndreptat spre cei trei.

Am strigat:

— Hei, ce vreți?

Unul din ei vorbi:

— Îl căutăm pe Nicky, şeful bandei Mau Mau.

Ştiam că aceasta putea fi o capcană.

— Mda. Şi ce vreți de la el?

— Omule, ascultă, nu e o capcană. Avem probleme şi trebuie să vorbim cu Nicky.

Eu eram încă suspicios.

— Ce fel de probleme? am întrebat eu.

— Mă numesc Willie the Butch[1], zise băiatul, apropiindu-se acum destul de mult ca eu să-l pot vedea. Sunt liderul bandei Hell Burners[2]. Avem nevoie de ajutor.

Acum eram sigur că nu era o capcană.

— Ce fel de ajutor?

— Ați auzit ce i-au făcut cei din Phantom Lords[3] lui Ike? Făcu un gest cu capul către băiatul din dreapta lui.

Auzisem. Toate ziarele scriseseră. Ike avea 14 ani şi locuia pe Strada Keap. Se juca cu alți doi băieți, când un grup din Phantom Lords i-au atacat. Ceilalți copii au reuşit să scape, dar pe Ike l-au pus cu spatele la zid. Când a încercat să riposteze, aceştia l-au dus cu forța într-un subsol de vizavi. Acolo, conform relatării din ziar, i-au legat mâinile în față şi l-au lovit cu pumnii şi picioarele până l-au lăsat inconştient. Apoi i-au pus benzină peste mâini şi i-au dat foc. Împleticindu-se, acesta a ieşit în stradă unde s-a şi prăbuşit, fiind găsit apoi de o maşină de patrulă a poliției care trecea pe acolo.

M-am uitat scurt la băiatul pe care Willie the Butch îl numise Ike. Avea mâinile şi brațele bandajate, şi fața foarte rău arsă.

Willie a continuat:

— Voi sunteți singurii care ne puteți ajuta. Vrem să fim bande aliate. Tuturor le este teamă de Mau Mau, şi avem nevoie de ajutorul vostru, ca să luptăm cu cei din Phantom Lords. Dacă nu-l răzbunăm pe Ike, ar însemna că suntem laşi.

Celelalte bande cunoşteau reputația mea şi a celor din Mau Mau. Nu era prima dată când cineva venea la noi pentru a ne cere ajutorul. Iar noi ne bucuram să-l putem da, pentru că ne oferea un prilej ca să ne batem.

---

[1] Măcelarul

[2] Incendiatorii din iad

[3] Lorzii fantomă

— Şi dacă nu vă ajut?

— Atunci va trebui să cedăm terenul nostru celor din Phantom Lords. Aseară au venit şi au dat foc magazinului de dulciuri din teritoriul nostru.

— Au dat foc magazinului vostru de dulciuri? Bine, băieţi, o să le dăm şi noi lor foc. Tuturor. Mâine seară o să vin pe teritoriul vostru, şi vom face planul cum să-i omorâm pe idioţii ăia.

Seara următoare am plecat din apartamentul meu pe întuneric şi am intrat în Williamsburg. Pe drum, am trecut să iau zece băieţi din banda mea. Cum am intrat în zona lor, am început să simţim tensiune în aer. Băieţii din Hell Burners se temeau şi se refugiaseră pe acoperişuri. Deodată, am fost bombardaţi cu sticle şi pietre. Din fericire, n-au ţintit bine, aşa că ne-am retras repede către uşa unui apartament, pentru a ne feri de ploaia de pietre şi sticlă ce se rostogolea de la etajele superioare.

Le-am spus băieţilor să rămână pe loc, iar eu am urcat până la apartamentele de la ultimul etaj. Acolo am găsit o scară, iar deasupra ei era o trapă care se deschidea către acoperiş.

Deschizând trapa, i-am văzut pe băieţi la marginea acoperişului aplecându-se spre stradă. M-am strecurat tăcut prin trapă şi m-am ascuns după o ţeavă de ventilare.

Strecurându-mă în spatele a doi dintre ei, i-am bătut pe umăr:

— Aaaaaaa! ţipară ei. Doi dintre ei aproape au căzut de pe acoperiş. S-au uitat în spate la mine cu ochii măriţi de groază, cu mâinile apucându-se de marginea parapetului şi gurile deschise de teamă.

— Cine e-e-e-e-şti tu? se bâlbâiră ei.

N-am putut decât să rânjesc.

— Hei, băieţi, eu sunt Nicky. Cine sunteţi voi? Vreo bufniţă sau ceva?

— Ca-a-a-a-re Nicky? a întrebat unul din ei bâlbâindu-se.

— Hai, băieţi! Sunt şeful bandei Mau Mau. Am venit să vă ajutăm, asta dacă nu ne omorâţi voi mai întâi. Unde este şeful vostru? Unde este Willie the Butch?

Willie era pe un alt acoperiş. M-au dus la el. Cam 15 băieți din banda Hell Burners ni s-au alăturat. Willie mi-a spus cum încercaseră să evite invazia celor din Phantom Lords, dar că până acum nu avuseseră succes. Totul era liniştit în seara aceasta, dar nu se ştia când avea să apară banda pe stradă şi să-i facă bucăți. Poliția ştia că era un război între bande, dar nu putea face nimic pentru a-l opri.

Willie avea un revolver în mână, dar din ceea ce am putut înțelege, el era singurul care avea armă.

Am ascultat şi apoi am început să alcătuiesc strategia pentru bătaie. Banda a devenit tăcută în timp ce vorbeam.

— Motivul pentru care pierdeți este că sunteți în defensivă. Îi lăsați să vină aici, şi voi trebuie să vă apărați teritoriul. Oameni, modul de luptă este să vă duceți voi la ei.

Am făcut o pauză pentru efect şi apoi am continuat:

— Şi fără arme.

În grup se produse agitație.

— Fără arme? Cum te poți duce la cafteală fără arme?

— Vom folosi arme silențioase. Am băgat mâna în haină şi am scos o baionetă de aproape un metru, cu teacă cu tot. Am scos-o din teacă şi am învârtit-o puțin. Am auzit fluierături de admirație din grupul de băieți din jurul meu.

Câştigasem respectul şi aprobarea lor. Mă ascultau acum, nerăbdători să vadă cum aveam de gând să-i conduc.

M-am întors către Willie.

— Vreau cinci din cei mai duri băieți ai voştri. Noi vom lua cinci de-ai noştri. Mâine seară vom merge pe teritoriul celor de la Phantom Lords şi vom vorbi cu şefii lor. Cu siguranță că nu vor să aibă de-a face cu Mau Mau. Le voi spune că suntem aliați, şi dacă nu vă vor lăsa în pace, va trebui să lupte şi cu noi. Dacă nu sunt de acord, le vom da foc magazinului lor de dulciuri, doar pentru a le arăta că vorbim serios. Ce ziceți?

— Da, da, băieți, începu grupul să jubileze. Să dăm foc ticăloşilor ălora! Să-i facem zob! Să le-arătăm noi, băieți!

După-amiaza următoare am venit cu cinci băieți de-ai noştri şi ne-am întâlnit la magazinul de dulciuri de pe strada White, în teritoriul celor de la Hell Burners. Magazinul fusese deja „aranjat" în urma luptei petrecute cu câteva seri înainte. Cinci băieți din Hell Burners, inclusiv Willie the Butch, au venit şi ei acolo. Am vorbit cu managerul şi i-am spus că ne pare rău că cei din Phantom Lords îi devastaseră magazinul şi că noi o să avem grijă să nu se mai întâmple niciodată. Apoi i-am cerut să-mi țină baioneta până ne întoarcem.

Era aproximativ 5 după-amiaza, şi o ploaie uşoară cădea din cer în apusul răcoros. Am plecat din magazinul de dulciuri şi am mers de-a lungul oraşului pe Strada 3, în teritoriul bandei Phantom Lords. Cinci dintre ei se aflau acolo. Ne-au văzut venind, dar n-au putut fugi pentru că blocasem uşa.

Stăteam toți cu mâinile în buzunarele hainei ca şi cum aveam arme. M-am dus la băieții care stăteau acum în picioare, în spatele mesei. Înjurând, am întrebat:

— Unde este şeful vostru?

Un puşti cu o înfățişare răutăcioasă şi cu ochelari întunecați vorbi:

— Freddy e şeful nostru!

— Care dintre voi e Freddy?

Un băiat în jur de 18 ani cu tenul aspru şi părul negru, creț, ieşi în față şi spuse:

— Eu sunt Freddy, tu cine naiba eşti?

Eu aveam încă mâinile în buzunar şi gulerul hainei de ploaie ridicat în jurul gâtului.

— Eu sunt Nicky, şeful bandei Mau Mau. Ai auzit de Mau Mau? El este Willie the Butch, şeful bandei Hell Burners. Suntem bande aliate acum. Vrem să discutăm despre încetarea bătăilor.

— OK, omule, a spus Freddy. Vino aici, şi hai să discutăm.

Ne-am dus într-o parte să vorbim, dar unul din Phantom Lords l-a înjurat pe Willie. Înainte să fac vreo mişcare, Willie a scos cuțitul din buzunar. În loc să se dea înapoi, băiatul îl lovi pe

Willie cu umbrela. Vârful de metal, pilit până la ascuţimea unui ac, pătrunse prin haina lui şi-i atinse coastele. Imediat, un băiat din Hell Burners a apucat o cutie mare de zahăr de pe tejghea şi a aruncat-o în băiatul cu umbrela, lovindu-l în umăr şi trântindu-l jos.

Freddy a început să strige:

— Hei, potoliţi-vă! Dar nimeni nu l-a auzit, căci băieţii s-au aruncat unul pe altul. Freddy s-a întors spre mine:

— Fă-i să înceteze!

— Omule, fă-i tu să înceteze! Oamenii tăi au început-o.

Chiar atunci cineva m-a lovit peste ceafă. Am auzit sunetul unei sticle spărgându-se şi izbindu-se de o oglindă din spatele tejghelei.

Afară o maşină de poliţie scârţâi la semafor, în mijlocul străzii, cu luminile roşii aprinse. Doi poliţişti în uniforme au sărit afară lăsând uşile maşinilor deschise, în timp ce alergau spre magazinul de dulciuri cu bastoanele în mâini.

Ceilalţi băieţi i-au văzut în acelaşi timp. Ca la un semnal, toţi am pornit-o spre uşă şi ne-am răspândit printre maşinile de afară. Un poliţist era chiar în spatele meu, dar eu am răsturnat un tomberon mare de gunoi în mijlocul trotuarului, încetinindu-l îndeajuns cât să intru pe o alee.

Dar acesta fusese doar începutul a ceea ce avea să se întâmple afară.

În seara următoare, mai mult de 100 de băieţi din Mau Mau s-au adunat la magazinul de dulciuri din teritoriul celor de la Hell Burners. Willie the Butch era acolo cu mai mult de 50 de băieţi, şi am mărşăluit împreună pe mijlocul străzii către magazinul de dulciuri din teritoriul Phantom Lords.

Charlie Cortez, un băiat din banda noastră, se drogase puternic cu heroină în ultima săptămână şi avea chef să lupte. Când am ajuns la magazinul de dulciuri, el a lovit uşa în lături şi a prins un băiat care încerca să fugă. A aruncat cuţitul în el, dar a ratat şi l-a împins înapoi către mine.

Râdeam. Proporția era în favoarea mea – cam 150 la 15. Eu m-am întors la băiatul care se clătina şi l-am lovit cu o țeavă grea de plumb. A țipat de durere, când țeava l-a lovit în umăr. În timp ce se târa pe trotuar, l-am lovit din nou, de data aceasta peste ceafă. A căzut greu pe asfalt, iar sângele a început să i se scurgă din rana adâncă pe care i-o făcusem.

— Haideți, a strigat cineva, să le dăm foc! Băieții s-au împrăştiat. Câțiva dintre ei s-au îndreptat către magazinul de dulciuri, iar alții s-au năpustit într-o sală de biliard de vizavi. Am fost luat de val şi am fost împins în magazinul de dulciuri. Încă aveam țeava în mână şi cu ea am început să lovesc tot ce vedeam în fața ochilor. Ferestrele fuseseră deja sparte, iar managerul magazinului stătea ghemuit sub tejghea încercând să se protejeze. Băieții înnebuniseră. Distrugeau totul. Cineva a răsturnat tonomatul, iar eu m-am urcat pe el cu țeava şi l-am făcut bucăți. Alții erau în spatele tejghelei smulgând vitrinele din pereți, spărgând geamuri şi veselă. Altcineva „a curățat" casa de marcat, şi alți doi băieți au aruncat-o prin fereastra spartă.

Am fugit în stradă, cu fața plină de sânge de la o bucată de sticlă ce mă atinsese-n zbor. Fugeam în sus şi-n jos pe stradă, lovind cu țeava parbrizele maşinilor.

Aproximativ 50 de băieți erau înăuntrul sălii de biliard. Răsturnaseră toate mesele şi rupseseră toate tacurile. Acum ieşiseră iar în stradă şi aruncau cu bile de biliard în vitrinele magazinelor.

Nişte băieți opriseră o maşină în mijlocul străzii şi se urcaseră toți pe ea, sărind pe capotă şi pe acoperişul ei, până ce aceasta se îndoi şi deveni o masă diformă. Toți râdeau, strigau şi distrugeau.

Sirenele începură să sune, în timp ce maşinile de poliție îşi făceau apariția din ambele sensuri ale străzii. În mod normal, acesta ar fi fost un semnal pentru băieți să se împrăştie şi să fugă. Dar febra răzmeriței ne cuprinsese pe toți şi nu ne mai păsa.

O maşină de poliție a pătruns până în mijlocul zonei de răzmeriță, dar polițiştilor le-a fost imposibil să deschidă uşile

maşinilor, pentru că băieții încercuiau maşina şi o loveau cu sticle sparte, cărămizi şi ciomege, spărgeau farurile şi ferestrele. Polițiştii, prinşi înăuntru, încercau să ceară ajutor prin radio, dar noi ne urcam pe maşină şi le smulgeam antena. Unul din băieți a lovit o sirenă până când aceasta s-a desprins şi-a căzut în stradă.

Mai multe maşini de poliție au scârțâit la un semafor la capătul unui bloc. Era un balamuc! Peste 150 de băieți se băteau, strigau, răsturnau maşini, spărgeau geamuri. Polițiştii clocoteau, grupuri dezorganizate țipau şi loveau în jur cu bâtele. L-am văzut pe Charlie bătându-se cu doi polițişti în mijlocul străzii. Am alergat să-l ajut, dar am auzit un foc de armă şi am ştiut că era timpul s-o ştergem.

Ne-am răspândit în toate direcțiile. Câțiva băieți au alergat pe străzi şi pe alei. Alții au luat-o în sus către apartamente, au urcat scările şi de acolo au ajuns pe acoperişuri. În câteva minute scena răzmeriței se golise şi nu mai rămăsese nimic în urmă decât distrugere. Nicio maşină nu scăpase nedevastată. Magazinul de dulciuri fusese complet devastat. La fel şi sala de biliard. Toate ferestrele de la barul de vizavi fuseseră sparte şi aproape toate sticlele de whisky furate din cutii. Cineva deschisese uşa unei maşini, tăiase scaunele, apoi dăduse foc căptuşelii. Poliția încerca să stingă focul, dar maşina încă ardea când am plecat.

Toți au scăpat cu excepția lui Charlie Cortez şi a trei băieți din Hell Burners. Legea bandei spunea că, dacă erai prins, trebuia să suporți acuzațiile de unul singur. Dacă începeai să „vorbeşti" sau să „torni", erai pedepsit de bandă. Iar dacă erai în închisoare, îți pedepseau familia. Charlie a fost condamnat la trei ani, dar şi ceilalți au primit condamnări la închisoare.

Dar gangsterii din Phantom Lords n-au mai pus niciodată piciorul în teritoriul găştii Hell Burners.

Capitolul 7

Copilul lui Lucifer

Pe măsură ce se apropia cea de-a doua mea vară în ghetou, mi se părea că întregul loc era aprins de ură şi violenţă. Bandele s-au retras pe timpul iernii şi au ieşit în primăvară cu forţe noi, reorganizate. Toată iarna am confecţionat arme artizanale, am furat arme de foc şi am strâns muniţie. Câştigasem reputaţia de cel mai de temut şef de bandă din Brooklyn. Fusesem arestat de 18 ori, şi o dată în iarna aceea petrecusem 30 zile în închisoare, aşteptând procesul. Dar nu şi-au putut susţine acuzaţiile cu dovezi.

Când a venit vremea călduroasă, parcă a început nebunia. Cei din banda Dragons au avut o bătaie cu cei din Viceroys. Pe 1 mai, Mingo, preşedintele bandei Chaplains, a intrat într-un magazin de dulciuri purtând o mitralieră pe braţ.

— Hei, băiete, spuse el, îndreptându-şi arma spre un băiat care stătea într-o rezervă, tu eşti Sawgrass?

— Mda, omule, eu sunt. Ce vrei să faci?

Mingo n-a răspuns. A îndreptat arma spre capul lui.

— Hei, prietene! rânji Sawgrass fără curaj, ridicându-se în picioare şi dându-se înapoi. Nu ţine arma îndreptată spre mine. S-ar putea să se descarce. Mingo era drogat cu heroină şi se uita

la el cu ochii goi, în timp ce apăsa pe trăgaci. Rafala l-a lovit pe Sawgrass chiar deasupra nasului şi i-a spulberat partea de sus a craniului. Restul corpului a căzut pe podea în convulsii. Sânge, os şi ghemotoace de carne au fost proiectate pe peretele din spatele lui.

Mingo s-a întors şi a ieşit din magazinul de dulciuri. Când l-a prins poliția, el mergea pe stradă, arma atârnându-i în mâna moale. Au strigat la el să se oprească. Acesta s-a întors şi a îndreptat arma spre polițişti. Ei au deschis focul, iar el s-a prăbuşit pe şosea ciuruit de gloanțe.

Înăuntru, fiecare din noi eram un Mingo. Era ca şi cum întregul oraş înnebunise.

În vara aceea, am declarat război poliției. Am scris o scrisoare polițiştilor de la Secția 88 şi Departamentului General de Poliție. Le-am spus că le declarăm război şi că din acel moment înainte, orice polițist care venea pe teritoriul nostru avea să fie ucis ca duşman.

Poliția şi-a dublat patrulele, şi deseori vedeam chiar trei polițişti mergând împreună. Aceasta nu ne-a speriat. Ne adunam pe acoperişurile caselor şi aruncam cărămizi, sticle şi tomberoane de gunoi asupra lor. Şi când se dădeau în lături să vadă cine arunca, deschideam focul. Țintirea noastră însă nu era foarte bună, iar pistoalele artizanale confecționate de noi îşi greşeau ținta, cu excepția cazurilor când se trăgea de aproape. Cea mai mare dorință a noastră era să ucidem un polițist.

Unul din trucurile noastre favorite era să aruncăm sticle incendiare. Noaptea furam benzină de la maşinile din parcări şi o depozitam în sticle de sifon sau de vin. Confecționam un fitil dintr-o cârpă, îl aprindeam şi îl aruncam lângă o clădire sau o maşină de poliție. Exploda în flăcări uriaşe.

Câteodată bomba exploda prea repede. Într-o după-amiază, Dan Brunson, un membru al bandei noastre a aprins o astfel de sticlă pe care voia să o arunce în fața unei secții de poliție. Fitilul a ars prea repede şi sticla i-a explodat în față. Până să vină cineva

la el, a fost acoperit de flăcări. Poliţiştii au sărit şi au stins flăcările cu mâinile lor. Unul dintre ei a fost grav rănit în încercarea de a stinge focul. L-au dus în grabă pe Dan la spital, dar doctorii au spus că vor trece mulţi ani până când va putea arăta din nou normal.

Ne-am liniştit puţin cu bătăile în săptămâna următoare, dar curând ele au reînceput cu şi mai mare furie.

Sărbătorile erau prilejurile favorite ale bandelor pentru a se lupta; de Paşti, de Ziua Eroilor şi pe data de 4 iulie se adunau majoritatea celor 285 de bande din oraş pe insula Coney. Toţi purtau cele mai bune haine şi încercau să le laude cu asta, fapt care ducea la lupte dure şi deseori fatale. Pe data de 4 iulie, cei din banda Bishops l-au ucis pe Larry Stein, unul din băieţii noştri. Avea numai 13 ani când cinci dintre ei l-au prins şi l-au bătut cu lanţuri de bicicletă până l-au omorât şi apoi i-au îngropat trupul în nisip, sub podul de promenadă. Nu a fost găsit decât după o săptămână.

Când am aflat, aproape 200 de băieţi din gaşca noastră ne-am strâns la subsolul şcolii pentru a hotărî răzbunarea. Atmosfera clocotea de ură. Jumătate din băieţi erau beţi şi voiau să iasă chiar în noaptea aceea să dea foc apartamentelor din zona Bishops şi întregii străzi Bedford Avenue din Brooklyn. Cu toate acestea, am putut să menţin ordinea şi am căzut de acord să participăm la funeraliile lui Larry după-amiaza următoare şi să ne întâlnim din nou în seara următoare să facem planuri de bătaie.

A doua zi după-amiaza ne-am strâns la cimitir pentru înmormântare. Două maşini au tras în faţă din care a coborât un mic grup de persoane îndoliate. I-am recunoscut pe tatăl şi pe mama lui Larry şi pe cei patru fraţi ai lui. Noi cei din banda Mau Mau rămăseserăm în spatele cimitirului, şi când a sosit cortegiul funerar am ieşit cu toţii în faţă – peste 200 de băieţi şi fete, majoritatea purtând jachetele noastre negre cu literele MM cusute pe spate.

Am ieşit în faţă să vorbesc cu doamna Stein. Ea m-a văzut apropiindu-mă şi a început să ţipe:

— Luaţi-i de aici! Luaţi-i de aici! Monştrii. Vrăjitoarele! S-a întors şi a vrut să se îndrepte către maşină, dar a leşinat şi a căzut în iarbă.

Soţul ei a îngenuncheat lângă ea, iar fraţii lui Larry mai mici au rămas nemişcaţi, uitându-se cu groază la banda noastră care ieşea de după morminte pentru a veni în jurul mormântului lui Larry.

Domnul Stein s-a uitat la mine şi a înjurat:

— Tu eşti răspunzător pentru asta. Dacă n-ai fi fost tu şi banda ta împuţită, Larry ar fi încă în viaţă. Pornise către mine cu ochii scăpărându-i de ură, dar directorul de ceremonie l-a luat de braţ şi l-a tras înapoi.

— Te rog să aştepţi de partea cealaltă a mormântului, îmi spuse mie directorul de ceremonie. Nu vreţi să ne daţi puţin spaţiu?

Am ascultat şi ne-am tras în lături, în spatele mormântului, în timp ce ei o readuceau pe doamna Stein în simţiri şi începeau serviciul funerar.

În seara aceea am avut o altă întâlnire. De data aceasta nimic nu ne mai putea opri. În acea după-amiază am aflat că cei din banda GGIs uciseseră un băiat din Bishops şi că aveau înmormântarea a doua zi. Băieţii voiau să boicoteze înmormântarea aruncând cu sticle incendiare de pe clădiri. Dorinţa bandei de a-şi răzbuna membrul decedat era uimitoare.

Clocoteau de ură, şi în cele din urmă nimic nu o mai putu reţine. Mannie a strigat că el se duce la biroul de pompe funebre unde cei din banda Bishops aşteptau înmormântarea.

— Să mergem să dăm foc locului ăla înfiorător! a strigat el. Dacă aşteptăm până mâine, va fi prea târziu. Să mergem acum.

— Da, da, da, să mergem! au strigat ei în cor. Mai mult de cincisprezece băieţi s-au îndreptat către biroul de pompe funebre unde era depus trupul băiatului negru. Au răsturnat coşciugele şi au tăiat draperiile cu cuţitele.

Serviciul a fost ținut a doua zi cu o gardă serioasă de poliție, dar noi ne-am simțit răzbunați.

Bătăile de pe stradă erau întrecute numai de coşmarul violenței care fierbea în inima mea. Eram un animal, fără conştiință, fără sentimente morale, rațiune sau orice simț al binelui şi răului. Banda mă întreținea prin jafurile de noapte, dar şi Frank mă mai ajuta. Dar eu preferam să fiu pe cont propriu.

În primăvara anului 1957, Frank a venit la mine să-mi spună că mama şi tata vor veni în vizită din Puerto Rico. Voia să vin în apartamentul lui în seara următoare pentru a-i vedea. Am refuzat. Nu aveam nevoie de ei. Mă respinseseră, şi nu mai doream să am nimic de-a face cu ei.

În seara următoare, Frank l-a adus pe tata în apartamentul meu. Mi-a spus că mama refuzase să vină din moment ce eu nu doream să o văd.

Tata a stat mult timp în uşă şi s-a uitat la mine, în timp ce eu stăteam pe marginea patului.

— Frank mi-a spus despre tine, a spus el, ridicându-şi vocea în timp ce vorbea, astfel că ajunsese aproape să țipe când a terminat de vorbit. Mi-a spus că eşti lider de bandă şi că poliția te urmăreşte. Este adevărat?

Nu i-am răspuns, dar m-am întors către Frank şi am mârâit:

— Ce naiba i-ai spus? Ți-am zis că nu vreau să văd pe nici unul din ei.

— I-am spus adevărul, Nicky, a spus Frank calm, poate că e timpul să te confrunți cu adevărul tu însuți.

— Are un demon, a zis tata, uitându-se la mine fix, fără să clipească. Este posedat. Trebuie să-l eliberez.

M-am uitat la tata şi am început să râd nervos.

— Anul trecut credeam şi eu că am un demon. Dar acum cred că şi demonilor le e frică de mine.

Tata înaintă în cameră şi-şi puse mâna grea peste umărul meu. Mă apăsă atât de tare, încât trebui să îngenunchez pe podea. Se uita de sus la mine, iar mâinile lui uriaşe mă legau ca nişte lanțuri.

— Simt cinci duhuri rele în el, a zis tata. Îi făcu semn lui Frank să mă țină de mâini și să mi le țină deasupra capului. M-am luptat să mă eliberez, dar ei doi erau prea puternici pentru mine. Cinci demoni! a declarat tata, de aceea este atât de vicios! Dar astăzi îl vom vindeca.

Luându-mi capul în palme, părea că simte o plăcere nemaipomenită să-mi strângă capul și să-și răsucească degetele, ca și cum ar fi încercat să deschidă capacul unui vas.

— Afară! Afară! țipa el. Îți poruncesc să pleci! vorbea tata demonului din mintea mea.

Apoi, cu ambele mâini, m-a lovit cu putere în părțile laterale ale capului, pălmuindu-mi urechile în mod repetat. Îl auzeam strigând demonilor din mine să iasă afară din urechi.

Frank îmi ținea mâinile deasupra capului în timp ce tata își pusese ambele mâini în jurul gâtului meu și începu să mă sugrume.

— Are un demon în limbă. Afară, demonule, afară! Apoi strigă:

— Iată-l! Îl văd ieșind!

— Și inima îi e neagră, a spus el, și mă lovi în piept cu pumnul de mai multe ori, până ce am crezut că îmi va scobi coastele.

În cele din urmă, m-a apucat de șolduri și m-a ridicat în picioare, lovindu-mi boașele cu mâna și poruncind spiritelor rele să plece.

Când mi-au dat drumul, Frank, dându-se înapoi, zise:

— Ți-a făcut un mare serviciu, Nicky. Ai fost foarte rău, dar acum ești curat.

Tata stătea în mijlocul camerei tremurând ca o frunză. Am înjurat, m-am repezit afară pe ușă și am alergat în stradă. Două ore mai târziu am dat peste un marinar beat dormind pe o bancă în Parcul Washington. L-am întors de pe o parte pe alta și i-am luat portofelul. Dacă tata alungase vreun demon din mine, acestuia nu i-a trebuit mult ca să se întoarcă. Încă eram copilul lui Lucifer.

Coşmarurile s-au înrăutăţit. Venirea lui tata părea că-mi intensificase teama de viitor. Noapte de noapte stăteam în pat şi ţipam, visând coşmar după coşmar. Mi-am intensificat luptele, încercând să acopăr teama care mă consuma din interior.

În vara aceea, luptele noastre cu poliţia au devenit şi mai aprige. În fiecare noapte eram pe acoperişurile caselor aşteptând poliţiştii să apară. Aruncam cu pungi de nisip, sticle şi pietre – dar aveam nevoie de arme, de puşti în special. Iar acestea costau bani.

Am avut ideea unei tâlhării al cărei scenariu era destul de simplu. Observasem că, în fiecare sâmbătă la ora 3.00 dimineaţa, un bărbat parca maşina, un Cadillac mare, negru, în faţa unui apartament. Băieţii îl văzuseră mereu şi făceau tot felul de glume pe seama lui. Ştiam că este din Jersey şi că întotdeauna aştepta până când Mario Silvario pleca la serviciu. Noi bănuiam că se culca cu soţia lui Mario.

Într-o noapte, nişte tipi ne-au provocat pe mine şi pe Albert să-i spionăm. Noi ne-am urcat pe scara de incendiu şi ne-am uitat pe fereastră cum el şi doamna Silvario făceau sex.

În fiecare sâmbătă la ora 3 dimineaţa se petrecea acelaşi lucru. Îşi parca Cadillacul, încuia uşile şi urca scările până la apartamentul lui Mario.

I-am spus lui Mannie că ar fi o afacere uşor de îndeplinit, iar el a fost de acord. L-am rugat pe Willie the Butch să-şi ia revolverul şi să ne întâlnească la ora 2 dimineaţa.

Când am ajuns la apartament, Willie era deja acolo, verificându-şi revolverul. Scosese toate gloanţele şi le pusese pe scări, în linie. Văzând că urcam, şi-a încărcat din nou pistolul şi l-a pus la brâu.

Planul nostru era ca Willie şi Mannie să aştepte în spatele clădirii. Când bărbatul se dădea jos din maşină, eu trebuia să mă duc la el şi să-i pun o întrebare. Apoi Willie şi Mannie trebuiau să iasă, iar Willie trebuia să-l ameninţe cu pistolul în timp ce noi îl căutam şi-i luam banii.

Ceasul de pe clădirea cea mare din Flatbush, colț cu Houston, bătu ora 3. Willie vru să-şi verifice din nou arma. De data aceasta se duse după o clădire şi se întoarse în câteva minute şoptind că totul era pregătit.

La ora 3:15 Cadillacul a apărut la colțul străzii şi a oprit în fața clădirii. Willie şi Mannie s-au strecurat în umbrele nopții, iar eu mi-am tras haina de ploaie în jurul meu şi am păşit pe trotuar. Omul s-a dat jos din maşină. Era un tip solid, de vreo patruzeci de ani, cu haină şi pălărie scumpe. Şi-a încuiat maşina cu grijă şi a pornit spre clădire. Străzile erau pustii. Numai maşinile de pe autostrada învecinată mai tulburau tăcerea.

El m-a văzut venind şi a grăbit pasul.

— Hei, domnule! am spus eu. M-am rătăcit. Ați putea să-mi spuneți drumul spre Lafayette Avenue?

Omul s-a uitat în toate direcțiile şi a spus:

— Şterge-o, puştiule! Nu vreau probleme.

— Hei, omule, vreau doar să ştiu drumul spre Lafayette Avenue. Eu am rânjit şi mi-am băgat mâna în haina de ploaie, ca şi cum aş fi avut o armă îndreptată spre el.

— Ajutor! Hoții! a strigat el dându-se înapoi cu spatele spre maşină.

M-am îndreptat spre el:

— Taci din gură sau te omor!

El a tras aer în piept şi s-a uitat la mine neîncrezător. Apoi a început să strige:

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

Chiar atunci Willie l-a apucat de gât din spate cu o mână şi a lipit țeava pistolului de fața lui.

— Un singur sunet dacă mai scoți, te omor, a şuierat Willie.

Omul a rămas nemişcat, iar eu şi Mannie am început să-l percheziționăm.

În haina lui am găsit cel mai mare tăşcălău de bani pe care-l văzusem vreodată. Banii erau împăturiți şi prinşi cu o bandă elastică. Cred că avea de gând să ducă banii soției lui Mario.

— Hei, uite Willie. Ce zici de asta? Tipul ăsta e bogat. Omule, uite câți bani!

M-am dat înapoi râzând. Dădusem o lovitură mare. Am început să dansez pe stradă și să-l iau pe om peste picior:

— Hei, omule, dacă te las să te culci cu bătrâna mea, o să-mi dai și mie niște bani în fiecare săptămână?

Mannie s-a băgat și el și a început să-i desfacă cureaua de la pantaloni.

— Ce zici de asta, omule? Nu-i așa că nu te deranjează, dacă-ți dăm pantalonii jos ca doamnele să vadă ce frumos ești?

Omul a strâns din dinți și a început să geamă.

— Hei, omule, îți facem o favoare, zise Mannie. Haide, să dăm pantalonii ăștia jos, ca un băiat cuminte!

I-a scos cureaua, iar omul a început din nou să strige:

— Ajutor! Aju...

Eu am sărit și i-am pus mâna peste gură. El și-a înfipt dinții în podul palmei mele, iar eu m-am dat înapoi strigând:

— Împușcă-l, Willie! M-a mușcat!

Willie s-a dat înapoi și cu ambele mâini a îndreptat revolverul către spatele omului și a apăsat pe trăgaci. Am auzit un clinchet, dar nu s-a întâmplat nimic.

L-am lovit pe om în stomac cât de tare am putut cu mâna cea bună. El s-a aplecat înainte, iar eu l-am lovit în cap cu cealaltă mână, dar a durut atât de tare, că am crezut că o să leșin. M-am dat la o parte:

— Împușcă-l, Willie! Să se învețe minte.

Willie a tras din nou, dar iarăși nu s-a întâmplat nimic. Tot încerca, dar arma nu se descărca.

Am luat arma de la Willie și l-am lovit pe om în față. S-a auzit un sunet de metal lovindu-se de os. Carnea s-a deschis, iar eu am zărit albul osului obrazului, încadrat de roșul aprins al sângelui. A încercat să țipe, dar l-am lovit din nou, de data aceasta în vârful capului. S-a prăbușit în șanț, cu o mână atârnându-i în canalul de scurgere deschis de-a lungul bordurii.

Nu am mai pierdut timpul. Luminile se aprindeau la ferestrele apartamentelor şi am auzit pe cineva strigând. Am alergat de-a lungul străzii şi am luat-o pe o alee care ducea în spatele şcolii. În timp ce fugeam, mi-am scos haina de ploaie şi am aruncat-o într-o benă de gunoi.

Ne-am despărţit la următoarea stradă. Eu am alergat înapoi pe strada mea şi apoi sus în camera mea. Odată intrat, am încuiat uşa şi am rămas în întuneric, gâfâind şi râzând. Aceasta era viaţa pe care o duceam.

Am aprins lumina şi m-am uitat la mână. Vedeam urmele dinţilor bărbatului pe mâinile mele. Mi-am şters rana cu nişte vin şi am legat o basma în jurul rănii.

Am stins lumina şi m-am aruncat pe pat. Sirenele poliţiei se auzeau în depărtare, iar eu râdeam în sinea mea.

— Ce tăşcălău! mă gândeam eu în timp ce căutam în buzunar legătura de bancnote.

Doamne! Nu era acolo! Am sărit în picioare agitat şi am căutat în toate buzunarele! Apoi, brusc, mi-am adus aminte. Îi vârâsem în buzunarul hainei de ploaie când începuse lupta. O, nu! Îndesasem haina în containerul de gunoi. Şi arma! Pierdusem şi arma lui Willie. Probabil că o aruncasem după ce l-am lovit pe om.

Nu mă puteam duce acolo acum. Probabil că locul era plin de poliţişti. Trebuia să aştept până dimineaţă, dar gunoierii probabil că aveau să vină până atunci să ridice gunoiul, iar haina mea şi banii erau pierduţi.

Am căzut din nou pe pat şi am bătut cu pumnul în saltea. Toată acea nebunie pentru nimic.

Capitolul 8

Râsul lui Satan

În timpul celor 2 ani în care fusesem liderul bandei Mau Mau, 17 oameni fuseseră ucişi. Eu am fost arestat de atât de multe ori că nici nu-mi mai amintesc. Toţi trăiam – toţi cei din banda noastră – ca şi cum nu exista lege. Nimic nu era sacru, cu excepţia loialităţii unuia faţă de altul – şi în special în legătura dintre mine, Israel şi Mannie.

Într-o noapte, Israel s-a furişat în camera mea la miezul nopţii şi a aruncat un cocoş în cameră. El a rămas afară râzând de strigătele mele înspăimântate. Când a deschis uşa şi a aprins lumina eu eram sub pat. Am încercat să-mi ascund teama râzând, în timp ce el arunca cocoşul pe fereastră. Dar după ce a plecat, am rămas tremurând în pat, sunetul aripilor rămânându-mi în urechi. Când, în cele din urmă, am căzut într-un somn agitat, am avut un alt coşmar: eram în cădere. M-am trezit cu gândul că auzisem râsul lui Satan.

În dimineaţa următoare, Israel s-a întors să-mi spună că Mannie fusese înjunghiat şi că era în spital.

— Ce-i cu tine, Nicky? m-a întrebat el, după ce mi-a dat veştile. De ce te porţi aşa?

Aveam un nod în stomac şi mă simţeam ca şi cum sânge îmi curgea pe faţă, nu lacrimi. Mannie şi Israel erau singurii prieteni pe care îi aveam. Acum, când Israel îmi spusese cât de aproape fusese Mannie de a fi ucis, simţeam că siguranţa mea se clătina.

Am dat din cap:

— Sunt OK. Sunt doar furios. Mergem să-l vedem, şi când vom afla cine a făcut-o, acela va plăti!

În după-amiaza aceea am încercat să intru în spital, dar doi poliţişti în uniformă păzeau uşa. M-am urcat pe scara de incendiu şi am bătut în fereastră până ce Mannie a deschis-o de cealaltă parte. Era slăbit şi de-abia putu să se târască înapoi în pat.

— Cine a făcut-o, Mannie? l-am întrebat eu. Nimeni nu poate să te înjunghie pe tine şi să scape nepedepsit.

— Cei din Bishops. M-au prins singur şi m-au înjunghiat de două ori, o dată în picior şi o dată în abdomen.

— Dar cine? am întrebat eu. Ştii care din ei a făcut-o?

— Mda. Un tip căruia i se spune Joe. Este noul lor vicepreşedinte. Se dădea mare şef tot timpul. Când a fugit a zis că se vor întoarce să mă ucidă. De aceea sunt aici poliţiştii.

— Aşteaptă până te faci bine, băiete. Şi când te vei face bine, o să punem noi mâna pe negrul ăla ticălos!

M-am târât înapoi pe scara de incendiu, şi în noaptea aceea m-am întâlnit cu Israel şi cu Homer Belanchi, consilierul nostru de război, pentru a face planul răzbunării. Ne-am decis pentru răpire.

A doua zi, Homer a furat o maşină. Noi am ascuns-o în spatele unui depozit vechi timp de două săptămâni până ce Mannie a ieşit din spital.

Era în săptămâna dinaintea Crăciunului, în anul 1957, când ne-am decis să acţionăm. Homer a condus maşina, iar noi l-am luat pe Mannie. Încă mergea şchiopătând, sprijinindu-se de o cârjă. Augie, Paco şi eu stăteam pe scaunul din spate. Am trecut de strada St. Edward şi am lăsat în urmă Centrul Catolic. La centru era o seară de dans cu ocazia Crăciunului şi doi poliţişti

îmbrăcați în uniformă stăteau de pază la ușă. N-am văzut niciun membru Bishops primprejur, așa că ne-am dus la magazinul lor de dulciuri și am parcat vizavi. Era aproape 23:00, iar noi i-am spus lui Mannie să aștepte în mașină.

Am traversat strada și am intrat în magazinul de dulciuri. Mai mulți membri Bishops erau în magazin, iar eu am spus:

— Hei, băieți, îl căutăm pe prietenul nostru, vicepreședintele bandei Bishops. Am auzit că vrea să facă pace cu noi așa că am venit să vorbim cu el despre asta. Este pe aici?

Unul din Bishops a spus:

— Vrei să spui că-l cauți pe Joe? Mda, este acolo, în colț, își sărută iubita.

Ne-am îndreptat către colțul unde stătea Joe, pe podea, lângă iubita lui. S-a uitat în sus, iar Augie i-a spus:

— Omule, noi suntem Mau Mau. Am venit după tine.

Joe a încercat să se ridice în picioare, dar Augie și-a pus piciorul pe umărul lui și l-a împins din nou jos. Amândoi aveam pistoale în buzunare și i-am arătat că erau îndreptate spre el.

El a început să țipe. Augie a scos pistolul și l-a îndreptat către ceilalți băieți din magazin.

— Nu vă mișcați. Primul care mișcă e-un om mort!

Proprietarul mai avea puțin până să intre în panică.

— Nu-ți vom face nimic ție, tataie, i-a spus Augie. Rămâi pe loc, și ieșim de aici într-un minut.

Am vorbit cu Joe care stătea pe podea lângă fata îngrozită.

— Hei, rahatule, ai două posibilități: fie mergi cu noi, fie te omorâm acum. Vrei un minut să te gândești?

Băiatul a început să bâlbâie ceva, iar eu am spus:

— Bine, mă bucur că te-ai gândit! L-am ridicat în picioare, și am ieșit pe ușă, în timp ce Israel ținea pistolul îndreptat către ceilalți băieți din magazin.

— Spuneți-le celor din Bishops că-l vom aduce înapoi după ce îi vom da o lecție despre ce înseamnă să înjunghie un Mau Mau, le-a zis Augie. Am închis ușa în urma noastră și l-am forțat

să traverseze strada spre maşina în care ne-am înghesuit toţi. L-am înghesuit în spate între Augie şi mine şi ne ţineam armele îndreptate spre el. Homer a pornit maşina, şi am plecat spre o clădire abandonată de lângă Podul Manhattan.

L-am dus înăuntru şi l-am legat de un scaun cu un căluş în gură.

— Poate te omorâm repede. Poate te lăsăm aici pentru tot restul vieţii, am mârâit eu. Augie l-a scuipat în faţă, iar noi am plecat, închizând uşa în urma noastră. Era miezul nopţii.

Nu ne-am întors acolo două nopţi. Când ne-am întors, am luat 25 de membri Mau Mau cu noi. Joe era culcat pe-o parte, încă legat de scaun. Încercase să scape, dar fusese prea strâns legat. L-am ridicat şi am aprins lumina. Stătuse aici două zile, fără apă sau mâncare. Clădirea era îngheţată. Clipi de teamă şi de groază, în timp ce noi făceam cerc în jurul lui.

L-am chemat pe Mannie să vină şi să stea în faţa lui.

— Mannie, acesta este băiatul care te-a înjunghiat şi care te-a ameninţat că te ucide?

Mannie şchiopătă în cârja lui.

— El este.

I-am scos căluşul din gură. Buzele îi erau umflate şi crăpate. Gâtul îi era uscat şi începu să gâfâie în timp ce încerca să vorbească.

— Vezi, recunoaşte chiar şi el că a fost cu pricina, am spus eu râzând.

Augie l-a prins de părul lung şi i-a tras capul pe spate. Mannie scutură scrumul ţigării şi apropie ţigara de gâtul băiatului. Ochii lui Joe erau îngroziţi de teamă, iar Mannie râse, în timp ce atinse uşor vârful fierbinte al ţigării de pielea lui fină. Joe ţipă de durere, iar Mannie retrase ţigara.

— Mai fă-o o dată! îi spuse Augie lui Mannie. El te-a înjunghiat de două ori.

De data aceasta Mannie a apropiat din nou ţigara de gura băiatului, băgând-o forţat între buzele crăpate ale acestuia.

Bărbia băiatului a tremurat uşor, în timp ce cu limba uscată încerca să scoată afară scrumul şi resturile de tutun care i se lipiseră de aceasta.

— Acum, băieți, este rândul vostru, a spus Augie.

Fiecare băiat din cameră a aprins o țigară şi s-a îndreptat spre el, în timp ce Augie îl ținea de păr şi-i dădea capul pe spate. El țipa de frică, din gâtul lui ieşind numai gâfâituri care sunau exact ca şmirghelul care freacă metalul. Băieții s-au îndreptat spre el, fiecare apăsându-şi țigara de fața şi gâtul lui. El a continuat să țipe până când a leşinat de durere.

L-am dezlegat, iar el s-a prăbuşit pe podea în mizerie şi pânze de păianjen. Înjurând cu voce tare, băieții au început să-l lovească cu pantofii lor care aveau cuie, rupându-i coastele şi falca. Apoi l-am închis în spatele maşinii şi am plecat spre magazinul de dulciuri din teritoriul Bishops. Augie a scris un bilețel şi l-a prins de spatele lui:

— Nimeni nu răneşte un Mau Mau şi scapă nepedepsit. Am condus repede în jurul magazinului şi i-am aruncat trupul inconştient în stradă. Apoi am plecat în viteză.

De Crăciun m-am întâlnit cu Mannie la Gino's. Stăteam pe un scaun la bar şi fumam, râzând de ceea ce se petrecuse cu o săptămână înainte.

M-am uitat în sus şi am văzut cinci băieți din Bishops traversând strada. M-am uitat în jur şi chiar dacă eram în inima teritoriului Mau Mau, eram singuri. L-am bătut pe umăr pe Mannie:

— Bishops, omule. Hai s-o ştergem de-aici!

Dar era prea târziu. Ei ne-au văzut furişându-ne în spatele tejghelei pentru a ieşi pe o uşă lăturalnică. Am ieşit în grabă pe uşă şi am traversat strada pe o alee. Am alergat cât de repede am putut, dar, fiind slăbit, Mannie a rămas în urmă. Când am dat colțul aleii şi am ieşit în stradă, ei ne-au ieşit în față.

Mi-am aplecat capul şi am trecut chiar prin ei. Ei au fost surprinşi de îndrăzneala mea, nefiind pregătiți pentru atac. Am

lovit pe unul din ei în stomac cu capul, iar el a căzut pe spate pe trotuar. Mi-am pus mâna pe capota unei maşini parcate şi am sărit peste ea în stradă. Un camion de aprovizionare a trecut zgomotos pe stradă şi a claxonat agresiv, în timp ce eu mă grăbeam să mă adăpostesc. Sperasem că Mannie a profitat de atacul meu şi că mă urmase.

Deodată, am realizat că el nu mă ajunsese din urmă. M-am uitat înapoi. Niciunul din Bishops nu mă urmărea. M-am oprit din alergare şi am ieşit iar în stradă să văd ce se întâmplase. La intrarea aleii i-am văzut pe toți cinci cum îl puseseră pe Mannie la zid şi îl loveau cu pumnii în stomac.

Am zărit o reflecție rapidă de lumină şi am ştiut că era lama unui cuțit. Am alergat înapoi căutându-mi cuțitul şi strigând:

— Ticăloşilor! Porci murdari! Lăsați-l în pace! Vă omor!

Dar era prea târziu. Am văzut cum băiatul cu cuțitul şi-a retras brațul şi cu un gest rapid şi puternic l-a împlântat între coastele lui Mannie. Mannie a tresărit şi a rămas în picioare lipit de perete pentru un scurt moment, apoi a căzut încet cu fața spre asfalt. În timp ce cădea, băiatul cu cuțitul îl împlântă încă o dată în pieptul lui.

Mă oprisem la curbă. N-am crezut că vor încerca să-l omoare. Acum eram ca înnebunit. M-am repezit spre grupul de băieți lovind cu cuțitul în toate părțile. Dar ei s-au răspândit şi au fugit în diferite direcții. Mannie a rămas pe trotuar, cu sângele curgându-i din gură şi din nas, un lac mic formându-se pe asfalt în dreptul locului unde fusese înjunghiat, sub jacheta de piele.

Stătea întins pe stomac cu fața întoarsă într-o parte, uitându-se la mine cu groază în privire. A încercat să vorbească, dar când a deschis gura n-a reuşit să scoată decât mici baloane de sânge.

Am îngenuncheat şi l-am întors pe spate. I-am ridicat capul şi l-am ținut în poala mea, strângându-i-l în jacheta mea de piele. Sângele lui îmi pătă pantalonii şi îl simții lipicios şi cald pe mâini.

Tot încerca să spună ceva. Avea ochii măriți de groază. Dar când a deschis buzele ca să vorbească, tot ce am putut auzi a fost un gâlgâit în plămâni. Continua să facă mici baloane de sânge cu buzele.

— Mannie, Mannie, am strigat eu. Nu muri, Mannie! Nu muri, Mannie!

A deschis gura o dată, uşor, şi am auzit sunetul abia simțit al aerului expirat. Semăna cu şuieratul fin al unui cauciuc atunci când maşina are pană. Capul i-a căzut apoi pe brațele mele şi am simțit cum pieptul i-a căzut sub jachetă.

M-am holbat la ochii lui nemişcați. Era mort!

— Mannie! Mannie! Mannie! strigam cu toate puterile mele, cu vocea plină de groaza realității pe care o trăiam.

Am auzit voci în josul străzii. O femeie a strigat:

— Hei, ce se întâmplă acolo?

Nu mai puteam rămâne. Cu dosarul pe care-l aveam eu la poliție, cu siguranță ar fi încercat să mă învinuiască. Nu mai puteam face nimic acum. Vocile se auzeau din ce în ce mai aproape. M-am ridicat în picioare. Trupul flasc al lui Mannie a căzut greu pe trotuar. Sunetul sec al capului lui lovindu-se de asfaltul dur îmi răsuna în urechi la fiecare pas pe care-l făceam trecând cu rapiditate pe alee şi apoi pe strada următoare. În mintea mea mi-l imaginam pe Mannie zăcând acolo pe trotuar, cu fața întoarsă spre mine şi ochii aceia îngroziți, întorşi către moarte. Eram înspăimântat.

Am fugit până la apartamentul meu. Am trântit uşa în urma mea şi mi-am luat revolverul din şifonier. Respiram agitat, stând pe marginea patului cu pistolul îndreptat către uşa închisă. Eram împietrit de teamă.

Niciodată nu mai văzusem moartea atât de aproape – cel puțin nu față în față. Fusese prietenul meu. Într-un minut râdea şi vorbea. În altul zăcea întins pe stradă cu sângele curgându-i din gură în baloane... Nu mai puteam face față. Crezusem că sunt curajos – că nu-mi era teamă de nimic. Dar moartea era prea

mult pentru mine. Am început să-mi fie rău. Mă cuprindeau valuri de greață şi icneam continuu. Am vrut să plâng, dar nu ştiam cum.

Am sărit în picioare şi m-am lovit de perete.

— Nu mi-e teamă! țipam eu continuu.

Eram ca un om posedat de demoni. M-am uitat la mâini. Vedeam sângele uscat pe pielea mea şi sub unghii. Din nou, ca într-o străfulgerare, mi-a revenit în memorie imaginea buzelor lui rupte şi a ochilor aceia de gheață.

Am început să-mi izbesc capul de perete, strigând:

— Nimeni nu-mi poate face niciun rău! Nimeni nu-mi poate face niciun rău! Nimeni... Extenuat, am căzut pe podea şi am început să respir cu greutate. Teama! Puternică, terifiantă, de neînvins! Era ca şi cum un coşmar devenise realitate. M-am rostogolit continuu pe podea, cu mâinile încrucişate pe piept, gemând şi strigând. Pereții camerei păreau că se strâng în jurul meu, iar tavanul se ridica până la zeci de kilometri depărtare. Eu stăteam jos, într-un mic dreptunghi, uitându-mă la uşă şi la fereastră, ca şi când ar fi fost la kilometri deasupra mea. Eram înghesuit şi captiv în fundul a ceea ce părea a fi un pai pentru suc, un pai înalt de câțiva kilometri, fără nicio şansă de scăpare.

Apoi, de sus, un nor negru, des, nămolos, a apărut şi a început să coboare pe acel pai către mine. Mă sufocam. Am deschis gura ca să țip, dar nu am scos decât baloane de sânge. Mă agățam de pereți ca să scap, încercam să-i escaladez. Dar gâtul meu continua să cadă într-o parte şi-mi simțeam capul lovind podeaua cu un zgomot asemănător cu acela al capului lui Mannie care se lovise de asfalt după ce s-a rostogolit din poala mea.

Norul cel negru a coborât, iar eu am rămas zăcând pe spate, cu mâinile şi picioarele întinse în sus, încercând să-l alung. Era norul morții – al morții – al morții – şi venea după mine. Auzeam şuieratul lin al aerului care-mi ieşea din plămânii lipsiți de aer. Am icnit şi am încercat să strig, dar şi mai multe baloane de

sânge mi-au ieşit din gură, iar apoi acel gâlgâit gros pe care-l auzisem ieşind din pieptul lui Mannie, când sângele îi ţâşnea din plămâni pentru a-i inunda gâtul. Îl auzeam în propriul meu piept. Deodată, norul negru a venit peste mine, iar eu am auzit ecoul unui râs găunos ce venea din paiul acela pătrat şi îngust în care mă aflam. Îl auzeam tot mereu, repetat. MOARTEA... Moartea... Moartea... Era râsul lui Satan.

Când m-am trezit era dimineaţă. Soarele încerca să privească prin fereastra mea murdară. Eu eram tot pe podea, ghemuit, rigid şi rece. Primul lucru pe care l-am observat au fost propriile mele mâini, încă acoperite de o pojghiţă de sânge uscat.

Capitolul 9

În groapă

Cu trei zile înainte de Paşti, patru dintre noi ne aflam la colțul străzilor Auburn şi St. Edward, în fața bisericii St. Edward – St. Michael. Ştiam că preoții strâng mulți bani în timpul serviciilor de Paşti şi am făcut planuri să intrăm în biserică.

Un polițist a apărut din direcția Secției de poliție şi ne-a văzut rezemați de gardul de fier ce împrejmuia biserica. A traversat strada şi ne-a spus:

— Plecați de aici, porcilor portoricani! Noi am rămas acolo, cu brațele pe gard, uitându-ne la el cu o privire inexpresivă.

El ne-a somat din nou:

— Hei, ticăloşilor, am spus s-o ştergeți de-aici!

Ceilalți doi băieți au plecat împrăştiat, dar eu am rămas pe poziție. Polițistul s-a uitat mirat la mine:

— Am zis să te mişti, bronzatule, mişcă-te! Şi-a scos bastonul dându-mi de înțeles că avea de gând să mă lovească.

L-am scuipat. S-a repezit la mine cu bastonul, dar eu m-am ferit şi lovitura a ricoşat în gard. M-am năpustit asupra lui, iar el m-a apucat de gât. Era de două ori mai mare decât mine, dar aveam de gând să-l ucid, dacă puteam. Căutam cuțitul, dar am

simțit că voia să-şi scoată pistolul. În acelaşi timp, chema ajutoare.

M-am dat repede înapoi şi mi-am ridicat mâinile:

— Mă predau! Mă predau!

Polițiştii au venit şi s-au grăbit să traverseze strada. M-au apucat şi m-au târât pe stradă, pe scări şi apoi în interiorul secției.

Polițistul care se luptase cu mine m-a lovit peste față cu duritate. Simțeam sângele curgându-mi de pe buze.

— Eşti un tip tare cu armă, dar înăuntru eşti un laş ca toți aceşti polițişti murdari, am spus eu.

El m-a lovit din nou, iar eu m-am prefăcut că leşin pe podea.

— Ridică-te, porc murdar! De data aceasta chiar o să te trimitem la închisoare!

În timp ce mă târau în cealaltă cameră, l-am auzit pe sergentul de la birou şoptind:

— Puştiul acela trebuie să-şi fi ieşit din minți. Omule, trebuie închis înainte de a omorî pe cineva!

Fusesem ridicat de poliție de multe ori, dar niciodată nu m-au putut reține prea mult. Nimeni nu îndrăznea să depună mărturie împotriva mea, pentru că ştiau că atunci când voi ieşi aş fi venit să-i ucid sau cei din Mau Mau îi vor ucide în locul meu.

De data aceasta am traversat oraşul şi m-au pus într-o celulă. Ofițerul m-a împins să intru în celulă, iar eu m-am întors şi l-am lovit cu pumnii. M-a tras pe coridor, şi un alt polițist m-a ținut în timp ce el mă bătea cu pumnii.

— Singurul mod de a-i trata pe aceşti ticăloşi este să-i bați până ies apele din ei, a spus el. Sunt toți o gaşcă de porci împuțiți şi murdari. Avem o închisoare plină de negri, italieni şi portoricani. Şi tu eşti ca toți ceilalți, şi dacă vrei să ieşi în evidență cu ceva, te vom face noi să-ți doreşti moartea.

M-au împins înapoi în celulă, iar eu am căzut pe podea înjurându-i.

— OK, ticălosule! a spus temnicerul în timp ce închidea uşa celulei, de ce nu te ridici să-ți mai descarci nervii pe noi acum?

Nu mai eşti atât de tare, nu-i aşa? Mi-am muşcat buzele şi nu am răspuns. Dar ştiam că-l voi ucide când voi ieşi de-acolo.

A doua zi temnicerul s-a întors la celula mea. Când a deschis uşa, l-am atacat din nou, lovindu-l cu spatele de peretele coridorului. El m-a lovit în cap cu cheile. Am simţit cum sângele a început să-mi curgă dintr-o tăietură de deasupra ochiului.

— Hai, dă-i bătaie, loveşte-mă! am strigat eu. Dar într-o zi o să vin la tine acasă şi-ţi voi ucide soţia şi copiii. Aşteaptă, şi-ai să vezi!

Eram reţinut doar pentru un delict minor, acela de a mă opune arestării şi de a nu asculta un ofiţer de poliţie. Dar eu înrăutăţeam lucrurile. Temnicerul m-a aruncat iar în celulă şi a încuiat uşa.

— Bine, bronzatule, poţi sta acolo până putrezeşti!

Audierea mea era săptămâna următoare. Cu cătuşele la mâini, am intrat în sala de judecată. M-am aşezat pe un scaun, iar poliţistul a început să citească acuzaţiile.

Judecătorul, un om cu o faţă aspră, cu vârsta în jur de 50 de ani, a spus:

— Staţi puţin, oare nu l-am mai avut pe băiatul acesta la tribunal şi înainte?

— Ba da, domnule judecător, a răspuns poliţistul, este a treia lui înfăţişare în acest tribunal. În afară de asta, are la dosar 21 de arestări şi a fost acuzat de multe delicte, începând de la furt, la atac şi intenţia de a ucide.

Judecătorul s-a întors şi s-a uitat la mine:

— Câţi ani ai, tinere?

M-am răsucit în scaun şi m-am uitat la podea.

— Ridică-te când vorbesc cu tine, a spus judecătorul cu asprime.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat la el.

— Am întrebat câţi ani ai? a repetat el ferm.

— Optşpe, am răspuns eu.

— Ai optsprezece ani şi ai fost arestat de 21 de ori, iar la tribunal ai fost de trei ori. De ce nu sunt părinţii tăi cu tine?

— Sunt în Puerto Rico, am răspuns eu.

— Cu cine locuieşti?

— Cu nimeni. Nu am nevoie de nimeni. Locuiesc singur.

— De cât timp locuieşti singur?

— De când am venit în New York, acum trei ani.

— Domnule judecător, l-a întrerupt ofiţerul, e un pierde-vară. Este şeful bandei Mau Mau. El este sursa tuturor problemelor pe care le-am avut în acest cartier. Noi n-am mai văzut un puşti atât de vicios şi de ticălos ca acesta. E ca un animal, şi singurul lucru pe care-l poţi face unui câine turbat este să-l închizi. Aş dori să recomand, domnule judecător, să-l trimiteţi la închisoare până la vârsta de 21 de ani. Poate că până atunci vom putea face ordine în Ft. Greene.

Judecătorul s-a întors şi s-a uitat la ofiţer.

— Spui că este ca un animal, da? Un câine turbat, spui tu?

— Da, domnule judecător. Dacă-i daţi drumul, până seara va ucide pe cineva.

— Da, cred că aveţi dreptate, a spus judecătorul, uitându-se din nou la mine. Dar cred că trebuie măcar să încercăm să aflăm ce anume îl face să se poarte ca un animal. De ce este atât de vicios? De ce vrea să urască, să fure, să se bată şi să ucidă? Avem sute de puşti ca el care trec prin tribunalul nostru în fiecare zi şi cred că statul are obligaţia de a încerca să salveze pe unii din băieţii aceştia – nu doar să-i închidă pentru restul vieţii. Şi cred că în adâncul inimii acestui „câine turbat" se află un suflet care trebuie salvat.

Judecătorul s-a întors către ofiţer:

— Crezi că am putea încerca?

— Nu ştiu, domnule judecător, a răspuns poliţistul. Aceşti puşti au ucis trei ofiţeri de poliţie în ultimii doi ani şi am avut cel puţin 50 de crime în cartierul lor de când patrulez eu acolo. Singurul lucru la care răspund ei este forţa. Iar acum, dacă-i dau drumul, va trebui să-l închidem iar – numai că data viitoare s-ar putea să fie pentru crimă.

Judecătorul a aruncat o privire la foaia de hârtie din fața lui.

— Cruz te numești, nu-i așa? Vino aici, Nicky Cruz, și stai în fața acestui birou!

M-am ridicat și m-am dus în fața sălii de judecată. Îmi simțeam genunchii tremurând.

Judecătorul s-a aplecat peste birou și s-a uitat direct la mine:

— Nicky, am un băiat cam de vârsta ta. Merge la școală. Locuiește într-o casă frumoasă și într-un cartier respectabil. Nu face probleme nimănui. Joacă baseball în echipa școlii și are note bune. Nu este un câine turbat ca tine. Iar motivul pentru care nu este un câine turbat este pentru că el are pe cineva care-l iubește. Cu siguranță că tu nu ai pe nimeni care să te iubească – și nici nu iubești pe nimeni. Nu ai capacitatea de a iubi. Ești bolnav, Nicky, și vreau să știu de ce. Vreau să știu ce te face pe tine să urăști atât de mult. Nu ești normal ca ceilalți băieți. Ofițerul are dreptate. Ești un animal. Trăiești ca un animal și te porți ca un animal. Ar trebui să te tratez ca pe un animal, dar intenționez să aflu de ce ești atât de anormal. Te voi lăsa în custodia unui psiholog al tribunalului, Dr. John Goodman. Eu nu sunt calificat să hotărăsc dacă suferi sau nu de psihoză. El te va examina și va lua hotărârea finală.

Am încuviințat din cap. Nu știam dacă avea de gând să-mi dea drumul sau să mă țină în arest, dar am înțeles că nu dorea să mă trimită la închisoare, cel puțin nu chiar imediat.

— Încă ceva, Nicky, a spus judecătorul, dacă mai intri în necazuri, dacă mai primesc o singură plângere despre tine, dacă nu te comporți cum trebuie, atunci voi considera că ești total incapabil să asculți ordinele și să dai dovadă de responsabilitate, și te voi trimite imediat la Elmira la ferma de muncă a deținuților. Înțeles?

— Da, domnule! am răspuns eu. Chiar și eu am fost surprins de răspunsul meu. Era prima dată când spuneam unui bărbat „domnule." Dar mi s-a părut că era cuvântul cel mai potrivit în acele circumstanțe.

În dimineața următoare, psihologul tribunalului, Dr. John Goodman, a venit în celula mea. Era un bărbat solid, cu tâmplele încărunțite prematur și o cicatrice adâncă pe față. Avea gulerul cămășii ros și pantofii nelustruiți.

— Am fost desemnat să-ți cercetez cazul, a spus el, așezându-se pe cușetă și încrucișându-și picioarele. Aceasta înseamnă că va trebui să petrecem ceva timp împreună.

— Sigur, șefu', cum spui tu!

— Ascultă, bobocule, eu vorbesc cu 20 de puști ca tine pe zi. Dacă faci ifose cu mine, vei regreta. Am fost luat prin surprindere de acest mod de a vorbi, dar am mârâit cu aroganță:

— Spui vorbe mari pentru un psihiatru. Poate vrei să primești vreo vizită din partea celor din Mau Mau într-una din nopțile astea.

Înainte de a face vreo mișcare, doctorul m-a prins de pieptul cămășii și aproape m-a ridicat de la podea.

— Hai să-ți spun eu ceva, lăudărosule! Am fost implicat patru ani în bandele de cartier și am fost trei ani în Marină, înainte de a mă înscrie la facultate. Vezi cicatricea asta? Își răsuci capul pentru ca eu să-i pot vedea cicatricea profundă ce pornea de sub ochi până la gulerul cămășii. O am din perioada când eram în bandele de cartier, dar nu înainte de a lăsa aproape morți șase alți băieți cu o bâtă de baseball. Acum, dacă vrei să joci dur, ți-ai găsit omul!

M-a împins înapoi, iar eu m-am împiedicat de marginea patului și am stat jos.

Am scuipat pe podea, dar n-am mai spus nimic.

Vocea lui a revenit la tonul practic de la început:

— Mâine dimineață am un drum până la Bear Mountain. Poți să vii cu mine, și vom discuta.

Toată ziua următoare am fost sub examinarea neoficială a psihologului. Am ieșit din oraș cu mașina și am călătorit spre partea superioară a statului New York. A fost prima mea ieșire din jungla asfaltului, de când aterizasem din Puerto Rico în

urmă cu trei ani. Am simțit o undă de emoție, dar am rămas ursuz şi arogant, când a început să-mi pună întrebări.

După o scurtă oprire la o clinică, ne-am dus la grădina zoologică din parcul public. Am mers pe alee prin fața cuştilor. M-am oprit şi am privit animalele sălbatice făcând ocol cuştilor, în spatele gratiilor.

— Îți plac grădinile zoologice, Nicky? a întrebat el.

— Le urăsc! am răspuns eu, întorcând spatele cuştilor şi luând-o înapoi pe cărare.

— Da? De ce?

— Urăsc animalele astea împuțite! Mereu dau ocol cuştilor. Mereu vor să iasă.

Ne-am aşezat pe o bancă în parc şi am vorbit. Dr. John a scos nişte caiete din servietă şi m-a rugat să fac nişte desene. Cai. Vaci. Case. Am desenat o casă cu o uşă mare în față.

— De ce ai pus o uşă atât de mare la casă? m-a întrebat el.

— Ca să poată intra un psiholog prost, am răspuns eu.

— Nu voi accepta acest răspuns. Dă-mi un altul!

— OK, ca să pot ieşi în grabă în caz că cineva mă urmăreşte.

— Majoritatea oamenilor desenează uşi pentru a intra.

— Nu eu, eu încerc să ies.

— Acum desenează-mi un copac, mi-a zis el.

Am desenat un copac. Apoi m-am gândit că nu e corect să desenez un copac fără să desenez şi o pasăre, aşa că am desenat o pasăre în vârful lui.

Dr. Goodman s-a uitat la desen şi a spus:

— Îți plac păsările, Nicky?

— Le urăsc!

— Mi se pare că urăşti totul.

— Da, poate că aşa este. Dar urăsc mai ales păsările.

— De ce? a întrebat el, pentru că sunt libere?

În distanță s-a auzit bubuitura unui tunet.

Acest om începea să mă sperie cu întrebările lui. Mi-am luat creionul şi am făcut o gaură în locul unde era desenată pasărea.

— Uită de pasăre! Tocmai am ucis-o.

— Crezi că poți scăpa de ceea ce-ți inspiră teamă ucigând acel lucru?

— Cine dracu' crezi că ești, doctor idiot? am țipat eu. Îți închipui că dacă m-ai pus să fac niște desene stupide și mi-ai pus niște întrebări idioate, știi totul despre mine? Mie nu mi-e teamă de nimeni. Tuturor le e teamă de mine. Întrebă-i pe cei din gașca Bishops, o să-ți spună ei despre mine. Nu există bandă în New York care să vrea să se bată cu Mau Mau. Mie nu mi-e teamă de nimeni. Vocea mea ajunsese la un nivel destul de ridicat și m-am ridicat în picioare în fața lui.

Dr. Goodman a continuat să facă note în caietul lui.

— Stai jos, Nicky, a spus el uitându-se rapid la mine, nu trebuie să mă impresionezi.

— Ascultă, omule, dacă te mai iei de mine, ești un om mort!

Bubuiturile de la orizont s-au intensificat, iar eu stăteam în fața lui tremurând. Dr. Goodman s-a uitat la mine și a încercat să spună ceva, dar picăturile mari de ploaie au început să cadă pe poteca din fața noastră. Făcu un semn din cap:

— Mai bine am pleca înainte să ne ude, a spus el.

Am trântit ușile mașinii chiar în momentul în care primele picături de ploaie au început să lovească în parbriz. Dr. John a rămas tăcut pentru mult timp înainte de a porni mașina și de a ieși pe șosea.

— Nu știu, Nicky, a spus el, pur și simplu nu știu.

Călătoria înapoi a fost deprimantă. Ploaia lovea mașina fără milă. Dr. John a condus tăcut. Eu eram pierdut în gânduri. Nu voiam să mă întorc în oraș. Uram gândul de a mă întoarce la arest. Nu suportam să fiu încarcerat ca un animal sălbatic. Ploaia s-a oprit, dar soarele deja apusese când am trecut de zonele cu sute de blocuri cu apartamente ce patronau întunericul. Mă simțeam ca și cum mă scufundam într-o groapă. Voiam să ies și să fug. Dar, în loc să o ia către închisoare, Dr. John a încetinit și a luat-o pe Lafayette, către cartierul de locuințe de la Ft. Greene.

— Nu mă duci la închisoare? am întrebat eu, uimit.

— Nu, am împuternicirea de a te duce la închisoare sau de a te lăsa liber. Dar nu cred că închisoarea te va ajuta în vreun mod.

— Aşa da, omule, eşti pe drumul cel bun! am rânjit eu.

— Nu, nu înțelegi ce vreau să spun. Nu cred că există ceva care să te poată ajuta în vreun fel.

— Ce vrei să spui, doctore, că sunt irecuperabil? am râs eu.

El a tras maşina la colțul străzilor Lafayette şi Ft. Greene Place.

— Exact, Nicky. Am lucrat cu puşti ca tine timp de ani de zile. Şi eu am locuit în ghetou. Dar nu am mai văzut un puşti atât de dur, rece şi sălbatic ca tine. N-ai răspuns niciunei întrebări pe care ți-am pus-o. Îi urăşti pe toți şi te temi de tot ceea ce-ți amenință siguranța.

Am deschis uşa şi am ieşit.

— Du-te dracului, doctore! N-am nevoie nici de tine şi nici de altcineva.

— Nicky, a adăugat el, în timp ce eu deja mă îndepărtasem de maşină. Îți voi vorbi direct. Eşti deja condamnat. Nu mai este nicio speranță pentru tine. Dacă nu te schimbi, vei ajunge sigur la închisoare, pe scaunul electric şi de acolo direct în iad.

— Da? Bine, ne vedem acolo! am spus eu.

— Unde? a întrebat el.

— În iad, omule! am spus eu râzând.

A dat negativ din cap şi a dispărut în noapte. Am încercat să râd în continuare, dar vocea mi s-a stins în gât.

Am rămas la colțul străzii cu mâinile în buzunarele hainei de ploaie. Era ora 7 seara, iar străzile erau pline de fețe fără nume, de picioare grăbite... se mişcau, se mişcau, se mişcau. M-am simțit ca o frunză plutind pe marea umanității, purtată în toate direcțiile de pasiuni fără sens. M-am uitat la oameni. Toți se mişcau. Unii alergau. Era luna mai, dar vântul era rece. Îmi biciuia picioarele şi mă făcea să simt frigul până în adâncul ființei.

Cuvintele psihologului îmi tot fugeau prin minte ca o bandă de magnetofon care se tot repeta. „Vei ajunge sigur la închisoare, pe scaunul electric şi de acolo direct în iad."

Niciodată înainte nu privisem la mine însumi. Nu chiar. A, îmi plăcea să mă privesc în oglindă. Întotdeauna am fost un băiat curat, ceea ce este puțin neobişnuit pentru băieții portoricani din zona mea. Spre deosebire de majoritatea tipilor din gaşca mea, eu mă mândream cu felul meu de a mă îmbrăca. Îmi plăcea să port cravată şi cămaşă colorată. Încercam întotdeauna să am pantalonii presați şi foloseam multă loțiune de față. Nu mi-a plăcut niciodată să fumez prea mult, pentru că aceasta făcea ca respirația mea să fie rău mirositoare.

Înăuntru însă m-am simțit deodată murdar. Nicky – cel pe care îl vedeam în oglindă, nu era Nicky cel adevărat. Iar cel la care mă uitam eu acum era murdar, mizerabil, pierdut.

Tonomatul de la Papa John's răspândea în jur o melodie în ritm de bebop. Traficul de pe stradă era bară la bară, claxoanele sunau, fluierele şuierau, oamenii strigau. M-am uitat la fețele lor anonime. Nimeni nu zâmbea. Toți se grăbeau. Nişte pierde-vară se îmbătaseră. Majoritatea celor care se aflau în fața barului erau drogați. Acesta era adevăratul Brooklyn. Acesta era adevăratul Nicky.

Am pornit pe stradă către Ft. Greene. Ziarele biciuiau plasele şi barele de fier din fața magazinelor. Sticle sparte şi cutii goale de bere se vedeau peste tot pe trotuar. Mirosul de mâncare grețoasă ce se răspândea pe stradă îmi făcea rău. Trotuarele tremurau sub picioarele mele, în timp ce metrourile se târau şi dispăreau în marele necunoscut.

Am ajuns din urmă o femeie bătrână, decrepită. Spun „bătrână", dar din spate nu puteam spune exact vârsta ei. Era scundă, mai scundă decât mine. Şi avea o basma neagră, strânsă bine în jurul capului. Părul roşu-gălbui, vopsit odată, ieşea afară pe la margini. Purta o jachetă veche de la Marină, de şase ori mai mare decât ea. Picioarele ei sfrijite ieşeau în evidență din

pantalonii negri ca nişte scobitori, de sub tivul de jos al jachetei. Era încălțată cu pantofi bărbăteşti, fără şosete.

O uram. Ea simboliza toată murdăria, toată mizeria din viața mea. Am băgat mâna în buzunar după cuțit. Nu glumeam de data aceasta. Mă tot întrebam cât de adânc va trebui să bag cuțitul pentru a putea pătrunde prin jachetă şi a-i ajunge la spate. Îmi dădea un sentiment de căldură interioară gândul la sângele care va curge, făcând o băltoacă în stradă.

Chiar atunci un cățeluş a venit alergând de pe stradă spre noi şi făcu o mişcare laterală pentru a o evita. Ea se întoarse şi se uită la el cu ochii goi, fără vârstă. Am recunoscut în ea una din târfele uzate care locuiau în cartierul meu. După privirea ei, pleoapele blegite şi ochii inexpresivi, mi-am dat seama că era drogată.

Am dat drumul cuțitului, rațiunea îmi revenise acum şi am încercat să trec de ea. Între timp, am văzut cum ochii ei goi urmăreau un balon roşu ridicându-se în mijlocul străzii.

Un balon. Primul meu instinct a fost să mă duc pe stradă şi să calc pe el. Îl uram. Doamne, cât îl uram! El era liber.

Deodată, un val imens de compasiune îmi inundă inima. M-am identificat cu acel balon stupid. Era destul de stupid că prima dată când am simțit milă a fost pentru un obiect neînsufletit, suflat de vânt încolo şi încoace, zburând către nicăieri.

Dar, în loc să mă duc în stradă şi să calc pe el, am trecut de femeia bătrână şi am grăbit pasul pentru a prinde balonul care sărea în sus şi-n jos pe strada murdară.

Părea, în mod ciudat, că era străin de locul acela mizerabil. În jurul lui erau numai hârtii şi gunoi, suflate şi ele încolo şi încoace de vântul rece. Pe trotuar erau sticle sparte de vin şi cutii de bere strivite. De o parte şi de cealaltă a străzii peisajul era dominat de întunecatele ziduri de piatră şi ciment ale închisorii de neevadat în care locuiam eu. Şi acolo, în mijlocul tuturor acestor lucruri, se afla un balon roşu, purtat în toate direcțiile de forța invizibilă a vântului.

Oare ce anume mă interesa la acel balon stupid? Mi-am grăbit ritmul paşilor pentru a-l ajunge din nou. M-am surprins sperând să nu lovească vreo bucată de sticlă şi să se spargă. Şi totuşi, ştiam că nu putea să dureze. Era prea delicat. Era prea curat. Era prea fin şi curat pentru a continua să existe în mijlocul acestui iad.

Îmi ţineam respiraţia de fiecare dată când se ridica în aer şi cădea iar pe stradă. Aşteptam momentul final şi irevocabil când avea să se spargă. Şi totuşi, îşi continua cursa veselă prin mijlocul străzii. Mă tot gândeam: „Poate va reuşi. Poate va trece de blocuri şi va ajunge în parc. Poate că exista o şansă până la urmă."

Aproape mă rugam pentru el. Dar apoi descurajarea mi-a revenit, gândindu-mă din nou la parc. Parcul acela împuţit şi stupid. „Dar dacă reuşeşte să ajungă până în parc? Ce se va întâmpla atunci? Nu-l aşteaptă nimic acolo. Se va lovi de gardul acela ruginit şi se va sparge. Sau chiar dacă va trece de gard şi va intra înăuntru, va cădea pe una din acele tulpini uscate ale ierbii şi va se va termina cu el."

„Sau", m-am gândit în sinea mea, „chiar dacă cineva îl va lua, îl va duce în apartamentul lui mizerabil şi va fi închis pentru tot restul vieţii. Nu există nicio speranţă. Nu există nicio speranţă pentru el – sau pentru mine."

Deodată, fără nici o avertizare, un camion al poliţiei a apărut pe stradă. Mai înainte de a avea timp să-mi întrerup gândurile, maşina a trecut peste balon, iar eu am auzit un „poc" în timp ce camionul l-a făcut, fără milă, una cu pământul. Camionul a dispărut – în josul străzii şi apoi în împrejurimi. Nici măcar nu ştia ce făcuse, şi chiar dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi păsat. Am vrut să fug după camion şi să strig: „Poliţişti murdari! Nu vă pasă?" Voiam să-i ucid pentru că mă zdrobiseră de asfalt.

Dar nu mai aveam putere. M-am aşezat pe bordură şi m-am uitat la strada întunecoasă, dar nu mai era nici urmă de balon. Fusese zdrobit în gunoiul şi resturile din mijlocul străzii Ft. Greene. Devenise un gunoi ca toate celelalte din Brooklyn.

M-am întors pe urma paşilor mei şi m-am aşezat. Bătrâna prostituată păşea împleticindu-se mai departe în întunericul străzii. Vântul încă mai fluiera, iar hârtiile şi gunoiul erau suflate de vânt peste tot şi se lipeau de gardul din jurul parcului. Un alt metrou trecu cu zgomot dedesubt şi se pierdu în întuneric. Mi-era teamă. Mie, Nicky. Mi-era teamă. Tremuram nu de frig, ci tremuram în interior. Mi-am pus capul în mâini şi m-am gândit: „N-are niciun rost. Sunt condamnat. Dr. John are dreptate. Nu mai există nicio speranță pentru Nicky decât închisoarea, scaunul electric şi iadul."

După aceea nu părea să-mi mai pese prea mult. Am predat şefia bandei lui Israel. Intrasem cât putusem într-o groapă atât de adâncă. Nu mai era nicio speranță. Aş fi putut foarte bine să devin ca ceilalți din ghetou.

Eram obosit să mai alerg. Ce spusese judecătorul că aveam nevoie? Iubire! Dar unde poți găsi iubire într-o groapă?

Capitolul 10

Întâlnirea

Era o după-amiază de vineri a lunii iulie, 1958. Israel, Lydia şi eu stăteam pe scările din fața apartamentului meu când nişte puşti au apărut alergând pe stradă.

— Hei, ce se-ntâmplă? am strigat eu la ei.

— E un circ jos la şcoală! a strigat unul.

Distracțiile în Brooklyn sunt destul de rare. Acesta este şi unul din motivele pentru care noi trebuia să ne procurăm propriile noastre distracții, sub forma luptelor, narcoticelor şi sexului. Orice era mai bine decât plictiseala de a sta degeaba. Aşa că am traversat parcul către şcoala de pe strada St. Edward.

Când am ajuns, o mare mulțime se strânsese în jurul Şcolii 67. Ne-am făcut loc cu coatele prin mulțime, dând la o parte pe puştii mai mici pentru a vedea ce se petrece.

Un bărbat stătea pe un hidrant şi cânta la trompetă:

— Înainte, soldați creştini! Repeta mereu acelaşi cântec. Lângă el, aşezat pe trotuar, era un altul. Cel mai slab, mai deşirat şi mai amuzant om pe care l-am văzut vreodată. Deasupra lor flutura steagul american, înălțat pe un băț.

Cântărețul de la trompetă s-a oprit deodată, iar mulțimea a început să strige la el. Aproape 100 de băieți și fete se adunaseră, blocând strada și trotuarul.

Bărbatul slab avea un scăunel de pian pe care-l luase de la școală. S-a urcat pe el și a deschis o carte neagră. Noi am început să strigăm și să zbierăm la el. El stătea acolo cu capul plecat, și vedeam că îi este teamă. Strigătele au devenit și mai intense. Mulțimea era destul de înghesuită, iar eu stăteam cu un braț în jurul umerilor Lydiei. Ea chicotea, în timp ce eu încercam să-mi cobor mâna pentru a o pipăi pe sub pulover.

Deodată, am realizat că atmosfera se liniștise. Mi-am îndreptat atenția de la Lydia și m-am uitat la bărbatul de pe scăunel. Stătea cu capul plecat, cu cartea neagră deschisă în fața lui. Un sentiment ciudat m-a cuprins, întocmai ca acela pe care-l trăiam acasă atunci când tata își practica vrăjitoriile. Totul deveni ciudat de liniștit; chiar și mașinile de pe Park Avenue, numai la jumătate de bloc distanță, nu păreau să mai facă zgomot. Era o liniște nepământeană. Mi-era teamă.

Vechea teamă pe care nu o simțeam când eram cu banda, m-a copleșit deodată. Era teama cu care mă luptasem la tribunal în fața judecătorului. Era teama pe care am simțit-o în noaptea când am mers pe străzi până acasă, după întâlnirea cu psihologul tribunalului. De fiecare dată putusem să o înlătur, să fug de ea. Dar acum, ea mi se furișa în inimă, în trup, și o simțeam pătrunzându-mi chiar în suflet. Am vrut să ies din grup și să fug, dar toți ascultau – așteptând.

Deodată, bărbatul slăbănog și-a ridicat capul și, cu o voce atât de slabă încât de-abia îl puteai auzi, a început să citească din cartea neagră:

— Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Tremuram de frică. Tipul ăsta probabil că era vreun preot sau vreun vrăjitor, ceva. Vorbea despre iubire. Știam ce înseamnă

„iubirea". Eram expert. M-am întins şi am ciupit-o pe Lydia de coapsă. Ea s-a uitat la mine.

— Ascultă-l, Nicky! M-am încruntat la ea şi mi-am întors capul către bărbatul slab. Spunea ceva despre a cere să se întâmple un miracol. Nu ştiam ce era un miracol, dar toţi ascultau, şi eu nu doream să ies în evidenţă.

Terminase de vorbit şi stătea acolo în picioare, aşteptând ca ceva să se întâmple. Apoi a spus că vrea să vorbească cu preşedinţii şi vicepreşedinţii bandelor. Am început să simt că acest om era periculos. Ne invada lumea, iar eu nu doream ca vreun străin să vină aici nepoftit.

El a continuat:

— Dacă aţi fi atât de mari şi tari, nu v-ar fi frică să veniţi aici şi să daţi mâna cu un predicator slab, nu-i aşa?

În mulţime s-a produs agitaţie. Cineva a strigat de pe margine:

— Hei, Buckboard, ce-i cu tine, ţi-e frică? Se referea la Buckboard, şeful bandei Chaplains, banda noastră soră.

Am auzit o mişcare la marginea grupului. M-am uitat şi i-am văzut pe Buckboard şi pe Stagecoach şi pe alţi doi membri negri ai bandei. Înaintau spre predicatorul slab care acum se dăduse jos de pe scăunel şi aştepta să-i cunoască. Am devenit şi mai nervos. Asta nu-mi plăcea deloc. M-am uitat în jur, dar toţi păreau să zâmbească şi făceau loc pentru ca Buckboard şi Stagecoach să poată trece.

Au dat mâna, iar apoi predicatorul şi cântăreţul la trompetă i-au condus pe Buckboard şi pe Stagecoach şi pe ceilalţi doi băieţi până la uşa şcolii. Au stat acolo discutând, iar eu m-am îndepărtat de Lydia şi m-am apropiat de Israel.

— Ce fac? l-am întrebat. Israel n-a răspuns. Avea o expresie amuzantă pe faţă. Deodată, i-am văzut pe toţi îngenunchind chiar acolo în stradă. Buckboard şi Stagecoach îşi scoseseră pălăriile şi le ţineau în mâini, îngenuncheaţi pe trotuar.

Când s-au ridicat, au început să meargă înapoi către mulţime. Am strigat la Buckboard:

— Hei, Buckboard, eşti credincios acum? Buckboard era un băiat solid, de 1,80 metri şi aproape 100 de kilograme. S-a întors şi s-a uitat la mine într-un mod în care nu mă mai privise niciodată. Avea chipul serios, foarte serios. M-a ţintuit cu seriozitate, iar eu am înţeles ce dorea să-mi transmită, chiar dacă nu înţelesesem ce se întâmplase cu el. Ochii lui spuneau: Lasă-mă-n pace, Nicky, nu-i momentul potrivit să glumeşti!

Deodată, cineva a strigat la mine.

— Hei, Nicky, o să-i laşi pe negrii ăştia să ţi-o ia înainte? Sau ţi-e frică să urci şi tu?

Israel mi-a dat un cot şi a dat din cap în direcţia celor doi bărbaţi.

— Hai, Nicky, să mergem! Vedeam că este serios şi m-am smucit. Era ceva sinistru în tot ceea ce se petrecea... ceva periculos şi straniu. Mirosea a ceva de care mie-mi era o teamă de moarte.

Mulţimea a început să facă gălăgie şi să strige:

— Hei, uitaţi-vă la şeful nostru! Îi e frică de predicatorul slăbănog!

Israel m-a tras de jachetă:

— Hai, Nicky, să mergem! N-am avut ce să fac şi a trebuit să mă duc să stau în faţa celor doi.

Israel a dat mâna cu ei. Mie îmi era încă teamă, ezitam. Slăbănogul a venit la mine şi mi-a întins mâna.

— Nicky, numele meu este David Wilkerson. Sunt un predicator din Pennsylvania.

M-am holbat la el şi am zis:

— Du-te dracului, predicatorule!

— Văd că nu-ţi place de mine, Nicky, a spus el, dar eu nu simt acelaşi lucru. Eu te iubesc! Şi nu numai asta, am venit să-ţi spun că şi Isus te iubeşte!

M-am simţit ca un animal prins în capcană şi care urmează să fie băgat în cuşcă. În spatele meu era mulţimea. În faţa mea era faţa zâmbitoare a unui bărbat care vorbea despre iubire. Nimeni nu mă iubea. Nimeni nu mă iubise vreodată. Stând acolo, mintea mi-a

fugit înapoi la acea perioadă de demult când mama îmi spusese: „Nu te iubesc, Nicky!" M-am gândit: „Dacă propria ta mamă nu te iubeşte, atunci nimeni nu te iubeşte – nici nu te va iubi vreodată."

Predicatorul stătea acolo, zâmbind, cu mâna întinsă. Întotdeauna m-am mândrit cu faptul că nu-mi era teamă de nimic. Dar mi-era teamă. Îmi era foarte teamă că acest om mă va închide într-o cuşcă. Teamă că îmi va lua prietenii. Că avea de gând să-mi tulbure viața, şi pentru aceasta îl uram.

— Dacă te mai apropii de mine, predicatorule, te omor! am spus eu, încruntându-mă la mulțime. Îmi era teamă şi nu ştiam cum să fac față acestui sentiment.

Teama m-a copleşit. Devenise aproape panică. M-am zburlit la el, m-am întors şi am trecut prin mulțime:

— Acest om este comunist, băieți! am strigat eu. Lăsați-l în pace. Este comunist!

Nu ştiam ce era un comunist, dar ştiam că era ceva ce toți trebuiau să urască. Fugeam şi eram conştient de asta. Dar nu mă mai puteam opune acestui om. Dacă ar fi venit la mine cu un cuțit, m-aş fi luptat cu el. Dacă ar fi venit să cerşească, aş fi râs de el şi l-aş fi lovit în gură. Dar el venise spunând:

— Te iubesc! Şi niciodată nu mai avusesem de-a face cu acest gen de abordare.

M-am năpustit în mulțime cu capul sus şi pieptul înainte. M-am dus, am prins-o pe Lydia de braț şi am tras-o după mine, pornind spre St. Edward, departe de şcoală.

Unii băieți ne-au urmat şi am intrat în subsol, iar eu am dat drumul la fonograf la maxim. Încercam să înec cuvintele acelea, „Isus te iubeşte." Oare de ce mă deranjau atât de mult? Am dansat un timp cu Lydia, am băut o jumătate de sticlă de vin ieftin şi am fumat un pachet de țigări. Fumam țigară după țigară. Lydia simțea că sunt nervos.

— Nicky, poate ar trebui să vorbeşti cu predicatorul. A fi creştin nu este atât de rău pe cât crezi tu. M-am uitat urât la ea, iar ea şi-a plecat capul.

Mă simțeam nefericit. Şi-mi era teamă. Deodată, s-a produs o mişcare la uşă, m-am uitat şi l-am văzut pe predicatorul slăbănog intrând. Părea atât de nepotrivit pentru locul acesta, cu costum, cămaşă albă, cravată curată, intrând în acest subsol mizerabil. Întrebă pe un băiat:

— Unde-i Nicky?

Băiatul a arătat spre mine, spre locul unde stăteam cu capul în mâini şi țigara atârnându-mi din gură.

Wilkerson a străbătut camera ca şi cum locul îi aparținea. Avea un zâmbet larg pe față. Mi-a întins din nou mâna şi a spus:

— Nicky, voiam doar să-ți strâng mâna şi... Înainte să poată termina fraza, i-am dat una-n față – cu putere. El a încercat să zâmbească din nou, forțat, dar se vedea că-l şocasem. A rămas pe poziție, iar frica din mine începea să-mi provoace din nou greață. Am reacționat aşa cum ştiam. L-am scuipat.

— Nicky, şi pe Isus L-au scuipat, iar El s-a rugat: Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac!

Am țipat la el, înjurând:

— Pleacă dracului de aici! şi l-am împins spre uşă.

— Nicky, înainte să plec, lasă-mă să-ți spun un singur lucru: Isus te iubeşte!

— Ieşi afară, preot nebun! Nici nu ştii despre ce vorbeşti. Îți dau 24 de ore să dispari din teritoriul meu sau te omor! S-a îndreptat spre uşă, încă zâmbind:

— Nu uita, Nicky, Isus te iubeşte! Era mai mult decât am putut răbda. Am luat sticla goală de vin şi am trântit-o de podea. Niciodată nu mă simțisem atât de frustrat, atât de disperat, atât de distrus.

M-am năpustit afară, mândria trezindu-se în mine. Eram conştient că toți ceilalți băieți ştiau că tipul acesta îmi intrase pe sub piele. Singurul mod prin care credeam că-i induc în eroare era să mă port dur. Dacă-mi arătam adevăratele emoții, chiar şi pentru un moment, simțeam că voi pierde tot respectul bandei.

— Vrăjitor nebun şi prost! am spus eu. Dacă mai vine pe aici, îi dau foc! Am trântit uşa în urma mea şi am ieşit pe trotuar uitându-mă după el, în timp ce se îndepărta cu pas vioi. „Ţăran!", m-am gândit eu. Şi totuşi, în adâncul inimii, ştiam că era ceva adevărat la omul acesta ciudat.

M-am întors şi am luat-o în cealaltă direcţie. Oprindu-mă la sala de biliard, am cerut un set de bile şi am încercat să mă concentrez asupra loviturilor. Însă în mintea mea auzeam numai vocea acelui predicator slăbănog: „Isus te iubeşte!"

„Nu-mi pasă!", m-am gândit eu. „Nu mă va putea speria cu asta, nimeni nu mă poate speria!"

Am ratat următoarele două lovituri şi am aruncat tacul pe masă. „Isus te iubeşte!", îmi răsuna continuu în urechi. Am spus băieţilor că mi-era rău şi m-am târât până în apartamentul meu.

Mi-era teamă că eram cu adevărat bolnav. Niciodată nu intrasem în casă la o oră atât de timpurie. Era de-abia 22:30, iar eu întotdeauna aşteptam să se facă 3 sau 4 înainte de a mă duce la culcare. Am închis uşa în spatele meu şi am încuiat-o. Tremuram în timp ce am traversat camera şi am aprins mica veioză de pe noptieră. Mi-am luat pistolul din dulap, am băgat două gloanţe şi l-am pus apoi pe masa de lângă pat. Mi-am aruncat pantofii şi mi-am schimbat hainele. Mi-am pus şi pachetul de ţigări pe masă şi m-am culcat în pat, pe spate, cu privirea aţintită spre tavan. Auzeam din nou cuvintele acelea ale lui David Wilkerson: „Isus te iubeşte, Nicky. Isus te iubeşte!"

M-am întins şi mi-am aprins o ţigară. Fumam din nou ţigară după ţigară. Nu mă puteam odihni, mă întorceam de pe o parte pe alta. Nu puteam dormi. Orele treceau. În cele din urmă, m-am ridicat, am aprins veioza şi m-am uitat la ceas. 5 dimineaţa. Mă foisem în pat toată noaptea.

M-am sculat din pat, m-am îmbrăcat şi mi-am pus arma la loc în dulap. Mi-am luat ţigările, am coborât două etaje şi am deschis uşa apartamentului. Cerul devenise gri. În depărtare, auzeam zgomotele oraşului care căsca şi se trezea la viaţă.

M-am aşezat pe treptele din faţă, cu capul în mâini. „Isus te iubeşte... Isus te iubeşte... Isus te iubeşte..."

Am auzit o maşină oprind în faţa apartamentului şi apoi o uşă închizându-se cu zgomot. O mână mă bătu pe umăr. Mi-am ridicat capul obosit şi l-am văzut pe predicatorul slăbănog stând acolo în picioare în faţa mea. Mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Bună, Nicky. Îţi aminteşti ce ţi-am spus aseară? Am vrut doar să trec pe aici şi să-ţi spun din nou. Nicky, Isus te iubeşte!

Am sărit în picioare şi am făcut o mişcare spre el. Dar Wilkerson se deşteptase – s-a ferit în spate pentru a evita lovitura mea. Am mârâit la el ca un animal care se pregăteşte să atace. Wilkerson s-a uitat direct în ochii mei şi a zis:

— Ai putea să mă omori, Nicky. Ai putea să mă tai în o mie de bucăţi şi să le arunci pe stradă. Dar fiecare bucată îţi va striga că Isus te iubeşte. Şi nu vei putea fugi de asta!

Am încercat să mă uit urât la el ca să tacă, dar el continua să vorbească.

— Nicky, nu mi-e teamă de tine. Tu spui cuvinte dure, dar înăuntru eşti ca toţi ceilalţi. Ţi-e teamă. Te-ai săturat de păcatul tău. Eşti singur. Dar Isus te iubeşte!

Un beculeţ s-a aprins. De unde ştia că sunt singur? Nu ştiam la ce se referea când a spus cuvântul păcat. Mi-era teamă să-mi accept teama. Dar cum de ştia că sunt singur? Banda a fost întotdeauna cu mine şi puteam avea orice fată doream. Oamenilor le era teamă de mine – mă vedeau apărând pe stradă, şi treceau pe partea cealaltă a trotuarului sau mergeau pe mijlocul străzii. Fusesem şeful bandei. Cum putea crede cineva că sunt singur? Şi totuşi eram. Iar acest predicator ştia.

Am încercat să fac pe deşteptul.

— Crezi că mă vei schimba aşa, pur şi simplu? am spus eu, pocnind din degete. „Crezi că te voi asculta şi apoi voi lua în mână o Biblie şi voi umbla ca un predicator, oamenii vor spune – Nicky Cruz – îngerul – sfântul?" Dar am realizat că el era serios. Era sincer.

— Nicky, nu prea ai dormit azi-noapte, aşa-i? Din nou, am fost uimit. De unde ştia că nu dormisem?

Wilkerson a continuat:

— Nici eu nu am dormit prea mult azi-noapte, Nicky. Am stat treaz aproape toată noaptea, rugându-mă pentru tine. Dar, înainte să o fac, am vorbit cu câţiva băieţi din banda ta. Mi-au spus că nimeni nu se poate apropia de tine. Tuturor le este teamă de tine. Însă, Nicky, eu am venit să-ţi spun că există cineva căruia Îi pasă. Lui Isus Îi pasă. El te iubeşte. Apoi s-a uitat exact în ochii mei: Într-o zi, curând, Nicky, Duhul lui Dumnezeu te va cerceta. Într-o zi, Nicky, te vei opri din alergare şi vei veni alergând la El.

N-am mai zis nimic. M-am ridicat în picioare, i-am întors spatele şi m-am întors spre apartamentul meu. Am urcat treptele până în camera mea şi m-am aşezat pe marginea patului uitându-mă pe fereastră. Maşina lui deja plecase când m-am uitat în jos. La răsărit, cerul începuse să capete o nuanţă roşiatică. Clădirea imensă de vizavi care reprezenta liceul Brooklyn Tech mă împiedica să văd orizontul. Dar, deodată, ca şi cum ai simţi o briză a mării când eşti încă departe, pe un râu, am avut sentimentul că viaţa însemna mult mai mult. Mai mult decât aceste clădiri de ciment – decât aceşti pereţi de închisoare, construiţi din sticlă şi piatră.

M-am gândit la aceste cuvinte: „Într-o zi te vei opri din alergare şi vei veni alergând la El." Nu ştiam nici măcar cine era El. Dar m-am gândit, stând acolo pe marginea patului şi privind la strada plină de gunoi, cu sunetul camioanelor care treceau cu zgomot către zona industrială, că El trebuie să fie ceva ca un soare care răsare din ocean într-o zi senină. Sau poate ca luceafărul de dimineaţă care străluceşte pe cer la răsărit. Poate... într-o zi...

Acel moment era mai apropiat decât mi-aş fi imaginat.

În zilele care au urmat n-am putut să mai scap de întâlnirea cu omul care-L reprezenta pe Dumnezeu. Israel mă sâcâia constant vorbindu-mi despre el. De fiecare dată când ne întâlneam, spunea ceva despre Dumnezeu.

— La dracu', Israel, dacă nu termini cu Dumnezeul ăsta, te omor!

Dar Israel continua să vorbească despre El, iar eu bănuiam că se întâlnea cu Wilkerson pe ascuns. Şi nu-mi plăcea. Simţeam că acesta este omul care ne-ar fi putut distruge banda. Acum că Mannie nu mai era, Israel era singurul care-mi mai rămăsese. Şi chiar el părea că se îndreaptă către o altă direcţie. Vorbea constant despre Wilkerson şi încerca continuu să mă determine să vorbesc cu el – toate acestea mă aduseseră pe marginea disperării.

Nu mai puteam suporta. În noaptea dinaintea datei de 4 iulie când toate bandele trebuiau să meargă pe Insula Coney, a petrecut noaptea cu mine. A vorbit aproape toată noaptea încercând să mă convingă să stau departe de Insula Coney în noaptea următoare şi în schimb să merg să vorbesc cu Wilkerson. Mi-am pus mâinile pe urechi încercând să înec pălăvrăgeala lui continuă. În cele din urmă, a adormit. Eu am rămas culcat în pat fixând cu privirea tavanul întunecat, consumat de teamă. Trebuia să-i pun capăt. Trebuia să-l fac pe Israel să tacă. Nu mai suportam să mai aud iar despre Wilkerson.

M-am întins sub saltea şi am strâns în mână mânerul de lemn al cuţitului pentru gheaţă pe care-l ascunsesem acolo. Îl auzeam pe Israel respirând profund în pat lângă mine. Cu cât mă gândeam mai mult la sâcâiala lui cu Dumnezeu, cu atât mă înfuriam mai tare.

Nu mai puteam suporta.

— Asta te va învăţa să nu mă mai sâcâi! am ţipat eu, în timp ce luam cuţitul de sub saltea şi îl ridicam spre spatele lui Israel.

Ţipătul meu l-a trezit, iar el a sărit drept din pat, în timp ce cuţitul a pătruns adânc în saltea, chiar lângă el.

L-am scos din saltea şi am încercat să-l folosesc din nou, strigând:

— Ţi-am spus să taci, să nu mă mai sâcâi cu Dumnezeu. De ce n-ai tăcut? De ce? De ce? De ce?

Israel m-a prins de mijloc şi ne-am luptat, rostogolindu-ne din pat pe podea.

El m-a împins pe spate şi a căzut peste mine, încălecându-mă şi ţinându-mi mâinile deasupra capului.

— De ce n-ai tăcut? continuam eu să strig.

— Ce-i cu tine? a urlat Israel, încercând să mă ţină la podea. Eşti nebun? Sunt eu, Israel, prietenul tău. Ce-i cu tine?

Deodată am realizat că în timp ce ţipa şi se lupta cu mine, Israel plângea. Lacrimile îi curgeau râu pe faţă.

— Nicky! Nicky! Opreşte-te! Sunt prietenul tău. Te iubesc!

O spusese. Cuvintele acestea au căzut peste mine întocmai ca apa îngheţată pe faţă. Le-a spus exact cum le-ar fi spus Wilkerson. Am slăbit strânsoarea asupra cuţitului, iar el mi l-a smuls din mână. Niciodată nu-l mai văzusem plângând până atunci. De ce plângea?

Ţinea cuţitul pregătit deasupra feţei mele. Îl strângea atât de tare încât vedeam albul degetelor în lumina ceţoasă. Tremura, iar muşchii i se încordau. Pentru moment, am crezut că avea de gând să mă înjunghie în cap cu el, apoi l-a aruncat cu putere în cealaltă parte a camerei. Când mi-a dat drumul, încă mai plângea. S-a dus şi s-a aruncat înapoi pe pat.

M-am ridicat, frustrat, confuz şi obosit. Ce se întâmpla cu mine? Tocmai încercasem să-mi omor cel mai bun prieten!

Am ieşit din cameră şi am urcat scările până pe acoperiş. Afară era întuneric şi înăbuşitor de cald. M-am dus până în locul unde bătrânul Gonzales ţinea porumbei într-o cuşcă. Am deschis uşa şi am luat o pasăre. Celelalte fâlfâiră din aripi şi zburară în noapte.

Am ţinut porumbelul strâns lângă pieptul meu gol, m-am îndreptat către gura de ventilaţie şi m-am aşezat.

Păsările! Le uram. Atât de libere! Doamne, cât îi uram pe cei care erau liberi. Wilkerson era liber. Israel se apropia de libertate. Simţeam asta. Pasărea asta era liberă, dar eu eram captiv în cuşca urii şi fricii...

Mi-am simțit degetele strângându-se în jurul gâtului păsării, întinzându-l.

— Nu mi-e teamă! Pasărea a scos un țipăt scurt, iar eu i-am simțit trupul tremurând şi oasele gâtului rupându-se. Vezi, mamă, nu mi-e teamă!

Îmi pierdusem controlul. I-am tot răsucit gâtul până ce am simțit că pielea şi oasele se despart şi apoi, cu un gest nervos i-am separat capul de trup. Sângele cald a țâşnit în mâinile mele, curgându-mi pe genunchi şi pe acoperişul smolit. Am ținut capul murdar de sânge în mâna mea şi am strigat:

— Acum nu mai eşti liber! Nimeni nu mai e liber!

Aruncând capul de pe acoperiş, am luat trupul care încă mai tremura şi l-am izbit de acoperiş. În sfârşit, pasărea asta blestemată murise, nu mai putea să-mi tulbure visele din nou.

Am rămas pe acoperiş, adormind şi trezindu-mă cu intermitență. De fiecare dată când adormeam, coşmarul revenea, mai groaznic decât în celelalte dăți. La răsărit m-am întors în camera mea. Israel plecase.

Mi-am petrecut mai toată ziua căutându-l. În cele din urmă l-am găsit, stătea singur în camera de la subsol unde țineam noi petrecerile. Toți ceilalți se duseseră în Insula Coney.

— Hei, omule, îmi pare rău pentru aseară! am început eu.

— Lasă! a spus Israel cu un zâmbet slab.

— Nu, omule! Îmi pare rău. Nu mă port aşa de obicei. Ceva e-n neregulă cu mine!

Israel s-a ridicat şi s-a prefăcut că-mi dă un pumn în falcă.

— Bine, omule! Eşti ca şi mine, nebun!

Am petrecut restul după-amiezii cu el. Era prima dată de trei ani când ratam Insula Coney pe 4 iulie.

În cea de-a doua săptămână a lunii iulie, anul 1958, Israel a venit la mine şi mi-a spus despre marea adunare pe care Wilkerson o va avea la Arena St. Nicholas. De fapt, Wilkerson fusese pe aici, vorbise cu Israel şi-i invitase pe cei din Mau Mau la adunare. Un autobuz pregătit special pentru noi avea să ne

aştepte în faţa Şcolii 67, şi aveam locuri rezervate în primele rânduri. Israel i-a spus lui Wilkerson că va avea grijă ca cei din Mau Mau să vină.

Am dat din cap dezaprobator şi m-am îndepărtat de scări, pentru a-i da de înțeles că vreau să intru înapoi în casă. Nu voiam să am nimic de-a face cu asta. Valuri de teamă au început din nou să mă cuprindă şi am simțit că mă sufoc şi nu puteam vorbi.

— Hei, omule – mă chemă Israel văzând că-i întorc spatele. Nu ți-e frică, nu-i aşa?

Israel mă lovise în singura spărtură a armurii mele – în singurul meu loc vulnerabil. M-am întors la el.

— Lui Nicky nu-i e frică de nimeni... nici de predicatorul acela slăbănog... nici de tine... nici de Dumnezeu.

Israel a rămas acolo cu un zâmbet jucându-i pe fața chipeşă.

— Mie mi se pare că ți-e teamă de ceva. Cum de nu vrei să mergi?

Mi-am amintit momentul când Buckboard şi Stagecoach au îngenuncheat acolo pe trotuar în fața şcolii. Ştiam că dacă li s-a întâmplat lor... Singurul lucru pe care ştiam să-l fac era să fug – să fug continuu. Dar să fug acum, din fața provocării lui Israel, ar fi lăsat impresia că mi-era într-adevăr teamă.

— La ce oră ar trebui să fie autobuzul acolo? am întrebat eu.

— La 19:00, a răspuns Israel. Întâlnirea începe la 19:30. Vii?

— Da, omule! Crezi că mi-e frică de ceva? Să luăm toată gaşca, şi să mergem acolo să-i facem praf pe toți!

Israel a dat din cap şi a plecat, legănându-şi şoldurile nervos. M-am întors şi am urcat scările în camera mea aflată la trei etaje deasupra trotuarului. Mă simțeam rău.

Am încuiat uşa în urma mea şi m-am trântit în pat pe spate. M-am întins să iau o țigară cu marijuana. Poate asta mă va ajuta. Dar nu mai aveam nici de-astea, aşa că am fumat o țigară normală.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap ca o apă învolburată. Mi-era teamă. Țigara s-a scuturat, iar scrumul a căzut pe cămaşa mea şi de acolo s-a împrăştiat pe cearşafurile murdare. Mi-era

teamă să mă urc în autobuzul acela. Uram gândul de a pleca din teritoriul meu. Gândul că va trebui să călătoresc departe de locurile mele familiare mă îngrozea. Mi-era teamă că, dacă m-aş fi aflat într-o mare mulţime de oameni, aş fi fost înghiţit şi aş fi devenit o picătură într-un ocean – nimic. Ştiam că, odată ajuns în arenă, ar fi trebuit să fac ceva ca să atrag atenţia asupra mea.

Dar mai ales mi-era teamă de ceea ce văzusem acolo în stradă în ziua aceea. Mi-era teamă că cineva sau ceva mai important şi mai puternic mă va forţa să îngenunchez în faţa atâtor oameni şi că voi plânge. Mi-era frică de lacrimi. Lacrimile erau un semn de slăbiciune, de eşec, de vulnerabilitate şi de imaturitate. Eu nu mai plânsesem de când aveam opt ani. Ceva l-a făcut pe Israel să plângă. Dar eu nu voi plânge – niciodată.

Totuşi, dacă nu mă duceam aş fi fost catalogat drept laş de Israel şi de restul bandei. Nu aveam de ales.

Era o seară fierbinte în acea zi de iulie când ne-am urcat în autobuz. Câţiva bărbaţi îmbrăcaţi cu costume şi cravate se presupunea că trebuiau să menţină ordinea în autobuz. Ar fi putut să rămână foarte bine acasă. Zgomotul din autobuz era asurzitor.

M-am simţit mai bine din moment ce eram cu gaşca mea. Singurătatea camerei mele mă deprima. Dar în autobuz era altfel. Peste 50 de băieţi Mau Mau stăteau înghesuiţi. Bărbaţii în costum încercau să menţină ordinea, dar în cele din urmă s-au dat bătuţi şi ne-au lăsat să preluăm controlul. Băieţii din gaşcă se luau unul de altul, îşi strigau obscenităţi, deschideau ferestrele, fumau, beau vin, trăgeau de şnurul clopoţelului de coborâre şi cereau ca autobuzul să mărească viteza.

Când am ajuns la stadion, am deschis uşile de urgenţă, şi unii chiar au ieşit pe ferestre. Mai multe adolescente stăteau în faţa stadionului îmbrăcate în pantaloni scurţi, strâmţi, şi cu maiouri scurte. Strigăte precum:

— Hei, baby, vrei o bucată bună? Hai cu mine, puicuţă, ne ducem la o petrecere adevărată! se auzeau în noapte. Unele fete ni s-au alăturat, în timp ce intram.

Israel şi eu conduceam parada Mau Mau în stadion. Un uşi(a încercat să ne oprească la uşa de la intrare. Înăuntru, am văzı oameni întorcându-se şi privindu-ne, în timp ce noi ne făcear loc în foaier.

— Hei, omule, lasă-ne să intrăm! a spus Israel. Noi suntem Oamenii. Suntem Mau Mau. Preotul însuşi ne-a invitat. Aver locuri rezervate.

Chiar în faţă, un membru din Chaplains ne-a văzut, s- ridicat în picioare şi a strigat:

— Hei, Nicky, omule! Vino aici! Scaunele astea sunt pentrı voi. L-am împins pe uşierul speriat şi am intrat în pompă p stadion.

Eram îmbrăcaţi în uniformele Mau Mau. Niciunul din noi nı şi-a dat pălăria neagră jos. Am trecut în paradă pe coridor, tro păind cu zgomot cu bastoanele, strigând şi fluierând la mulţime

Uitându-mă peste mulţime, am văzut şi membri ai bandelo rivale. Erau acolo băieţii din Bishops, GGI, precum şi câţiva dir Phantom Lords din Parcul Bedford Avenue. Stadionul erε aproape plin şi exista riscul unei bătăi la scară largă. Poate că nu era o ocazie chiar atât de rea, la urma urmei.

Zgomotul era asurzitor. Ne-am aşezat pe scaune şi ne-am alăturat masei de gălăgioşi, fluierând şi bătând cu bastoanele în podea.

Pe partea laterală, o fată a început să cânte la orgă. Un tânăr portorican s-a ridicat în picioare, a început să se bată cu palmele în piept şi să-şi dea capul pe spate.

— Oh, Iiii–sus! a strigat el. Salvează-mi sufletul meu mare şi negru! Şi s-a prăbuşit pe scaun în mijlocul unei cascade de râsete.

Mai mulţi băieţi şi fete din jurul orgii s-au ridicat în picioare şi au început să facă gălăgie. Fetele îşi mişcau coapsele în ritmul muzicii, iar băieţii se mişcau şi ei pe lângă ele. Aplauze şi strigăte de aprobare le însoţeau performanţele. Lucrurile începuseră să scape de sub control.

Deodată, o fată s-a dus pe scenă. S-a îndreptat către centrul acesteia şi s-a oprit în spatele microfonului cu mâinile împreunate în faţă, aşteptând ca zgomotul să înceteze.

Dar gălăgia s-a înteţit.

— Hei, iubito, mişcă-te şi tu puţin! a strigat cineva. Ce zici de o întâlnire, dulceaţă? Un puşti înalt şi slab pe care nu-l mai văzusem niciodată s-a ridicat în picioare, a închis ochii, a întins braţele şi a spus cu un accent a la Al Jolsen:

— Maaammi! Mulţimea şi-a înteţit aplauzele şi fluierăturile.

Fata a început să cânte. Chiar din poziţia noastră avantajoasă din rândul al treilea, era imposibil să o auzi din cauza zgomotului mulţimii. În timp ce ea cânta, mai multe fete şi băieţi s-au ridicat de pe scaune şi au început să se învârtă şi să danseze – fetele în pantaloni scurţi şi maiouri scurte şi băieţii cu jachetele lor Mau Mau, pantofii ascuţiţi şi pălăriile alpine cu aplice, decorate în faţă cu o stea argintie.

Fata a terminat cântecul şi s-a uitat nervoasă către margini. Noi am început să o aplaudăm şi să cerem un alt cântec. Totuşi, ea a plecat de pe scenă şi a venit în locul ei predicatorul slăbănog.

Nu-l mai văzusem din dimineaţa aceea, acum câteva săptămâni. Inima a început să-mi bată şi frica mi-a revenit în suflet. Era ca un nor rău prevestitor care acoperea fiecare colţişor al personalităţii mele. Israel era în picioare:

— Hei, Davie! Sunt aici. Ţi-am spus că voi veni. Şi uite cine-i aici! a spus el, arătând spre mine.

Am ştiut că trebuie să fac ceva sau voi muri de frică. Am sărit în picioare şi am strigat:

— Hei, predicatorule... ce vrei să ne faci?... să ne converteşti?

Băieţii mei au început să râdă, iar eu m-am aşezat, simţindu-mă mai bine. Încă îmi respectau autoritatea. În ciuda faptului că eram împietrit de frică şi că predasem şefia lui Israel, eram încă liderul lor, iar ei încă mai râdeau la glumele mele. Aveam din nou controlul asupra situaţiei.

Wilkerson a început să vorbească:

— Aceasta este ultima noapte a cruciadei noastre printre tineri. În seara aceasta vom face ceva diferit. Îi voi ruga pe prietenii mei din banda Mau Mau să strângă colecta.

Iadul se dezlănțui. Membrii bandelor din tot auditoriul cunoșteau reputația noastră. A-i lăsa pe cei din Mau Mau să strângă colecta era ca și cum l-ai ruga pe Jack Spintecătorul să fie dădacă. Toți au început să râdă și să strige.

Dar eu m-am ridicat în picioare în secunda următoare. Așteptasem momentul ca să ies în evidență, să atrag atenția asupra mea la modul ostentativ. Aceasta era ocazia. Nu-mi venea să cred că predicatorul ne ceruse nouă să facem acest lucru, dar dacă voia într-adevăr s-o facem, o vom face.

Am făcut semn către cinci băieți, inclusiv către Israel.

— Tu, tu, tu... să mergem! Noi, cei șase, am mers în față și ne-am aliniat în fața scenei. În spatele nostru s-a făcut liniște – o liniște de mormânt.

Wilkerson s-a aplecat și ne-a dat fiecăruia câte o cutie mare de înghețată.

— Acum, a spus el, vreau să vă aliniați aici în fața platformei. Orga va cânta, iar eu voi cere oamenilor să vină în față pentru a da darurile lor de bunăvoie. Când se va termina, vreau să veniți prin spatele acelei cortine și să urcați pe scenă. Eu voi aștepta aici până îmi veți aduce colecta.

Era prea frumos să fie adevărat. Nu era nicio îndoială în mintea nimănui cu privire la ceea ce aveam de gând să facem. Cine n-ar fi profitat de o situație ca asta era un prost...

Colecta era mare. Culoarele erau pline de oameni care veneau în față. Mulți adulți au dat bancnote mari, iar alții au dat cecuri. Dacă noi eram cei care primeam darurile, eram hotărât să fac în așa fel încât să fie cât mai bogate. Unii membri ai bandelor au venit în față dansând pe intervale și fie se prefăceau că pun bani, fie voiau să ia banii din cutii. Când se întâmpla asta, îmi băgam mâna în buzunar ca și cum mi-aș fi căutat cuțitul și spuneam:

— Hei, aşteaptă un minut, băiete! Ai uitat să pui ceva înăuntru!

Începeau să râdă până îşi dădeau seama că vorbeam serios.

— Omule, preotul a zis să dai... ai de gând să dai sau trebuie să-mi pun băieţii să te taie?

Aproape fiecare a avut o mică contribuţie.

Când toţi au venit în faţă, am făcut o mişcare cu capul, şi am plecat cu toţii spre partea dreaptă a auditoriului prin spatele draperiilor. Chiar deasupra capetelor noastre era un indiciu scris cu litere roşii: „IEŞIRE". Era în văzul tuturor. Când am dispărut în spatele draperiei, s-a pornit râsul. La început slab, doar câteva chicote. Apoi, am auzit un crescendo până ce din întregul auditoriu au început să se audă hohote de râs la adresa săracului predicator care fusese păcălit de băieţii din Mau Mau.

Noi ne-am strâns în spatele cortinei. Băieţii s-au uitat la mine aşteptând să le spun ce să facă. Le puteam vorbi din ochi. Ei căutau un semn, o clipire a ochilor mei către ieşire care ar fi spus: „Să fugim. Să luăm banii ăştia şi să ne cărăm de aici."

Dar ceva în mine mă îndemna către cealaltă opţiune. Predicatorul mă văzuse şi îmi acordase încredere. Puteam să fac ceea ce mulţimea se aştepta să fac sau puteam să fac ceea ce el îmi încredinţase să fac. Încrederea predicatorului aprinse o scânteie în inima mea. În loc să fac semn cu ochii către ieşire, am dat din cap:

— Nu! Haideţi! am spus eu. Să ducem prada preotului slăbănog!

Băieţilor nu le-a venit să creadă, dar trebuiau să facă ceea ce le spusesem să facă. Doi băieţi mergeau înaintea mea, şi am urcat împreună scările din spatele platformei. Unul din ei a băgat mâna în cutia de îngheţată, a luat o bancnotă de $20 şi şi-a îndesat-o în buzunarul jachetei.

— Hei, tu! Ce dracu' crezi că faci? Pune banii ăia înapoi! Banii sunt ai preotului.

Băieții s-au întors şi s-au uitat la mine nevenindu-le să creadă.

— Hei, Nicky. Nu fi chiar aşa entuziasmat! Uită-te cât caşcaval! Nimeni nu va şti. Hai! E destul pentru toți şase, dar şi pentru el.

Am băgat mâna în buzunar şi cu o mişcare abilă am scos cuțitul. Scoțând lama, am spus:

— Omule, ăsta-ți va fi mormântul, dacă nu-i pui la loc!

Nimeni n-a mai zis nimic. A pus bancnota la loc în cutie.

— Aşteaptă un minut, n-am terminat! am spus eu. Câți bani ai în buzunar, deşteptule?

— Ooo, Nicky, nu..., m-a rugat el. „Aceia sunt banii mei. Mi i-a dat mama ca să-mi cumpăr nişte pantaloni.

— Câți bani ai? am întrebat din nou, țintind vârful cuțitului către mărul lui Adam.

S-a înroşit, a băgat mâna în buzunar şi a scos două bancnote de 10 dolari şi una de 5. Am spus:

— În cutie!

— Omule, eşti nebun! Bătrâna mă va jupui de viu, dacă pierd banii ăştia! țipă el.

— Păi, să-ți spun ceva, deşteptule! O să te jupoi eu de viu chiar aici, dacă nu-i dai! În cutie!

S-a uitat la mine suspicios. Cuțitul l-a convins că vorbeam serios. I-a împăturit şi i-a pus în cutie.

— Acum să mergem! am spus eu.

Am ajuns pe scenă. Mulți copii au început să scoată strigăte de mirare. Toți crezuseră că-i trăsesem țeapă predicatorului şi le părea rău că nu fugisem cu banii, aşa cum ar fi făcut ei. Dar aveam un sentiment plăcut ştiind că am făcut ceva corect. Ceva onorabil. Pentru prima dată în viața mea, făcusem bine, pentru că am vrut să fac bine. Îmi plăcea sentimentul.

— Poftim, preotule! am spus eu, ăştia sunt ai tăi! Eram foarte nervos stând acolo în fața mulțimii. Dar, în timp ce-i dădeam banii, s-a făcut linişte din nou.

Wilkerson a luat cutiile de la noi şi m-a privit direct în ochi.

— Îți mulțumesc, Nicky. Ştiam că pot conta pe tine. Ne-am întors şi ne-am îndreptat spre scaunele noastre. Stadionul era atât de liniştit, încât puteai auzi şi musca.

Wilkerson a început să predice.

A vorbit cam 15 minute. Toți păstrau tăcerea, iar eu n-am auzit un singur cuvânt. Mă tot gândeam la sentimentul acela plăcut pe care l-am avut când i-am dat banii. În sufletul meu, îmi reproşam că nu fugisem cu toată acea pradă. Dar ceva se aprinsese în mine şi simțeam cum creşte. Era un sentiment de bunătate – de noblețe – de dreptate. Un sentiment pe care nu-l mai experimentasem înainte.

Am fost întrerupt în gândurile mele de gălăgia din spatele meu. Wilkerson ajunsese la un anumit punct din predica sa în care ne spunea că trebuie să ne iubim unul pe altul. Spunea că un puşti portorican trebuie să-l iubească pe unul italian, iar cel italian să-l iubească pe cel negru, negrul să-l iubească pe alb şi astfel toți trebuie să ne iubim între noi.

Augie s-a ridicat în spatele meu:

— Hei, predicatorule! Eşti țicnit sau ce? Vrei să-i iubesc pe italieni? Eşti nebun? Ia uită-te aici! Şi-a ridicat piciorul şi i-a arătat o cicatrice mare, roşiatică, pe partea laterală a piciorului. Acum două luni, un mizerabil din ăştia a băgat un glonț în mine. Crezi că pot uita asta? O să-l omor pe ticălosul ăla, dacă-l mai văd!

— Mda, a zis un băiat dintre italieni, ridicându-se în picioare şi deschizându-şi cămaşa. Vedeți asta?, şi arătă către o cicatrice care pornea din jurul umărului şi se întindea spre piept. Un negru m-a tăiat cu un cuțit. O să-l iubesc imediat – băgând un glonț în el!

Un băiat negru din spate s-a ridicat şi, cu venin în voce, a țipat:

— Hei, italianule, vrei să faci asta acum?

Locul s-a umplut deodată de ură. Un băiat negru din banda Chaplains s-a ridicat în picioare, răsturnând scaunele. Încerca să-şi facă loc ca să ajungă la locul unde erau cei din banda Phantom Lords. Simțeam că va ieşi cu bătaie.

Un jurnalist fotograf a ieşit de pe interval cu camera. Oprindu-se în faţă, s-a întors şi a început să facă fotografii.

Israel vorbi repede cu trei băieţi de la capătul rândului:

— Prindeţi-l! Ei au sărit în picioare şi s-au luptat cu fotograful. Unul din băieţi a reuşit să-i smulgă camera din mâini şi să o arunce pe podea. În timp ce fotograful se apleca să o ridice, un băiat a lovit-o cu piciorul către mijlocul camerei. Fotograful s-a târât după ea în genunchi. Chiar în momentul când era aproape să pună mâna pe ea, un alt băiat a lovit-o din nou cu piciorul direct în perete. Fotograful s-a ridicat în picioare şi a început să alerge după cameră, dar înainte să poată ajunge la ea, un alt băiat a lovit-o cu putere, iar aceasta a alunecat pe gresie şi s-a izbit de perete, făcându-se bucăţi.

Toţi eram în picioare. Stadionul fierbea de ură. Eu căutam un loc prin care aş fi putut ieşi pe coridor. O bătaie la scară mare se năştea.

Deodată, am avut impulsul puternic de a mă uita la Wilkerson. El stătea calm pe scenă, cu capul plecat şi mâinile împreunate în faţa pieptului. Încheieturile degetelor îi erau albe în contrast cu pielea. Îi vedeam buzele mişcându-se. Ştiam că se ruga.

Un cleşte îmi strânse inima. M-am oprit să mă privesc pe mine însumi. În jurul meu nebunia continua, dar eu îmi priveam interiorul. Acest bărbat slab stătea fără frică în mijlocul acestei situaţii periculoase. De unde avea atâta putere? De ce nu-i era teamă ca celorlalţi? M-am simţit ruşinat. Jenat. Vinovat.

Tot ce ştiam despre Dumnezeu era ceea ce văzusem la acest om. M-am gândit la prima mea experienţă religioasă. Când eram copil, părinţii mă duseseră la biserică. Era plină de oameni. Preotul murmura ceva, iar oamenii declamau şi ei ceva în răspuns. A fost o oră plictisitoare. Nimic nu mă emoţionase. Niciodată nu m-am mai întors acolo.

M-am prăbuşit din nou pe scaun. În jurul meu nebunia continua. Israel se ridicase în picioare şi se uita în spate. Striga:

— Potoliţi-vă! Să auzim ce are de spus predicatorul!

Cei din Mau Mau s-au aşezat pe scaune. Israel continua să ceară linişte. Zgomotul s-a oprit. Din nou, o linişte de mormânt s-a răspândit peste auditoriu.

Ceva mi se întâmpla. Îmi aminteam. Îmi aminteam copilăria mea. Îmi aminteam ura pe care o simțeam față de mama mea. Mi-am amintit şi primele zile în New York, când am alergat ca un animal sălbatic eliberat dintr-o cuşcă. Era ca şi cum aş fi urmărit un film şi prin fața ochilor îmi treceau faptele mele. Vedeam fetele... depravarea... sexul. Vedeam înjunghierile... rănile... ura. Era chiar mai mult decât puteam suporta. Eram complet indiferent la ceea ce se petrecea în jurul meu. Îmi aminteam trecutul. Şi cu cât îmi aminteam mai multe, cu atât era mai adânc sentimentul de vină şi ruşine. Îmi era frică să deschid ochii, de teamă că cineva ar putea privi în interiorul meu şi va vedea ceea ce vedeam eu. I-ar fi stârnit repulsie.

Wilkerson a vorbit din nou. A spus ceva despre părerea de rău pentru păcate. Mă simțeam sub influența unei puteri de un milion de ori mai puternică decât puterea oricărui drog. Nu eram responsabil pentru mişcările pe care le făceam, pentru fapte, pentru cuvinte. Era ca şi cum fusesem aruncat în torentul sălbatic al unui râu învolburat. Nu aveam nicio putere să-i țin piept. Nu înțelegeam ce se întâmpla cu mine. Ştiam numai că frica dispăruse.

Lângă mine l-am auzit pe Israel suflându-şi nasul. În spatele meu auzeam oameni plângând. Ceva străbătea auditoriul, ca un vânt care atinge vârfurile copacilor. Chiar şi draperiile de pe o parte a auditoriului începură să se mişte şi să freamăte, ca stârnite de o suflare misterioasă.

Wilkerson a vorbit din nou.

— El este aici! Este în această sală. A venit special pentru tine. Dacă vrei ca viața ta să se schimbe, acum este momentul! Apoi a strigat cu autoritate:

— Ridicați-vă! Aceia care vor să-L primească pe Isus Cristos şi să fie schimbați – ridicați-vă! Veniți în față!

Am simţit că Israel s-a ridicat în picioare.

— Băieţi, eu mă duc. Cine merge cu mine?

M-am ridicat şi eu. M-am întors spre băieţi şi le-am făcut semn cu mâna:

— Să mergem! Se produse o mişcare spontană de pe scaune spre faţa auditoriului. Mai mult de 25 de băieţi Mau Mau au răspuns. În spatele nostru, circa 30 de băieţi din alte bande ne-au urmat exemplul.

Stăteam în faţa scenei uitându-ne la Wilkerson. El a terminat serviciul şi ne-a spus să-l urmăm în camerele din spate pentru consiliere.

Israel era în faţa mea, cu capul aplecat şi batista pe faţă. Am intrat pe o uşă şi apoi am trecut pe un culoar care ducea în culise.

Mai mulţi membri ai bandelor stăteau pe hol şi chicoteau:

— Hei, Nicky, ce se întâmplă? Eşti credincios acum? M-am uitat în jur, şi una din fete a ieşit în faţa noastră. Şi-a ridicat maioul şi ne-a arătat sânul gol:

— Dacă te duci acolo, iubitule, poţi să-ţi iei adio de la ăsta!

Mi-am dat seama că erau geloase. Simţeau că vom împărţi dragostea noastră cu Dumnezeu, iar ele o voiau toată pentru ele. Atât era tot ce ştiau ele despre iubire. Dar n-au reuşit să schimbe nimic. Am împins-o deoparte şi am scuipat pe podea:

— Mă dezgusţi! Nimic altceva nu mai conta în acel moment cu excepţia faptului că voiam să fiu un urmaş al lui Isus Cristos - oricine ar fi fost El.

Un bărbat ne-a vorbit despre modul de viaţă creştin. Apoi a intrat Wilkerson.

— În regulă, prieteni! a spus el, îngenuncheaţi aici pe podea!

Am crezut că e nebun. Nu îngenuncheasem niciodată în faţa nimănui. Dar o forţă invizibilă mă apăsa. Mi-am simţit genunchii îndoindu-se. Nu mai puteam rămâne în picioare. Era ca şi cum o mână uriaşă mă împingea în jos, până ce genunchii mei atinseră podeaua.

Contactul cu podeaua dură m-a adus înapoi la realitate. Era vară. Era anotimpul bătăilor. Am deschis ochii şi am gândit în sinea mea: „Ce cauți tu aici?" Israel era lângă mine, plângând cu voce tare. În mijlocul acelei tensiuni, am chicotit.

— Hei, Israel, mă enervezi cu atâta plâns! Israel s-a uitat la mine şi a zâmbit printre lacrimi. Când ne-am uitat unul la altul, am avut o senzație ciudată. Am simțit cum lacrimile mi s-au strâns în ochi şi cum au început să se rostogolească pe obraji. Plângeam. Pentru prima oară, de atunci când plânsesem sub terasă, în Puerto Rico – acum plângeam.

Eu şi Israel eram amândoi în genunchi, unul lângă altul, cu lacrimile curgându-ne pe fețe, şi totuşi râzând în acelaşi timp. Era un sentiment ciudat, de nedescris.

Lacrimi şi râs. Eram fericit, şi totuşi plângeam. În viața mea se întâmpla ceva ce eu nu puteam controla... şi eram fericit.

Deodată, am simțit mâna lui Wilkerson pe capul meu. Se ruga – se ruga pentru mine. Lacrimile au curs cu şi mai mare rapiditate, în timp ce îmi plecam capul, iar ruşinea, părerea de rău şi bucuria minunată a salvării se amestecau în sufletul meu.

— Hai, Nicky, a spus Wilkerson, dă drumul lacrimilor! Varsă-le înaintea lui Dumnezeu. Cheamă-L!

Am deschis gura, dar cuvintele care au ieşit parcă nu erau ale mele:

— O, Doamne, dacă mă iubeşti, vino în viața mea! Am obosit să tot alerg. Vino în viața mea şi schimbă-mă! Te rog, schimbă-mă!

Aceasta a fost totul. Dar m-am simțit ca şi cum aş fi fost ridicat la cer.

Marijuana! Sex! Sânge! Toate practicile sadice, imorale, a milioane de vieți împreună nu puteau egala sentimentul pe care l-am trăit! M-am simțit practic botezat cu iubire!

După ce a trecut criza emoțională, Wilkerson ne-a citat nişte versete din Scriptură: „Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17).

Totul avea sens. Pentru prima oară în viața mea, totul avea sens. Devenisem o făptură nouă. Eram Nicky, şi totuşi nu eram Nicky. Vechiul mod de viață dispăruse. Era ca şi cum murisem pentru vechiul mod de viață – şi totuşi trăiam în cu totul alt mod.

Fericire. Bucurie. Eliberare. Libertate. Minunată, minunată libertate!

Nu mai alergam.

Toată teama mea dispăruse. Toate grijile mele se evaporaseră. Eram îndrăgostit de Dumnezeu... de Isus Cristos. Şi de cei de lângă mine. Mă iubeam chiar şi pe mine însumi. Ura pe care o simțisem pentru mine însumi se transformase în iubire. Am realizat deodată că motivul pentru care mă tratasem într-un mod atât de josnic era pentru că nu mă iubeam pe mine însumi aşa cum Dumnezeu intenționa.

Israel şi cu mine ne-am îmbrățişat. Lacrimile care ne curgeau pe fețe ne udau cămăşile. Îl iubeam. El era fratele meu.

Wilkerson a ieşit puțin, dar s-a întors în cameră. Îl iubeam şi pe el. Pe acel predicator slăbănog pe care-l scuipasem cu câteva săptămâni în urmă – acum îl iubeam.

— Nicky, Israel, a spus el, vreau să vă dau o Biblie. Mai am şi pentru ceilalți băieți din Mau Mau. Veniți cu mine, şi vi le voi da.

L-am urmat în cealaltă cameră. Aici, în cutii aflate pe podea, se aflau copii ale cărții negre. El s-a aplecat, a luat câteva ediții de buzunar ale Noului Testament şi a început să ni le împartă.

— Hei, Davie, am întrebat eu, dar cărțile astea mari? N-am putea avea din acestea mari? Vrem ca toți să vadă că suntem creştini acum.

Wilkerson m-a privit surprins.

Cărțile mari, erau ediții mari ale Bibliei. Dar băieții le voiau pe acelea, iar el era dispus să ni le dea.

— Omule, a spus Israel zâmbind, ce părere ai de asta? O Biblie de cinci kile! Şi eu eram la fel de entuziasmat. Dar greutatea aceea era nimic pe lângă greutatea care fusese ridicată

de pe inima mea în noaptea când păcatul meu a fost şters şi am fost inundat de iubire.

Târziu în noapte am urcat scările către apartamentul meu şi m-am simţit o persoană nouă. Era puţin după ora 23:00, ceea ce era devreme pentru mine – dar eram nerăbdător să ajung în camera mea.

Nu mai era nevoie să alerg. Străzile nu mă mai atrăgeau. Nu mai aveam nevoie să fiu recunoscut drept şef al bandei. Nu-mi mai era teamă de noapte.

M-am dus la dulap, mi-am luat jacheta şi pantofii Mau Mau şi le-am pus într-o pungă. „Până aici!", m-am gândit eu în sinea mea. „Nu voi mai avea nevoie de astea." M-am întins până la raftul de sus şi am luat revolverul. Din obişnuinţă, am început să bag gloanţele, ca să dorm cu el pe noptieră. Dar, deodată, mi-am amintit. Isus mă iubeşte. El mă va proteja. Am luat gloanţele şi le-am pus înapoi în cutiuţă, iar arma am pus-o înapoi pe raft. De dimineaţă aveam de gând să o predau la poliţie.

M-am dus la oglindă. Nu mi-a venit să cred ce am văzut. O lumină cum nu mai văzusem vreodată îmi lumina faţa. Mi-am zâmbit. „Hei, Nicky. Uite ce chipeş eşti! Ce păcat că trebuie să renunţi la toate fetele, acum că eşti aşa chipeş!" Am izbucnit în râs. Toată această situaţie mi se părea ironică. Dar eram fericit. Povara fricii dispăruse. Puteam să râd.

Am îngenuncheat lângă pat şi am privit în sus.

— Isus... Niciun alt cuvânt nu-mi putu ieşi din gură. Isus... Şi în sfârşit cuvintele-mi veniră. Îţi mulţumesc, Isus... Îţi mulţumesc!

În noaptea aceea, pentru prima dată, mi-am pus capul pe pernă şi am dormit nouă ore liniştit. Nu m-am întors deloc în pat. N-am mai simţit teamă la auzul zgomotelor de afară. Coşmarurile au dispărut.

Capitolul 11

Dincolo de lumea sălbatică

A doua zi dimineața eram pe străzi, strângând băieții care ieşiseră în față în seara precedentă. Le-am spus să-şi aducă armele şi gloanțele şi să ne întâlnim în Parcul Washington. Aveam de gând să mergem toți la poliție.

M-am întors în camera mea, mi-am pus arma la brâu şi, luându-mi Biblia, m-am îndreptat către Parcul Washington pentru a-i întâlni pe ceilalți.

Mergând prin Ft. Greene Place, m-am întâlnit cu o bătrână italiancă pe care o mai văzusem. În trecut, ea trecea pe partea cealaltă a străzii când mă vedea. De data aceasta, când m-am apropiat de ea, am ținut sus cartea mare şi neagră pe care scria „Sfânta Biblie", cu litere aurii.

Ea s-a holbat la Biblie:

— De unde ai furat Biblia aceasta?

Am rânjit:

— Nu am furat-o. Mi-a dat-o un predicator.

Ea a dat din cap:

— Nu ştii că nu ai voie să minți în legătură cu lucrurile sacre? Dumnezeu te va pedepsi.

— Nu mint. Iar Dumnezeu nu mă va pedepsi, pentru că m-a iertat. Mă duc la secția de poliție să-mi predau arma. Mi-am ridicat cămaşa ca să vadă că aveam arma la brâu.

Ochii ei se plimbau suspicioşi de la Biblie la armă.

— Aleluia! a strigat ea deodată, în timp ce fața i-a devenit numai zâmbet. Ridicându-şi brațele, a strigat din nou: Aleluia!

Am zâmbit şi am trecut mai departe către parcul Washington.

Circa 25 de băieți din Mau Mau erau deja acolo. Israel îi organizase, şi am pornit cu toții spre St. Edward către Secția de Poliție colț cu Strada Auburn.

Nu ne gândisem ce va crede poliția despre acțiunea noastră. 25 dintre cei mai periculoşi membri ai unei bande din Brooklyn mărşăluiau pe mijlocul străzii purtând cu ei un adevărat arsenal de arme şi muniție. I-am mulțumit lui Dumnezeu de multe ori că nu ne-au observat decât când am ajuns la uşă. Dacă ne-ar fi văzut mai înainte probabil că ar fi baricadat uşile şi ar fi deschis focul asupra noastră încă din stradă.

Când am intrat, sergentul de serviciu a sărit în picioare şi şi-a dus mâna la pistol.

— Ce se-ntâmplă aici? Ce-aveți de gând?

— Hei, uşurel, omule! a spus Israel. N-am venit să vă facem probleme. Am venit să predăm armele!

— Ce să faceți? a strigat sergentul. Ce naiba se-ntâmplă aici? S-a întors şi a strigat peste umăr:

— Domnule locotenent, veniți aici imediat!

Locotenentul a apărut în uşă:

— Ce caută toți puştii ăştia aici? l-a întrebat el pe sergent. Despre ce este vorba?

Israel s-a întors către locotenent:

— Ne-am predat toți inimile lui Dumnezeu şi acum am venit să ne predăm armele la poliție.

— Da, a completat unul din băieți, poate le veți folosi ca să-i împuşcați pe băieții răi.

Am râs toți, iar locotenentul s-a întors către sergent:

— Este adevărat? Mai bine luați câțiva băieți să verificați ce se-ntâmplă afară. Poate suntem asediați sau cine știe.

Am ieşit în față.

— Hei, locotenente, priveşte! I-am arătat Biblia. Predicatorul ne-a dat aceste Biblii aseară după ce toți ne-am predat inimile lui Cristos. Nu vom mai fi membrii niciunei bande. De-acum suntem creştini!

— Ce predicator? a întrebat locotenentul.

— Omule, David Wilkerson. Predicatorul acela slab care s-a dus la toate bandele de cartier. Am avut aseară o întâlnire la stadionul St. Nicholas şi ne-am întors toți la Dumnezeu. Dacă nu ne crezi, sună-l pe el!

Locotenentul s-a întors spre sergent:

— Ai numărul predicatorului?

— Da, domnule, stă la o doamnă Ortez.

— Sună-l şi spune-i să vină aici cât de repede poate. S-ar putea să avem probleme mari. Dacă el i-a stârnit pe băieții ăştia, o să-l băgăm la închisoare cât ai clipi.

Sergentul a format un număr şi a dat receptorul locotenentului:

— Reverend Wilkerson? Ați face bine să veniți aici imediat. Toată secția e plină de băieți Mau Mau şi nu ştiu ce să cred. A făcut o pauză şi apoi a închis. Vine imediat. Dar înainte să vină el aici, vreau armele – toate!

— Sigur, generale, a spus Israel, pentru asta am şi venit. Apoi întorcându-se către băieți, a spus: În regulă, băieți. Aduceți armele aici şi puneți-le pe masă! Lăsați şi gloanțele!

Polițiştilor nu le venea să-şi creadă ochilor. Mai veniseră patru polițişti care priveau neîncrezători cum grămada de pistoale, arme artizanale şi puşti se făcea din ce în ce mai mare.

Când am terminat, locotenentul a dat din cap. Întorcându-se spre Israel, a spus:

— În regulă. Acum spuneți-mi ce se-ntâmplă cu adevărat!

Israel a relatat din nou ce s-a petrecut la stadionul St. Nicholas. I-a spus că am devenit creştini şi că aveam de gând să ducem o cu totul altă viață. Apoi l-a întrebat pe locotenent dacă ar vrea să-i dea un autograf pe Biblie.

Ni s-a părut o idee minunată aşa că ne-am îngrămădit toți în jurul polițiştilor ca să primim autografe pe Biblii.

Chiar atunci David a intrat pe uşă. S-a uitat la noi şi apoi s-a dus direct la locotenent. Locotenentul le-a cerut tuturor ofițerilor să intre în sală.

— Reverend, a spus el, vreau să vă strâng mâna! Wilkerson a privit în jur cu o expresie nedumerită pe față, dar a întins mâna polițistului care i-a strâns-o cu putere.

— Cum ați reuşit? a întrebat el. Băieții aceştia ne-au declarat război şi ne-au făcut numai probleme timp de ani de zile. Dar azi dimineață vin toți mărşăluind aici, şi ştiți ce vor?

Wilkerson a ridicat din umeri.

— Vor să le dăm autografe pe Biblii!

Wilkerson a rămas mut.

— Le-ați cerut polițiştilor ce?! s-a mirat el.

Mi-am deschis Biblia şi i-am arătat autograful locotenentului pe prima pagină.

— Slavă Domnului! a spus David. Vezi, locotenente, Dumnezeu lucrează aici în Ft. Greene!

Am ieşit cu toții în stradă, lăsându-l pe sergent clătinând uimit din cap la vederea atâtor arme depuse în fața lui.

Ne-am strâns toți gălăgioşi în jurul lui Wilkerson. Israel spuse:

— Hei, Davie, am citit din Biblie aproape toată noaptea. Uite! Sunt peste tot în Biblie! Numele meu este peste tot! Vezi? Israel. Sunt eu. Sunt faimos!

Câteva săptămâni mai târziu, Reverend Arce, pastorul unei biserici spaniole numite Iglesia de Dios Juan 3:16 (Biserica lui Dumnezeu Ioan 3:16) a venit în apartamentul meu. Israel era şi el acolo. Am petrecut mult timp împreună citind Biblia şi

rugându-ne cu voce tare. Reverendul Arce dorea să ne ducem la biserica lui în seara următoare pentru a ne spune mărturia personală. Era serviciul religios de miercuri seara, iar el a promis că va veni să ne ia.

A fost primul serviciu religios adevărat la care am participat. Am cântat aproape o oră. Eu şi Israel am stat pe platformă, şi biserica era plină. Reverendul Arce a predicat şi apoi m-a chemat pe mine să-mi spun mărturia.

După ce am terminat de vorbit, m-am aşezat pe primul rând şi l-am ascultat pe Israel.

Era prima oară când îl auzeam vorbind în public. S-a dus la amvon, faţa lui chipeşă radiind iubirea lui Cristos. Cu o voce blândă, a început să povestească evenimentele care au dus la convertirea lui. Chiar dacă fusesem împreună în fiecare zi în ultimele două săptămâni, în seara aceea am descoperit la el o profunzime a sentimentelor şi a expresiei pe care nu le observasem înainte. Cuvintele lui m-au purtat înapoi la stadionul St. Nicholas unde Israel primise Evanghelia. M-am gândit la propria mea atitudine faţă de Davie. Îl urâsem – Dumnezeu ştie cât îl urâsem! Cum m-am putut înşela în felul acesta? Tot ceea ce dorea el era ca eu să simt iubirea lui Dumnezeu prin el – iar eu îl scuipasem, îl înjurasem, am vrut chiar să-l ucid...

Menţionarea numelui lui David m-a trezit la realitate.

— Eu încă testam sinceritatea lui Wilkerson, spunea Israel, făcând referire la sentimentele lui de după prima întâlnire cu David, atunci când îl auzise predicând pe stradă.

Într-o după-amiază, Wilkerson a venit şi m-a rugat să-l duc să întâlnească şi alţi lideri de bandă. Dorea să-i invite la întâlnirile pe care le avea la stadionul St. Nicholas.

Ne-am dus în Brooklyn împreună şi i-am arătat unde locuia Little Jo-Jo, şeful bandei Coney Island Dragons[1], una din cele

---

[1] Dragonii de pe Insula Coney

mai mari bande de cartier din oraş. Doar i-am arătat unde locuia. Nu voiam ca Little Jo-Jo să ştie că eu îi spusesem unde locuia, de vreme ce ei erau mari duşmani ai bandei Mau Mau.

I-am spus lui Davie că eu mă întorc acasă. În timp ce el urca la apartamentul lui Little Jo-Jo, m-am ascuns în spatele unor scări ca să ascult. Jo-Jo s-a uitat la el bine şi apoi a scuipat pe pantofii lui. Acesta este cel mai mare semn de dispreț pe care-l poți arăta unui om. Jo-Jo n-a spus niciun cuvânt, a scuipat doar pe pantofii lui David. Apoi s-a întors şi s-a aşezat pe scări.

Jo-Jo nu avea casă. De fapt, nu avea mai nimic. Dormea în parc pe vreme frumoasă, şi când ploua sau când se răcea vremea dormea în metrou. Jo-Jo era un adevărat vagabond. Fura haine din cutiile mari pentru ajutoare sociale şi le purta până deveneau pur şi simplu cârpe. Apoi fura altele.

În ziua aceea, purta o pereche de pantofi de pânză jigăriți, cu vârfurile degetelor ieşite afară şi nişte pantaloni vechi lăbărțați, care fuseseră probabil ai unui grăsan.

M-am gândit că, dacă era vorba de un ipocrit, Jo-Jo şi-ar fi dat seama. Jo-Jo putea să-şi dea seama dacă cineva era mincinos. Dacă Wilkerson nu era sincer, Jo-Jo l-ar fi mirosit imediat cu nasul lui fin.

El s-a uitat la Wilkerson şi a spus:

— Dispari, bogătaşule! N-ai ce căuta aici! Vii la noi şi spui vorbe mari despre un Dumnezeu care schimbă oamenii. Tu ai pantofi lucioşi şi pantaloni noi, iar noi n-avem nimic. Bătrâna m-a dat afară, pentru că sunt 10 copii în bordeiu' nostru şi n-avem niciun sfanț. Omule, eu cunosc genu' tău. Vii aici în cartier şi te plimbi ca bogătaşii care merg cu autobuzul prin Bowery. Mai bine ai şterge-o până nu-ți bagă cineva şişul în stomac!

Am simțit că ceva a atins inima lui Davie. Poate ştia că Jo-Jo spunea adevărul. Mi-a spus mai târziu că şi-a amintit nişte cuvinte spuse de un General Booth: „Este imposibil să atingi inimile oamenilor cu iubirea lui Dumnezeu când picioarele lor

sunt înghețate." Poate că nu am dat citatul exact, dar oricum Davie a spus că în acele momente s-a gândit la asta. Şi ştiți ce a făcut? S-a aşezat pe trepte – chiar acolo pe stradă, şi-a scos pantofii şi i i-a dat lui Jo-Jo.

Bătrânul Jo-Jo s-a uitat la Davie şi a spus:

— Ce vrei să-mi dovedeşti, predicatorule? Că ai inimă sau ceva de genu' ăsta? N-o să mă-ncalț eu cu pantofii tăi împuțiți!

Dar Wilkerson i-a răspuns imediat:

— Omule, ai tot pomenit de pantofi. Pune-i în picioare şi nu te mai văicări! Jo-Jo a spus:

— N-am avut niciodată pantofi noi.

Iar Wilkerson tot insista:

— Încalță-i!

Aşa că Jo-Jo s-a încălțat cu pantofii lui Davie. După aceasta, Davie a plecat spre maşină. Eu m-am făcut mic în spatele scării, în timp ce-l priveam pe Jo-Jo urmărindu-l pe Davie pe stradă. Bătrânul Davie era numai în şosete şi a trebuit să treacă de două blocuri ca să ajungă la maşină, în timp ce toți oamenii râdeau de el. Atunci am văzut că era un om adevărat.

Israel a făcut o pauză în mărturia lui, încercând să-şi înăbuşe lacrimile.

— Nimic din ce-mi spusese Davie nu mă impresionase. Dar am văzut că tipul ăsta nu era fals. Trăia ceea ce predica. Am ştiut atunci că nu puteam să rezist puterii care-l făcea pe acest om să facă ceea ce făcuse pentru Jo-Jo.

După serviciu, mi-am făcut loc prin mulțimea care încă împânzea biserica, impresionat de serviciul religios şi de puterea prezenței lui Dumnezeu din mine în timp ce vorbisem. M-am tot gândit că poate Dumnezeu dorea ca eu să predic. Oare El îmi vorbea? Nu ştiam, dar am simțit că aveam nevoie de timp de gândire.

Oamenii încă se mai întrețineau în vestibul şi în fața bisericii, pe trotuar. Încă le mai strângeam mâinile când am ieşit pe uşa bisericii. Chiar atunci, două maşini de pe partea cealaltă a străzii

au pornit motoarele. Am auzit o femeie țipând. Când m-am uitat în direcția aceea, am văzut țevile unor pistoale ieşind din spatele geamurilor şi i-am recunoscut pe cei din Bishops. Au început să tragă sălbatic în direcția mea în timp ce maşinile se îndepărtau de curbă. Oamenii se lăsau jos în fața bisericii sau fugeau speriați înăuntru pentru a se adăposti de salva de gloanțe. Eu m-am adăpostit în spatele unei uşi, iar gloanțele s-au oprit în piatra de lângă mine. Maşinile au dispărut în noapte.

După ce a trecut evenimentul, un bătrân a venit la mine şi, punându-şi mâna pe umărul meu, a spus:

— Fiule, nu fi descurajat! Isus însuşi a fost ispitit în pustiu după ce S-a botezat. Ar trebui să te simți onorat că Satan te-a ales pe tine ca să te persecute. Cred că vei face lucruri mari pentru Dumnezeu, dacă vei persevera! M-a bătut pe umăr şi a dispărut apoi în mulțime.

Nu ştiam ce înseamnă „a persevera", dar doream să fac lucruri mari pentru Dumnezeu. Totuşi, nu prea mă simțeam onorat de faptul că Satan îi trimisese pe cei din Bishops să încerce să mă ucidă.

Lucrurile păreau că s-au liniştit, iar eu am pornit spre casă. Reverendul Arce l-a dus pe Israel acasă cu maşina, dar eu am vrut să merg pe jos. Trebuia să mă gândesc. Domnul Delgado care lucra cu David Wilkerson mă rugase să vin la el şi să rămân peste noapte acolo. Era un om bun, blând, bine îmbrăcat. M-am gândit că probabil era foarte bogat. Mi-a fost ruşine de proastele mele maniere şi de hainele pe care le purtam aşa că i-am refuzat oferta. Mi-a dat o bancnotă de 1 dolar şi mi-a spus că dacă voi avea vreodată nevoie de bani, să-i spun.

I-am mulțumit şi m-am îndreptat către apartamentul meu. După ce am traversat Vanderbilt Avenue, am văzut-o pe Loca în fața apartamentului ei.

— Hei, Nicky, unde ai fost atâta timp? Cineva ne-a spus că ai plecat din bandă. Este adevărat?

I-am spus că este adevărat.

— Hei, iubitule, ne este dor de tine! Lucrurile nu mai sunt la fel fără tine. De ce nu te-ntorci?

Deodată, am simțit cum cineva m-a cuprins pe la spate cu brațele.

— Hei, tu chiar vrei să mă întorc, nu-i aşa? am zis eu crezând că era cineva din banda noastră. Dar fața Lui Loca era împietrită de groază. Mi-am ridicat capul şi l-am recunoscut pe Joe, băiatul din Bishops pe care-l răpisem şi-l arsesem cu țigările.

Mă luptam să scap, când am văzut cuțitul în mâna lui dreaptă. Cu mâna stângă mă ținea strâns de gât pe la spate în timp ce cu cealaltă mână îndrepta cuțitul spre inima mea. Am ridicat mâna dreaptă ca să-i lovesc cuțitul, dar acesta înfipse lama cuțitului, o lamă de 20 de centimetri, în mâna mea, între degetul inelar şi degetul mic. Lama mi-a pătruns mâna şi mi-a zgâriat puțin pieptul.

M-am răsucit, iar el a dat să mă lovească din nou.

— De data aceasta te voi ucide! Crezi că poți scăpa de mine ascunzându-te în spatele unei biserici? Greşeşti! O să scap lumea de un laş ca tine care pretinde că s-a pocăit!

Am strigat la Loca:

— Fugi! Tipul ăsta e nebun!

El se îndrepta spre mine cu intenția să mă-njunghie în stomac. Am sărit înapoi şi am smuls o antenă de la o maşină parcată. Acum aveam amândoi aceleaşi şanse! În mâna mea, antena era la fel de periculoasă ca un cuțit.

Am făcut un tur în jurul băiatului, tăind aerul cu nuiaua de metal. Eram din nou în elementul meu acum. Simțeam că l-aş fi putut chiar ucide. Încercam să anticipez din experiență care va fi următoarea lui mişcare. Când se avânta spre mine cu cuțitul, săream înapoi lăsându-l în dezechilibru. Aş fi putut să-l orbesc dacă l-aş fi lovit dintr-o răsucire şi chiar imobiliza sau ucide cu a doua lovitură.

Țineam antena în mâna stângă căci din mâna dreaptă îmi curgea sânge.

— Hai, băiete! am şoptit eu. Mai încearcă o dată! Doar o dată! Va fi ultima ta încercare!

Ochii băiatului s-au îngustat de ură. Am ştiut că va trebui să-l ucid, pentru că altfel nu-l puteam opri.

S-a aruncat spre mine, iar eu m-am dat înapoi, în timp ce cuţitul a şuierat pe lângă stomacul meu. Acum! Îşi pierduse echilibrul. M-am pregătit să-l lovesc cu antena peste faţa pe care nu şi-o protejase.

Deodată, am simţit ca şi cum mâna lui Dumnezeu mi-a ţinut braţul.

— Întoarce-i şi celălalt obraz! Vocea era atât de reală, încât mi s-a părut că o aud aievea. M-am uitat la acest băiat din Bishops nu ca la un duşman, ci ca la o persoană. Mi-a părut rău pentru el, pentru faptul că stătea acolo în noapte, scuipând înjurături, cu faţa desfigurată de ură. Îmi imaginam cum, acum câteva săptămâni, aş fi văzut în el un duşman pe care l-aş fi ucis fără să mă gândesc prea mult.

M-am rugat. Pentru prima dată, m-am rugat pentru mine însumi:

— Doamne, ajută-mă!

Joe şi-a recâştigat echilibrul şi s-a uitat la mine.

— Ce spui?

Am spus din nou:

— Doamne, ajută-mă! El s-a oprit şi s-a holbat la mine.

Loca a venit în grabă şi mi-a pus în mână gâtul unei sticle sparte de whisky.

— Taie-l, Nicky!

Băiatul a luat-o la fugă.

— Aruncă sticla-n el, Nicky, arunc-o!

Am ridicat braţul, dar în loc să arunc sticla în Joe am aruncat-o în clădire.

Apoi mi-am luat batista şi am înfăşurat-o în jurul mâinii care-mi sângera. Sângele pătrunsese deja prin batistă, iar Loca a alergat până în camera ei şi mi-a adus un prosop. A vrut să

meargă cu mine până acasă, dar i-am spus că pot să mă descurc singur, şi am luat-o pe trotuar.

Mi-a fost teamă să mă duc la spital, dar ştiam că am nevoie de ajutor. Mă simţeam slăbit din cauza pierderii de sânge. Ar fi trebuit să traversez Parcul Washington din Fulton Place pentru a ajunge la Spitalul Cumberland. M-am gândit că ar fi mai bine să mă duc decât să sângerez până mor. Stăteam la colţul străzii De Kalb, lângă Staţia de Pompieri şi aşteptam culoarea verde a semaforului. Privirea a început să mi se înceţoşeze, dar ştiam că trebuie să ajung pe cealaltă parte a străzii înainte să leşin.

Am pornit împleticindu-mă spre mijlocul şoselei. Chiar atunci am auzit un strigăt, şi unul din băieţii Mau Mau a venit alergând să mă ajute. Era Tarzan, un adevărat nebun, un tip care purta o pălărie mexicană imensă.

— Ce vrei să faci, Nicky, vrei să te sinucizi? Credea că înnebunisem pentru că-mi dădusem inima lui Dumnezeu.

— Omule, sunt rănit. Rănit rău. Ajută-mă să ajung în apartamentul lui Israel, OK?

Tarzan a mers cu mine până la apartamentul lui Israel, şi am urcat cinci etaje până în camera lui. Era miezul nopţii când am bătut la uşă.

Mama lui Israel a deschis uşa şi m-a invitat înăuntru. A văzut că sunt rănit. Israel a ieşit din cealaltă cameră şi a început să râdă.

— Omule, ce ţi s-a întâmplat?

— M-a înţepat unul dintre Bishops.

— Hei, Nicky, n-am crezut că o ţi se întâmple ţie aşa ceva.

Mama lui Israel ne-a întrerupt şi a insistat să mă duc la spital. Israel şi Tarzan m-au ajutat amândoi să cobor scările şi m-au dus la urgenţă la cel mai apropiat spital. Tarzan a fost de acord să-mi ia portofelul cu un singur dolar în el şi să-i spună fratelui meu, Frank, ce mi se întâmplase. Israel a aşteptat până ce doctorul mi-a examinat mâna. Fuseseră tăiate tendoanele şi trebuiau să mă adoarmă ca să fiu operat. Israel avea pe faţă o privire serioasă când m-au scos afară în cărucior.

— Nu-ți face griji, Nicky. Îl vom găsi pe cel care a făcut asta!

Am vrut să-i spun că nu mai era nevoie să ne răzbunăm şi că Dumnezeu va avea grijă de asta. Dar uşa s-a închis uşor în spatele meu.

A doua zi, dimineața devreme, Israel era în camera mea. Eram încă amețit de la anestezie, dar simțeam că ceva era schimbat la el. Am deschis în cele din urmă ochii şi am văzut că îşi răsese complet capul.

— Hei, chelule, ce s-a întâmplat? am îngânat eu.

Israel avea vechea privire pe față.

— Omule, aproape să ne împuşte în fața bisericii, iar acum pe tine te înjunghie. Afacerea asta cu Isus e pentru proşti. Tipul acela n-avea niciun drept să-ți facă ce ți-a făcut. O să pun eu mâna pe el.

Începeam încet-încet să-mi revin şi m-am ridicat în pat.

— Hei, omule, nu poți face asta. Aş fi putut să-i fac felul chiar eu aseară, dar l-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu. Dacă tu pleci înapoi pe stradă, n-o să te mai întorci niciodată. Aminteşte-ți ce a spus Davie despre cine pune mâna pe plug. Omule, stai aici cu mine şi lasă răzbunarea în pace!

M-am luptat să mă ridic şi am observat că Lydia şi Loretta veniseră şi ele cu Israel.

Am căzut înapoi în pat, încă slăbit de la pierderea de sânge şi de la operație. Tot brațul îmi era bandajat, de la vârfurile degetelor până la cot.

Loretta era o italiancă drăguță cu părul negru, cu care mă întâlnisem de câteva ori. Ea a zis:

— Nicky, Israel are dreptate! Tipii ăia vor veni la spital să te ucidă, dacă nu te întorci în bandă. Hai să facem să fie ca-n vremurile bune, OK? Fă-te bine şi întoarce-te în Mau Mau. Te-aşteptăm!

M-am întors şi m-am uitat la Lydia.

— Şi tu vrei acelaşi lucru? am întrebat eu.

Ea dădu din cap.

— Nicky, trebuie să-ți spun ceva. Mi-e ruşine că trebuie să ți-o spun acum, ar fi trebuit s-o fac mai demult. Eu sunt creştină de doi ani.

— Ce? m-am holbat la ea neîncrezător. Vrei să spui că ai fost creştină tot acest timp, şi mie nu mi-ai spus nimic? Cum poți să fii creştină şi să faci toate acele lucruri pe care le-ai făcut? Gândeşte-te numai la câte lucruri am făcut împreună. Nu-mi spune că eşti creştină. Creştinii nu se poartă aşa. Lor nu le este ruşine de Dumnezeu. Nu te cred!

Lydia şi-a muşcat buza de jos, şi lacrimile i-au inundat ochii, în timp ce cu mâinile strângea cearşaful.

— Mi-e ruşine, Nicky! Mi-a fost teamă să-ți spun despre Cristos. Mi-a fost teamă că dacă îți spuneam că sunt creştină, tu nu m-ai mai fi vrut.

Israel a venit până la marginea patului.

— Hei, Nicky. Eşti doar supărat. O să te simți mai bine mai târziu. Loretta şi cu mine credem că ar trebui să te întorci în gaşcă. Nu ştiu ce vrea Lydia. Dar gândeşte-te la asta şi nu te îngrijora! Voi vorbi cu câțiva băieți şi-l vom prinde pe cel care ți-a făcut asta.

M-am întors cu spatele la ei. Loretta s-a apropiat şi m-a sărutat pe obraz. Am simțit lacrimi fierbinți pe obrazul meu, în timp ce Lydia s-a aplecat să mă sărute.

— Îmi pare rău, Nicky. Iartă-mă, te rog!

N-am spus nimic, iar ea m-a sărutat şi a ieşit. Am auzit uşa închizându-se în spatele lor.

După ce au plecat, aproape că simțeam prezența lui Satan în cameră. Îmi vorbise prin Israel şi Loretta. Mă pregătea pentru dezamăgirea cu Lydia. „Nicky", şoptea el, „eşti un prost! Ei au dreptate. Întoarce-te în gaşcă! Aminteşte-ți de vremurile bune. Aminteşte-ți satisfacția răzbunării. Aminteşte-ți cât de dulce este să fii în brațele unei fete frumoase. Ți-ai dezamăgit banda, Nicky, dar nu este prea târziu să te întorci."

În timp ce mă ispitea, sora medicală a intrat cu tava cu mâncare. Încă mai auzeam şoaptele lui Satan: „Aseară a fost

prima dată din viața ta când nu te-ai bătut. Ce laş eşti! Marele şi curajosul Nicky Cruz, plângând pe stadionul St. Nicholas. Ai fugit de unul din Bishops şi l-ai lăsat să scape. Ce laş! Ce prost!"

— Domnule Cruz? mă trezi sora medicală din gândurile mele. Dacă ați vrea să vă întoarceți, vă voi pune tava cu mâncare!

Am sărit în sus în pat şi am lovit tava cu mâncare zburând-o din mâinile ei pe podea.

— Ieşi dracului de aici!

Am vrut să spun mai multe, dar n-am reuşit să mai adaug nimic. Toate înjurăturile vechi pe care le ştiam dispăruseră. Nici măcar nu mi le mai aminteam. Stăteam acolo cu gura deschisă şi deodată lacrimile mi-au inundat ochii şi au început să-mi curgă pe obraji ca nişte mici cascade.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău, am suspinat eu. Vă rog, chemați un pastor! Chemați-l pe reverendul Arce!

Sora a strâns în linişte vasele şi m-a bătut pe umăr.

— O să-l chem acum. Tu stai întins şi odihneşte-te!

M-am lăsat pe spate pe pernă şi am oftat. Peste puțin timp a sosit reverendul Arce şi s-a rugat cu mine. În timp ce mă rugam, m-am simțit eliberat de spiritul care mă stăpânise. El mi-a spus că îl va trimite pe domnul Delgado să mă vadă de dimineață şi să se asigure că eram bine îngrijit.

În noaptea aceea, după ce sora m-a ajutat să-mi schimb bluza de pijama, am îngenuncheat lângă pat, în camera de spital. În timpul după-amiezii mutaseră pe altcineva în patul celălalt, dar eu am crezut că dormea. Am început să mă rog cu voce tare, pentru că doar aşa ştiam să mă rog. Nu ştiam cum trebuie să mă rog „în duhul meu" ştiam doar să vorbesc cu voce tare. Aşa că am început să mă rog.

L-am rugat pe Dumnezeu să-l ierte pe băiatul care mă înjunghiase şi să-l apere de rău până va afla de Isus. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte pentru felul cum m-am purtat cu Lydia şi pentru că lovisem tava cu mâncare din mâna asistentei. I-am spus lui Dumnezeu că m-aş duce oriunde şi aş face orice

dorea El să fac. I-am reamintit că nu-mi era teamă să mor, dar L-am rugat să mă lase să trăiesc îndeajuns de mult cât să ajung să le spun într-o zi mamei şi tatălui meu despre Isus.

Am stat mult în genunchi înainte de a mă ridica şi a mă târî înapoi în pat pentru a dormi.

A doua zi dimineaţa mă îmbrăcam ca să plec de la spital când bărbatul din patul alăturat a suspinat şi mi-a făcut semn să mă apropii. Era un bătrân care avea un tub în gât. Tremura, era foarte palid şi de-abia putea vorbi mai tare de şoapte.

— Eram treaz azi-noapte, a şoptit el. Eu m-am simţit jenat şi am zâmbit prosteşte.

— Îţi mulţumesc! a spus el. Îţi mulţumesc pentru rugăciunea ta.

— Dar nu m-am rugat pentru tine! am mărturisit eu. Am crezut că dormeai. Mă rugam pentru mine.

Bătrânul s-a întins şi m-a prins de mâna sănătoasă cu degetele lui reci şi moi. Strânsoarea lui era foarte slabă, dar am putut-o simţi bine.

— O, nu, greşeşti. Te-ai rugat pentru mine. Şi eu m-am rugat. Pentru prima oară de mulţi, mulţi ani, m-am rugat. Şi eu vreau să fac ceea ce Isus vrea să fac. Mulţumesc!

Lacrimi mari s-au rostogolit pe obrajii lui supţi în timp ce vorbea. Am spus:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, prietene! şi am ieşit afară. Niciodată nu mai încercasem să transmit mesajul creştin nimănui. Nici măcar nu ştiam cum. Dar am avut un sentiment puternic şi cald că Duhul Sfânt se folosise de mine. Şi m-am bucurat.

M-am întâlnit cu domnul Delgado în holul spitalului. A plătit pentru şederea mea în spital şi apoi m-a condus la maşina lui.

— L-am sunat pe David Wilkerson aseară, a spus el. Este în Elmira, conduce o serie de întâlniri. Vrea să vă duc pe tine şi pe Israel acolo mâine.

— Davie mi-a zis ceva ultima dată când ne-am întâlnit, am spus eu, dar Israel s-a întors în bandă. Nu cred că va veni.

— Mă voi duce să-l văd în seara asta, a spus domnul Delgado. Dar în seara asta vreau să stai în casa mea unde vei fi în siguranță. Vom pleca mâine dimineață devreme şi vom merge cu maşina până la Elmira.

Mi se părea ironic faptul că aveam să mă duc la Elmira pentru a fi cu Davie. Acolo voia să mă trimită şi poliția, dar pentru cu totul alt motiv. Am petrecut restul zilei rugându-mă pentru Israel, pentru ca el să nu se întoarcă în bandă, ci să vină cu mine în Elmira.

În dimineața următoare, ne-am trezit devreme şi am traversat oraşul către Ft. Greene. Domnul Delgado a spus că Israel fusese de acord să meargă cu noi şi că trebuia să ne întâlnim la colțul străzilor Myrtle şi De Kalb la ora 7. Când am ajuns la locul întâlnirii, Israel nu era acolo. Mie mi s-a făcut rău de la stomac. Am dat roată blocului, dar nu l-am văzut. Domnul Delgado a spus că ne grăbeam, dar că vom trece pe la apartamentul lui de pe strada St. Edward, vizavi de Şcoala 67 şi vom încerca să-l găsim. Am mers cu maşina până acolo, dar nici urmă de el. Domnul Delgado se tot uita la ceas, şi în cele din urmă a spus că trebuie să plecăm.

— Nu putem să mai facem un tur? am spus eu, poate nu l-am văzut.

— Uite, Nicky, a spus el. Ştiu că-l iubeşti pe Israel şi ți-e teamă că s-ar putea întoarce în bandă. Dar trebuie să învețe să stea pe picioarele lui. A spus că va fi aici la 7, şi nu a venit. Vom mai face un tur, dar avem de mers 6 ore până la Elmira, şi David ne aşteaptă la ora 14.00.

Am mai făcut un alt tur cu maşina şi apoi ne-am îndreptat către Bronx pentru a-l lua pe Jeff Morales. Jeff era un băiat portorican care dorea să intre în slujire. David îl rugase pe domnul Delgado să-l ia şi pe el ca să traducă pentru mine când voi vorbi în biserică.

În timp ce ne îndepărtam de oraş, am avut un sentiment de uşurare. M-am lăsat pe spate în scaun şi am oftat. Greutatea

fusese ridicată. Dar în inima mea am simțit o tristețe adâncă pentru că-l lăsam pe Israel în urmă şi am avut un sentiment rău prevestitor gândindu-mă la viitorul lui. N-am ştiut atunci, dar aveam să-l revăd abia peste şase ani.

În seara aceea, Dave m-a prezentat oamenilor din Elmira, iar eu mi-am spus mărturia. David îmi spusese să încep cu începutul şi să-mi spun povestea exact aşa cum se întâmplase. Am fost evaziv cu detaliile, pentru că nu-mi puteam aminti multe din întâmplări. Mi-am dat seama că Dumnezeu nu doar îmi luase vechile dorințe, dar şi ştersese multe din amintirile mele. Mi-am spus povestea cât de bine am putut. De multe ori o luam înaintea traducătorului, iar Jeff trebuia să spună:

— Mai încet, Nicky, dă-mi posibilitatea să vorbesc! Oamenii au râs şi au plâns, iar când a fost făcută invitația, mulți au venit la amvon ca să-şi dea inimile lui Cristos. Sentimentul că Dumnezeu mă chema la o slujire deosebită a devenit din ce în ce mai puternic, văzând cum Dumnezeu lucra în viața mea. A doua zi am avut şansa să vorbesc mai mult cu David. M-a întrebat dacă vorbisem serios în ceea ce priveşte slujirea. I-am spus că nu ştiam nimic despre asta şi mai ales nu puteam vorbi o engleză de înțeles, dar simțeam că Dumnezeu mă călăuzea în această direcție. David a spus că va face tot posibilul ca eu să merg din nou la şcoală.

Şcoala! Nu mai fusesem la şcoală de trei ani – pentru că fusesem dat afară.

— Davie, nu mă pot întoarce la şcoală. Directorul mi-a spus că dacă mă voi întoarce vreodată, mă va preda poliției.

David a râs.

— Nu şcoala aceea, Nicky. O şcoală biblică. Ai vrea să pleci în California?

— Unde?

— În California, pe coasta de Vest!

— Adică lângă Manhattan? am întrebat eu.

Wilkerson a izbucnit în râs.

— O, Nicky, Nicky! Domnul are mult de lucru cu tine. Şi cred că El are suficient de multă putere pentru a o face. Aşteaptă, şi-ai să vezi! Lucruri mari se vor întâmpla prin slujirea ta. Cred asta!

Am dat din cap. Auzisem că poliţiştii din Manhattan erau la fel de duri ca cei din Brooklyn. Dacă m-aş fi dus la şcoală, sigur ar fi fost undeva în afara New Yorkului.

David a vrut ca eu să rămân în Elmira, dar a scris şcolii biblice care era în La Puente, California, la periferia oraşului Los Angeles. Era o şcoală de trei ani pentru băieţii şi fetele care doreau să se pregătească pentru slujire, dar nu-şi permiteau să meargă la colegiu. Desigur, nu terminasem liceul, dar David le scria rugându-i să mă accepte oricum. A spus că îi va ruga să mă accepte de probă, chiar dacă devenisem creştin de numai câteva săptămâni.

Dar lucrurile nu stăteau atât de bine în Elmira. Cineva răspândise un zvon că eu eram încă şef de bandă şi că încercam să formez o bandă şi acolo. David era supărat din acest motiv şi ştia că aceasta ar fi putut însemna necazuri. Stăteam cu el seara, la predici, dar mi-era teamă că oamenii îl vor critica pe David. Am convenit să ne rugăm pentru ceea ce se întâmpla.

Într-o seară mi-a vorbit despre botezul în Duhul. Am ascultat cu atenţie, dar nu am înţeles ce încerca să-mi spună. Mi-a citit pasaje din Scriptură, din cartea Faptele apostolilor, 1 Corinteni şi Efeseni. Mi-a explicat că, după ce o persoană este mântuită, Dumnezeu vrea să o umple cu puterea Lui. El mi-a mai povestit şi despre convertirea lui Pavel din Faptele apostolilor 9; despre faptul că, la trei zile după ce Pavel s-a convertit, a primit botezul în Duhul Sfânt şi a fost umplut cu puterea lui Dumnezeu.

— Iată de ce ai tu nevoie, Nicky, a spus David. Dumnezeu vrea să te umple cu puterea Lui şi să-ţi dea daruri speciale.

— La ce fel de daruri te referi?

El şi-a deschis Biblia la 1 Corinteni, 12:8-10 şi mi-a spus despre darurile Duhului.

— Acestea sunt date celor botezați în Duhul Sfânt. Poate că nu le vei primi pe toate, dar vei primi o parte dintre ele. Noi, penticostalii, credem că toți cei care sunt botezați în Duhul vorbesc în limbi.

— Vrei să spui că voi putea vorbi engleza fără să o studiez? am întrebat eu uimit.

David începuse să spună mai multe, dar și-a închis Biblia.

— Domnul a spus apostolilor să insiste în rugăciune și vor primi putere. Nu vreau să te grăbesc, Nicky. Vom aștepta ca Domnul să te boteze atunci când ești gata să primești botezul. Între timp, avem o problemă și trebuie să ne rugăm.

— Dacă îmi dă o altă limbă, eu sper să fie italiana. Cunosc o italiancă foarte drăguță și sigur mi-ar plăcea să... am fost întrerupt de perna lui Wilkerson care-a zburat prin cameră și m-a lovit în față.

— La somn, Nicky! Mai este puțin până mâine, iar jumătate din oraș crede că tu ești încă șef de bandă. Dacă primești o altă limbă ar fi bine să fie una în care acești oameni de aici să te înțeleagă când le vei spune că nu ești criminal.

A doua zi, David avea o privire îngrijorată pe față când a venit de la întâlnirea de dimineață.

— Lucrurile nu stau prea bine, Nicky. Trebuie să te scoatem de aici înainte de lăsarea serii, și nu știu unde te pot trimite decât înapoi în New York.

— Crezi că Domnul a auzit rugăciunile noastre de aseară? am întrebat eu.

David s-a uitat la mine șocat.

— Da... sigur cred. De aceea mă rog, pentru că eu cred că mă aude.

— Te-ai rugat ca Dumnezeu să aibă grijă de mine?

— Știi că da.

— Atunci de ce ești atât de îngrijorat?

David s-a ridicat și s-a uitat la mine preț de un minut.

— Hai, să mergem să luăm micul dejun, deși este un mic dejun întârziat. Mi-e o foame de lup. Ție nu?

La ora 14:00 în după-amiaza aceea, telefonul a sunat în camera de motel. Era pastorul bisericii unde David predica. În biroul lui era o femeie care dorea să vorbească cu amândoi. David i-a spus că ajungem imediat. Am intrat, și pastorul ne-a prezentat unei doamne Johnson care condusese aproape 300 de kilometri de la casa ei din New York. Avea 72 de ani. Ne-a spus că noaptea Duhul Sfânt îi vorbise. Citise despre mine în ziare, și Duhul Sfânt îi spusese că aveam necazuri și că trebuia să vină după mine.

M-am uitat la Dave și lacrimi mari îi curgeau pe față.

— Poate că numele dumneavoastră este Johnson, dar cred că sunteți de fapt doamna Anania.

Ea s-a uitat la el cu o privire ciudată.

— Nu înțeleg.

Pastorul a intervenit.

— Se referă la Anania din Faptele apostolilor 9, pe care Duhul Sfânt l-a atins și a fost trimis să-i slujească lui Pavel.

Doamna Johnson a zâmbit.

— Știu doar că Dumnezeu mi-a poruncit să vin aici ca să-l iau pe acest băiat și să ne întoarcem împreună acasă.

David mi-a spus să mă pregătesc ca să mă întorc cu ea cu mașina. Mi-a spus că ar trebui să primească un răspuns de la Institut în câteva zile și că va trimite după mine imediat ce va avea un răspuns. Eu nu voiam să plec, dar, după ce am auzit ceea ce se întâmplase în noaptea dinainte și văzând ceea ce se întâmpla acum, mi-a fost teamă să rămân.

Două săptămâni mai târziu, am primit un răspuns de la David. Era entuziasmat. Cei de la Institutul biblic îi răspunseseră și au fost atât de entuziasmați de ideea venirii mele încât au fost de acord să mă accepte ca student în regim normal. Dave mă mai sfătuia să iau un autobuz până la New York. Aveam să plec în California chiar a doua zi.

De data aceasta nu m-a mai deranjat drumul până la New York. Mi-am adus aminte de drumul cu Dr. John și sentimentul meu de deprimare și de scufundare într-o groapă. Dar groapa

dispăruse. De data aceasta eram gata să ies din groapă. Trebuia să aştept cinci ore în staţia de autobuz înainte de a mă întâlni cu David. Fusesem de acord să aştept în hol pentru a nu avea probleme. Oricum, problemele mă găseau singure. De data aceasta, au venit sub forma băieţilor din Viceroys care formară un cerc în jurul meu, în timp ce eu stăteam liniştit şi citeam o revistă.

— Hei, uitaţi-vă ce băiat frumos! a spus unul din ei, făcând referire la costumul şi cravata mea. Hei, prostănacule, ai ieşit din teritoriul tău. Nu ştii că aici este teritoriul bandei Viceroys?

Deodată, unul din băieţi a vorbit:

— Hei, băieţi, ştiţi cine e ăsta? E idiotul ăla din Mau Mau care s-a făcut predicator.

Un altul a venit la mine şi şi-a pus degetul pe faţa mea.

— Hei, predicatorule, pot să te ating? Poate că ceva din sfinţenia ta se va lua şi la mine.

L-am lovit cu mâna peste faţă.

— Vrei să mori? am mârâit eu, vechiul Nicky ieşind la iveală. Mai atinge-mă o dată, şi eşti un om mort!

— Hei! a strigat băiatul surprins. Ascultaţi-l! Arată ca un predicator, dar vorbeşte ca un...! Şi a folosit un cuvânt mizerabil.

Înainte de a mai face vreo mişcare, am sărit în picioare şi l-am lovit cu pumnul în stomac. În timp ce se apleca din cauza loviturii, l-am lovit în moalele capului cu pumnul. El a căzut inconştient la podea. Ceilalţi băieţi au fost prea surprinşi ca să mai poată face vreo mişcare. Oamenii din staţia de autobuz s-au răspândit şi s-au ascuns în spatele băncilor. Eu m-am aşezat cu spatele la uşă.

— Dacă încercaţi să faceţi ceva, vă omor pe toţi! Mă duc după băieţii din Mau Mau. Mă întorc peste o oră şi vă ucid pe toţi!

Ştiau că vorbeam serios şi că cei din Mau Mau erau de două ori mai răi şi mai puternici decât ei. S-au uitat unul la altul şi s-au retras spre uşă, trăgându-şi tovarăşul rănit.

— Mă voi întoarce! am strigat eu. Mai bine o tăiați de aici pentru că sunteți ca și morți!

Am ieșit pe ușă către o ieșire a metroului. Dar, pe drum, am trecut pe lângă o biserică spaniolă. Ceva în mine m-a făcut să mă opresc și mi-a schimbat drumul. Am urcat repede scările și am intrat în clădirea deschisă. Poate că ar trebui să mă rog mai întâi, m-am gândit eu. Apoi mă voi duce după băieții din Mau Mau.

Dar, odată ajuns în biserică, am uitat de Mau Mau – și de Viceroys. Am început să mă gândesc la Isus. Apoi m-am gândit la noua mea viață. Am îngenuncheat la altar, și minutele au trecut ca niște secunde. În cele din urmă, am simțit o bătaie pe umăr. M-am uitat în jur. Era Wilkerson.

— Mi-am imaginat că ești aici, de vreme ce nu te-am văzut în stația de autobuz, a spus el.

— Normal, am răspuns eu. Unde ai crezut că aș putea fi, înapoi în bandă? A râs și ne-am îndreptat către mașina lui.

Capitolul 12

Din nou la şcoală

Institutul biblic din La Puente, California, este mic, modest, amplasat pe un mic teren din afara oraşului. Majoritatea din cei şaptezeci de studenţi înscrişi în această şcoală vorbeau spaniola şi majoritatea aveau condiţie modestă.

Steve Morales şi cu mine am ajuns din New York cu avionul. Şcoala era diferită – diferită de tot ceea ce experimentasem eu. Regulile erau foarte stricte, iar programul, foarte disciplinat. Orele se ţineau de marţi până sâmbătă. Mulţi studenţi trăiau în campus în dormitoare de tip cabană.

Mi-a luat câteva luni să mă obişnuiesc cu institutul. Întotdeauna făcusem ceea ce am vrut, dar la institut totul era făcut ca după ceas, de la ora 6:00 când ne trezeam până la 21:30 când se stingeau luminile. Practic, nu aveam timp liber şi ni se cerea să petrecem mai mult de două ore pe zi în rugăciune, pe lângă cele şase ore de cursuri. Cea mai mare problemă a mea era faptul că nu puteam vorbi cu fetele. Acest lucru era strict interzis şi singurele momente când puteam conversa cu ele erau înainte şi după ore sau în timp ce spălam vasele în timpul practicii la bucătărie.

Totuşi, aceasta era politica şcolii, pentru a institui disciplina şi ascultarea. Şi chiar dacă era foarte dificil pentru mine, era exact tipul de pregătire de care aveam nevoie. Orice altă şcoală mai puțin strictă ar fi însemnat prea multă libertate pentru mine.

Cantitativ, mesele erau suficiente, dar nu foarte atrăgătoare. Micul dejun obişnuit consta din terci şi pâine prăjită şi un ou o dată pe săptămână. Acest tip de dietă făcea totuşi parte din pregătirea noastră, de vreme ce majoritatea dintre noi aveam să fim pastori spanioli în regiuni sărace ale țării unde trebuia să trăim din foarte puține resurse.

Profesorii erau foarte răbdători cu mine. Nu ştiam cum trebuie să mă port şi mă simțeam nesigur. Încercam să fac față făcând pe deşteptul şi încercând să par orgolios.

Îmi amintesc cum, într-o dimineață, în timpul celei de-a treia lună de şcoală, stăteam în picioare în clasă, în timp ce profesorul ne conducea în rugăciune. În ultimele săptămâni, îmi tot aruncasem privirile asupra unei mexicane brunete, o fată foarte pioasă, care stătea în banca din fața mea, dar nu putusem să-i atrag atenția cu nimic. În mijlocul rugăciunii, am tras încet scaunul din spatele ei, gândindu-mă că acum sigur mă va observa. La „amin" ne-am aşezat toți. M-a observat atunci chiar prea bine! S-a întors din poziția ei comică de pe podea şi s-a uitat la mine cu ochi care aruncau flăcări. Iar eu râdeam de mă prăpădeam, în timp ce mă aplecam să o ajut. M-a străfulgerat cu privirea şi s-a ridicat în picioare singură, refuzând ajutorul. N-a spus nimic şi, oarecum, nu mai era deloc amuzant. În timp ce-şi trăgea scaunul, m-a lovit în mod intenționat în fluierul piciorului. Nu cred că ceva m-a durut vreodată mai tare. Simțeam durerea atât de tare, încât am crezut că o să leşin. Toți din clasă au râs. Mi-am redobândit controlul şi m-am uitat la ea. Ea s-a uitat la mine cu nişte ochi care ar fi putut să facă o gaură şi printr-un automobil blindat. S-a întors şi s-a aşezat cu rigiditate în bancă, cu fața la profesor.

Profesorul şi-a reglat vocea şi a spus:

— Acum că am terminat devoțiunea de dimineață, putem începe. Domnul Cruz va fi primul care ne va recita în dimineața aceasta.

M-am uitat la el cu o privire neîncrezătoare.

— Domnule Cruz, a spus el, ați pregătit recitarea, nu-i aşa? Am încercat să spun ceva, dar piciorul mă durea atât de rău, încât nu puteam vorbi.

— Domnule Cruz, cunoaşteți pedeapsa pentru nepregătirea lecției, nu-i aşa? Ştiu că aveți mari dificultăți cu limba şi că nu v-ați disciplinat încă mintea ca să gândească în termeni academici. Noi am încercat toți să fim răbdători cu dumneavoastră, dar, dacă nu cooperați, nu am nicio altă alternativă decât să vă dau un zero şi să vă cad la acest test. Vă mai întreb o dată, ați pregătit materialul?

Am dat din cap şi m-am ridicat în picioare. Mintea mea era complet goală. M-am târât până în fața clasei şi m-am întors cu fața la colegi. M-am uitat la fata cea drăguță cu ochi întunecați. Ea mi-a zâmbit dulce şi şi-a deschis caietul ca să pot vedea notițele migălite cu un scris mărunțel – materialul din care eu trebuia să recit. M-am uitat la profesor şi am spus încet:

— Scuzați-mă! Am ieşit din clasă şi m-am dus în dormitor.

Mă făcusem complet de râs. Am crezut că pot să fac pe deşteptul şi că toți vor râde de mine aşa cum râdeau în bandă. Dar aceşti oameni erau diferiți. Mă tolerau pentru că le părea rău pentru mine. Eram un neadaptat. Un paria.

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am scris lui David Wilkerson o scrisoare lungă. I-am spus că regimul era foarte dur aici şi că făcusem o greşeală venind. Îmi părea rău că-l dezamăgisem, dar mi-era teamă că aveam să-l fac de râs dacă rămâneam la şcoală. I-am cerut să-mi trimită un bilet de avion către casă. Am pus un timbru special pe ea şi am trimis-o pe adresa lui Wilkerson acasă, în Pennsylvania.

Răspunsul lui a venit peste o săptămână. Am deschis nerăbdător plicul şi am găsit o scurtă notiță.

Dragă Nicky,

Mă bucur să aud că o duci atât de bine. Iubeşte-L pe Dumnezeu şi fugi de Satan!

Îmi pare rău, dar nu avem bani în buget acum. Îți voi scrie mai târziu când primim bani.

Prietenul tău, David.

Eram bolnav, supărat şi frustrat. De data aceasta i-am scris domnului Delgado o scrisoare recomandată. Ştiam că avea bani, dar mi-era teamă să-i spun că aveam dificultăți la şcoală. I-am spus că familia mea din Puerto Rico avea nevoie de bani, iar eu trebuia să plec ca să-mi iau o slujbă şi să-i ajut. Nu aveam veşti de la familia mea de mai bine de un an, dar aceasta părea singura poveste pe care o puteam spune şi care mi se părea credibilă.

O săptămână mai târziu am primit o scrisoare recomandată de la domnul Delgado:

Dragă Nicky,

Mă bucur atât de mult să aud de tine. Am trimis bani familiei tale pentru ca tu să poți rămâne în şcoală. Dumnezeu să te binecuvânteze!

În noaptea aceea m-am dus să vorbesc cu decanul Lopez. I-am spus despre problemele pe care le aveam. Nu puteam accepta autoritatea. Cu o zi în urmă fusese rândul meu să şterg cu mopul în auditoriu, iar eu aruncasem mopul pe jos şi le spusesem că venisem în California ca să merg la şcoală, nu să muncesc ca un sclav. Încă aveam mers de şmecher. Ştiu că nici măcar nu trebuia să mai gândesc aşa cum gândea vechiul Nicky, dar nu mă puteam abține. Când ceilalți băieți din dormitor au încercat să se roage pentru mine, i-am şocat spunându-le că ei sunt prea buni pentru mine. Eu eram un pungaş. Un gangster. Ei erau toți sfinți. Ei au insistat să se

roage, să-şi pună mâinile peste mine, dar eu n-am vrut să-i las să se apropie de mine. Am plâns cu lacrimi amare în biroul acela mic şi am cerut ajutor.

Decanul Lopez era un om mic de statură, cu pielea ca de bronz. El m-a ascultat şi a aprobat din cap, iar în cele din urmă s-a întins să-şi ia Biblia mototolită care era ascunsă sub un teanc de teste necorectate.

— Nicky, trebuie să te întâlneşti cu Duhul Sfânt. Ai fost salvat şi vrei să-L urmezi pe Isus, dar nu vei avea niciodată victorie în viață până nu primeşti botezul în Duhul Sfânt.

Am stat şi am ascultat, în timp ce decanul Lopez îmi vorbea din Biblie despre victoria minunată pe care aş fi avut-o, dacă primeam Duhul Sfânt.

— În Faptele apostolilor capitolul 1, a spus el, apostolii erau în situația ta, Nicky. Fuseseră salvați, dar nu aveau putere interioară. Depindeau de prezența fizică a persoanei lui Isus Cristos pentru a avea putere. Cât timp erau aproape de El, erau plini de putere. Dar, când s-au despărțit de El, n-au mai avut această putere. O singură dată în evanghelii găsim menționat un caz când Isus a vindecat pe cineva fără ca să fie în prezența acelei persoane. Pe robul unui sutaş roman. Dar, chiar şi atunci, sutaşul venise la Isus prin credință. În Matei se menționează că Isus i-a trimis pe cei 12 ucenici şi le-a dat putere împotriva duhurilor rele, puterea de a le alunga, dar şi de a vindeca tot felul de boli. Dar, chiar dacă li se dăduse această însărcinare, încă nu aveau puterea necesară să o îndeplinească. Dovada acestui fapt se află în aceeaşi carte, când un om a fost adus la Isus pentru a fi vindecat, pentru că ucenicii nu putuseră să-l vindece.

Am ascultat cu atenție, în timp ce degetele decanului mânuiau cu dibăcie paginile Bibliei lui foarte uzate.

— În grădina Ghetsimani, Isus S-a îndepărtat de ucenici pentru a Se ruga. Dar, imediat ce El nu mai era cu ei, aceştia erau lipsiți de putere. El le ceruse să rămână treji şi să vegheze, dar ei au adormit!

M-am gândit în sinea mea: „Ăsta sunt eu. Ştiu ce vrea Dumnezeu, dar nu am puterea de-a o face. Îl iubesc şi vreau să-I slujesc, dar nu am nicio putere."

Decanul continua să vorbească, mângâindu-şi Biblia cu mâinile ca şi cum atingea cu vârfurile degetelor un prieten drag. Ochii i s-au umezit, în timp ce vorbea despre Domnul lui iubit.

— Apoi, îţi aminteşti în seara aceea când Petru stătea în afara palatului. Când L-au luat pe Domnul, Petru şi-a pierdut toată puterea. A devenit laş din punct de vedere spiritual. De aceea, în noaptea când o servitoare l-a recunoscut, Petru s-a lepădat de Salvatorul lui şi a negat că L-ar fi cunoscut vreodată.

Lopez şi-a ţinut respiraţia şi a tras apoi aer în piept. Lacrimi mari i s-au format în ochi şi au căzut pe paginile îngălbenite ale Bibliei.

— O, Nicky, aşa se întâmplă cu noi toţi. Ce tragic! Ce groaznic de tragic că în ora în care avea nevoie de ei, a trebuit să rămână singur... Ucenicii credeau că vor rămâne lângă Domnul, că vor muri împreună cu el... Şi totuşi, Nicky, mi-e teamă că şi eu m-aş fi comportat exact ca Petru, căci Duhul Sfânt nu venise încă. După mine, şi eu L-aş fi părăsit...

A trebuit să se oprească, căci vocea i se îneca. Şi-a scos batista din buzunar şi şi-a suflat nasul cu putere.

A redeschis Biblia la Faptele apostolilor şi a continuat.

— Nicky, îţi aminteşti ce s-a întâmplat după răstignire?

Am dat negativ din cap. Ştiam foarte puţin din Biblie.

— Ucenicii s-au dat toţi bătuţi. Aceasta s-a întâmplat. Au crezut că totul se terminase şi că se vor întoarce la bărcile lor. Singura putere pe care o aveau era puterea care venea din prezenţa fizică a lui Isus în care locuia Duhul lui Dumnezeu. Dar, după înviere, Isus le-a spus ucenicilor să se întoarcă la Ierusalim şi să aştepte până primesc o nouă putere... puterea promisă a Duhului Sfânt.

Ultima promisiune pe care Isus a făcut-o ucenicilor Lui a fost aceea că vor primi putere. Uite aici în Faptele apostolilor 1:8.

A deschis Biblia în fața mea, pentru ca eu să pot citi împreună cu el: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, şi până la marginile pământului."

— Vezi, Nicky, aceasta nu este o poruncă: să mergi să mărturiseşti. Este o promisiune că vei primi putere. Şi când apostolii au primit puterea, nu puteau decât să devină martori. Au primit putere prin botezul cu Duhul Sfânt. Într-un mod minunat, Duhul venise din cer pe pământ şi umpluse pe fiecare din apostoli cu aceeaşi putere cu care Îl umpluse pe Isus.

Am început să mă vânzolesc în scaun.

— Dacă El trimite Duhul Sfânt, am spus eu, de ce nu mi L-a trimis şi mie?

— O, ți L-a trimis, a răspuns decanul, acum în picioare şi plimbându-se înainte şi înapoi prin birou, ți L-a trimis! Numai că tu nu L-ai primit încă.

— Trimis sau primit... Care-i diferența?

— Duhul lui Dumnezeu este în tine, Nicky. El a intrat în viața ta în noaptea aceea, la stadionul St. Nicholas. Nimeni nu poate spune că Isus este Domnul decât prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este Acela care te-a convins că erai păcătos. Duhul Sfânt a fost Cel care ți-a dat putere să-L accepți pe Isus ca Domn. Duhul Sfânt a deschis uşile pentru tine ca tu să fii acceptat la şcoală. Dar încă nu L-ai lăsat să te umple în totalitate.

— Cum pot face asta? am întrebat eu cu onestitate. Am încercat să-mi purific viața scăpând de toate păcatele. Am postit şi m-am rugat, dar nu s-a întâmplat nimic.

A zâmbit:

— Nu trebuie să faci tu ceva, Nicky. Tu doar Îl primeşti. Am dat din cap. Încă eram uimit.

Decanul Lopez şi-a luat din nou Biblia şi a deschis-o cu siguranță de expert la cartea Fapte.

— Să-ți povestesc despre un om numit Saul. El se ducea la o mare „bătaie" în Damasc, şi, pe drum, a fost lovit de Duhul lui

Dumnezeu. Trei zile mai târziu a fost botezat în Duhul Sfânt şi a început să predice. De data aceasta, puterea a venit prin punerea mâinilor.

— Acesta este modul în care Îl pot primi? am întrebat eu. Poate cineva să-şi pună mâinile pe mine, şi să fiu botezat în Duhul Sfânt?

— Ar putea veni astfel, a răspuns decanul Lopez. Dar s-ar putea să-L primeşti şi când eşti singur. Însă, odată ce se întâmplă, viața ta nu va mai fi aceeaşi.

S-a oprit şi m-a privit direct în ochi şi apoi a spus:

— Lumea are nevoie de vocea ta, Nicky. Există sute şi mii de tineri din toată America care locuiesc unde locuieşti tu – şi duc aceeaşi viață pe care ai dus-o tu. Sunt prinşi în ghearele fricii, urii şi păcatului. Au nevoie de o voce profetică, o voce care să se ridice din mizerie şi din ghetou şi să li-L arate pe Cristos, calea de salvare din viața lor nefericită. Ei nu-i vor asculta pe predicatorii elocvenți de astăzi. Nu-i vor asculta pe învățătorii de la seminar şi de la şcolile biblice. Nu-i vor asculta pe lucrătorii sociali. Nu-i vor asculta pe evanghelIştii de profesie. Nu vor participa la slujbe religioase în biserici mari şi nici nu ar fi bineveniți, dacă ar face-o. Ei au nevoie de un profet care să vină din rândurile lor, Nicky. Şi, din acest moment, eu mă rog ca tu să fii acela. Tu vorbeşti limba lor. Ai trăit unde trăiesc ei. Eşti ca ei. Ai simțit ura aşa cum au simțit-o şi ei. Ți-a fost teamă ca şi lor. Şi acum Dumnezeu ți-a atins viața şi te-a chemat de la o viață nefericită, pentru ca tu să-i chemi şi pe alții să urmeze Calea Crucii.

S-a lăsat un moment de linişte sfântă. L-am auzit vorbind din nou.

— Nicky, vrei să mă rog pentru ca tu să primeşti Duhul Sfânt?

M-am gândit mult şi apoi am răspuns:

— Nu, simt că este ceva ce trebuie să primesc eu singur. Dacă este să fiu singur, atunci trebuie să-L primesc singur. Cred că El mă va umple la momentul potrivit... eu sunt pregătit.

Decanul Lopez s-a uitat în jos şi a zâmbit.

— Eşti înțelept, tinere Nicky. Aceste cuvinte nu puteau veni decât de la Duhul lui Dumnezeu. Se apropie cu rapiditate momentul când viața ta se va schimba complet. Mă voi ruga pentru tine dar, şi tu trebuie să te rogi pentru tine.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Eram cu el de câteva ore. Era ora 2:00 noaptea.

Următoarele cinci nopți le-am petrecut în rugăciune agonizantă în capelă. Zilele erau pline de activitate în clasă, iar noaptea mă duceam la capelă ca să-L rog pe Dumnezeu să mă boteze cu Duhul Sfânt. Nu ştiam cum să mă rog decât cu voce tare, aşa că mă rugam din ce în ce mai tare. Îngenuncheam la altar şi strigam la Dumnezeu:

— Botează-mă! Botează-mă! Botează-mă! Dar nimic nu se întâmpla. Era ca şi cum camera era un loc închis, fără nicio ieşire, iar rugăciunile mele nu puteau urca la cer. Noapte de noapte mă duceam la capelă, îngenuncheam, loveam bara altarului cu pumnii şi strigam: Botează-mă, Doamne, Te rog, botează-mă ca să pot avea puterea lui Isus! Am încercat chiar să pronunț cuvinte într-o limbă necunoscută, dar nu se întâmpla nimic deosebit.

Vineri noaptea, după o săptămână în care mă rugasem timp de patru, cinci ore pe noapte, fără niciun rezultat, am fost gata să renunț. La miezul nopții am plecat din capelă şi mergeam încet de-a lungul campusului, când am auzit un om țipând în spatele şcolii. Am alergat după colț şi am dat peste Roberto, un fost dependent de droguri.

— Hei, Roberto! Roberto! Ce s-a întâmplat?

Şi-a ridicat brațele în aer şi a strigat:

— Slavă Domnului! Slavă Domnului! Slavă Domnului!

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa fericit?

— Am fost botezat în Duh. În seara asta, acum câteva minute, mă rugam şi Dumnezeu mi-a atins inima şi m-a umplut cu bucurie şi fericire. Nu mă pot opri. Trebuie să spun lumii. Slavă Domnului, Nicky, slavă Numelui Lui minunat! M-a dat la o parte şi a fugit în tot campusul strigând:

— Aleluia! Slavă Domnului!

— Hei, aşteaptă un minut, am strigat eu după el. Roberto! Roberto! Unde ai primit botezul? Unde erai când s-a întâmplat?

El s-a întors şi, cu respirația întretăiată, a arătat către clasă.

— În clasă. În sala mare. Stăteam în față pe genunchi, iar El m-a umplut cu foc! Aleluia! Slavă Domnului!

Atât am aşteptat. Am pornit într-o fugă nebună către sala de clasă. Dacă îl atinsese pe Roberto, poate că El era încă acolo şi mă va atinge şi pe mine. Am alunecat prin uşa clădirii şi am fugit pe hol către sala cea mare. Oprindu-mă în fața uşii, m-am uitat înăuntru. Era întuneric şi linişte.

Încet-încet, am intrat în camera goală şi întunecată şi mi-am făcut loc printre scaunele şi băncile din față. Am îngenuncheat în spatele băncii unde căzuse fata brunetă, într-un mod atât de amuzant, când îi trăsesem eu scaunul. Nu am avut timp să reconstitui evenimentul în mintea mea căci eram grăbit să-mi împreunez mâinile în stilul tradițional şi să-mi ridic fața către cer.

Apoi, cu vocea ridicată, am strigat:

— Doamne, sunt eu, Nicky! Sunt şi eu aici! Botează-mă! Am aşteptat cu speranța în suflet. Nu s-a întâmplat nimic.

Poate vorbesc persoanei nepotrivite, m-am gândit eu. Voi încerca din nou.

— Isus! am strigat eu, ridicându-mi din nou vocea. Sunt eu, Nicky Cruz, aici în clasă, în La Puente. Aştept să fiu botezat în Duhul Tău. Vreau să mă botezi! Speranța mea era atât de mare, încât deja simțeam că mă ridic de la pământ. Aveam gura deschisă, pregătită să vorbească-n limbi. Picioarele îmi erau încordate, pregătite să sară şi să fugă aşa cum Roberto făcuse. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nimic. Linişte. Podeaua a devenit prea dură, iar genunchii au început să mă doară, aşa că m-am ridicat şi m-am dus în campusul întunecat, în dormitorul meu.

Mirosul de iasomie plutea în aer. Sub picioarele mele, iarba era udă de la roua dimineții. În tufişuri am auzit un caprimulg țipător şi, undeva, la distanță, mugetul unui motor coborându-şi

încărcătura în vale. Luna a alunecat în spatele unui nor întunecat, asemeni unei doamne seducătoare care se retrage în apartamentul ei şi închide uşa. Mirosul de iasomie şi gardenii se împrăştia în noaptea răcoroasă, iar luminile străzii licăreau, vântul agitând frunzele de palmier în sclipirile luminii. Eram singur în paradisul lui Dumnezeu.

M-am strecurat liniştit în dormitor şi m-am băgat în pat. M-am trântit pe spate, cu mâinile sub cap şi ochii holbaţi în întuneric. Auzeam respiraţia liniştită a celorlalţi băieţi. Doamne! am suspinat eu. Şi am simţit că lacrimi fierbinţi începeau să-mi curgă din ochi, rostogolindu-se pe pernă. Eu cer de o săptămână, iar Tu mă dezamăgeşti. Nu sunt bun de nimic. Nu ştiu de ce nu m-ai umplut cu Duhul Tău. Nu sunt destul de bun. Mă port ca un măgar cu ceilalţi oameni. Nu ştiu nici măcar cum să ţin cuţitul şi furculiţa. Nu pot citi foarte bine şi nu pot gândi suficient de repede ca să fac faţă aici. Tot ce ştiu este gaşca. Sunt atât de nepotrivit pentru locul acesta şi atât de murdar şi păcătos. Vreau să fiu bun. Dar nu pot fi bun fără Duhul Tău Sfânt, iar Tu nu vrei să mi-L dai, pentru că nu sunt suficient de bun.

Mi-a trecut prin minte imaginea vechii mele camere din Ft. Greene Place 54. M-am scuturat involuntar. „Nu vreau să mă întorc, Doamne, dar nu pot să fac faţă aici. Toţi aceşti băieţi şi fete sunt atât de pioşi şi sfinţi, iar eu sunt atât de mizerabil şi de păcătos. Simt că nu sunt în locul potrivit. Mă întorc mâine.

M-am întors pe cealaltă parte şi am căzut într-un somn zbuciumat.

A doua zi, după orele de curs, m-am întors în dormitor ca să-mi împachetez lucrurile. Mă hotărâsem să mă strecor pe furiş din campus şi să încep lunga călătorie spre casă făcând autostopul. Era inutil să rămân aici.

În seara aceea, în timp ce stăteam în patul meu, gândurile mi-au fost întrerupte de unul din studenţii din afara campusului.

— A, Nicky! Exact persoana pe care doream s-o văd.

M-am gândit în sinea mea:

— Iar tu eşti exact cel pe care nu doream să-l văd.

— Nicky, a continuat el, vesel, facem un mic studiu biblic şi un serviciu religios la misiunea din Guava Boulevard. Vreau să vii cu mine.

Am dat negativ din cap.

— Nu în seara asta, Gene. Sunt obosit şi am mult de studiat. Întreabă pe ceilalţi băieţi de pe-aici.

— Dar nu mai sunt alţi băieţi pe aici, a spus bătându-mă pe umăr, şi, în plus, Duhul mi-a spus să vin după tine.

— Hm... Duhul? Mie Duhul mi-a spus să stau aici şi să mă odihnesc, pentru că am obosit să tot vorbesc cu El toată săptămâna. Acum pleacă şi lasă-mă să mă odihnesc! M-am întins în pat şi i-am întors spatele.

— Nu plec decât dacă vii cu mine, a spus el cu încăpăţânare. Şi s-a aşezat la picioarele patului, cu picioarele încrucişate.

Eram exasperat. Tipul ăsta era nebun. Nu vedea că nu voiam să mă duc?

— În regulă, am oftat eu. Merg cu tine. Dar să nu te surprindă dacă adorm în biserică în timpul serviciului.

— Să mergem! a spus Gene cu voioşie, apucându-mă de braţ.

— Am întârziat deja, iar eu trebuie să predic.

Decisesem să mă duc cu el, dar să mă strecor afară după serviciu şi să fac autostopul pentru a ieşi din oraş. Mi-am îndesat periuţa de dinţi şi alte câteva lucruri necesare în buzunar şi m-am gândit că voi lăsa restul de lucruri acolo. Oricum nu erau de mare valoare.

Am sosit la mica misiune la ora 19:30. Era vopsită într-o culoare maronie, iar înăuntru, finisată cu stuc. Băncile simple, din lemn, erau ocupate toate cu oameni simpli, mexicani. „Cel puţin sunt într-o companie bună", m-am gândit eu. „Totuşi, chiar şi aceşti oameni sunt mult mai buni decât mine. Cel puţin ei sunt aici pentru că vor să fie aici. Eu sunt aici pentru că am fost adus forţat."

Gene a predicat cam 15 minute şi apoi a făcut chemarea la altar. Eu stăteam pe rândul din spate lângă un bărbat cărunt,

mirosind puternic a mizerie şi transpiraţie. Avea hainele ponosite, ca şi cum tocmai venise de la fermă şi nu se spălase. În timp ce Gene se ruga, omul de lângă mine a început să plângă:

— Isus, Isus, Isus, murmura el. Îţi mulţumesc, Isus. O, Îţi mulţumesc, Isus!

Ceva mi-a mişcat sufletul. Era ca şi cum cineva a deschis un robinet, la început mai uşor. Apoi am început să mă umplu, încetul cu încetul.

— Îţi mulţumesc, Isus, a spus din nou fermierul bătrân de lângă mine, Îţi mulţumesc!

— O, Doamne! am suspinat eu. O, Isus, Isus, Isus. Strângeam din dinţi încercând să mă stăpânesc, dar, fir-ar să fie, n-am mai putut, şi iată-mă alergând în faţă, împiedicându-mă şi împleticindu-mă, până ce am căzut cu faţa la picioarele altarului acela crăpat, plângând fără să mă pot controla.

Am simţit mâna lui Gene pe capul meu:

— Nicky, dar de-abia puteam auzi cuvintele lui din cauza suspinelor mele. Nicky, Dumnezeu nu voia să te lase să pleci în seara asta. Duhul Lui a venit la mine acum o oră şi m-a trimis în dormitorul tău ca să te iau la întâlnirea aceasta. Ştiam că vrei să pleci. El m-a trimis să te opresc!

De unde ştia? Nimeni nu ştia. Nimeni, decât Dumnezeu.

— Dumnezeu m-a trimis la tine, Nicky. Toţi băieţii şi profesorii s-au rugat pentru tine la şcoală. Simţim că Dumnezeu Şi-a pus mâna Lui peste tine într-un mod minunat. Simţim că te va călăuzi să faci o mare lucrare. Te iubim! Te iubim! Te iubim!

Lacrimile curgeau râu. Am vrut să vorbesc, dar n-am putut spune nimic. L-am simţit păşind peste marginea podiumului nevopsit, punându-şi braţul peste umerii mei şi îngenunchind lângă mine.

— Îmi dai voie să mă rog pentru tine, Nicky? Îmi dai voie să mă rog ca Cristos să te boteze în Duhul Sfânt?

Am încercat să răspund, dar am început să plâng şi mai tare. Am dat afirmativ din cap şi am scos nişte zgomote amuzante pe care el le-a luat drept un răspuns pozitiv.

N-am fost conştient de rugăciunea lui. Nu ştiu nici măcar dacă s-a rugat sau nu. Deodată, am deschis gura şi din ea au ieşit cele mai frumoase sunete pe care le-am auzit vreodată. Am simțit o mare curățare în interior, ca şi cum trupul meu fusese curățat de la picioare până în vârful capului. Limba cu care Îl lăudam pe Dumnezeu nu era engleza sau spaniola. Era o limbă necunoscută. Nu ştiam ce spun, dar ştiam că aduceam laude celui mai minunat Dumnezeu, în cuvinte pe care eu nu le-aş fi putut rosti niciodată.

Timpul nu mai avea însemnătate, iar faptul că eram în față, îngenuncheat, nu mă deranja. Îl lăudam pe Dumnezeu aşa cum dorisem s-o fac întotdeauna şi nici nu aveam de gând să mă opresc.

Câteva momente mai târziu, credeam eu, l-am simțit pe Gene scuturându-mă de umăr.

— Nicky, e timpul să plecăm. Trebuie să ne întoarcem la şcoală.

— Nu, îmi place aici, m-am auzit spunând, lasă-mă să stau aşa pentru totdeauna.

— Nicky! a insistat el, trebuie să plecăm. Poți să termini când ne întoarcem, dar acum trebuie să plecăm spre şcoală.

M-am uitat în jur. Biserica era goală, doar noi mai rămăsesem.

— Hei, unde au plecat toți?

— Omule, este ora 23:00. Au plecat toți de mai bine de o oră.

— Vrei să spui că m-am rugat două ore? Nu-mi vine să cred! Îți mulțumesc, Isus! Îți mulțumesc! am strigat eu, în timp ce alergam spre maşină.

Gene m-a lăsat în fața dormitorului şi s-a îndepărtat cu maşina. Am alergat înăuntru şi am aprins lumina. Cântam: „Sfânt eşti, sfânt eşti, sfânt eşti, Domn Atotputernic!" cu toată puterea vocii mele.

— Hei, ce se întâmplă? Ce se întâmplă cu tine? au început băieții să strige. Stinge lumina! Ai înnebunit? Stinge lumina!

— Tăceți! am strigat eu. În seara aceasta sărbătoresc. Voi nu știți ce mi s-a întâmplat, dar eu ştiu, şi în seara asta cânt... Lumina, lumina, a venit în sufletul meu azi... O grămadă de perne au aterizat în capul meu din toate colțurile camerei.

— Stinge lumina! Dar eu ştiam că o lumină a fost aprinsă în sufletul meu şi că ea nu se va stinge niciodată. Va arde pentru totdeauna.

În noaptea aceea am visat din nou, pentru prima dată de când fusesem salvat. În visul meu, se făcea că stăteam pe vârful dealului în Las Piedras, Puerto Rico, unde mă aflam de multe ori în coşmarul meu. Uitându-mă spre cer, am văzut fața cunoscută a unei păsări. M-am înfiorat în somn şi am încercat să mă trezesc. „O, Doamne, nu lăsa să înceapă din nou coşmarurile! Te rog!” Dar pasărea s-a apropiat. Numai că, de data aceasta, nu era o pasăre fără picioare sau o turturică. Era un porumbel care se aşeza uşor pe capul meu. Visul s-a estompat, şi am căzut într-un somn adânc, satisfăcător.

Capitolul 13

Acolo unde îngerilor le este teamă să păşească

Zilele care au urmat au fost pline de bucurie şi victorie. Prima schimbare pe care am observat-o a fost în comportamentul meu. Nu mai eram un şmecheraş. Eram atent în timpul rugăciunilor, rugându-mă în acelaşi timp cu liderul. În loc să încerc să mă port ca un necioplit, am început să arăt consideraţie altora, în special fetei care stătea în faţa mea, aceea cu ochii frumoşi. Am aflat că numele ei era Gloria. În ziua în care mi-am împărtăşit mărturia personală în clasă, ea a venit la mine şi mi-a strâns mâna, zicând:

— Domnul să te binecuvânteze, Nicky! M-am rugat pentru tine.

Am avut sentimentul că, probabil, ea se rugase să „las baltă" şcoala. Dar am simţit că se bucura sincer pentru că Dumnezeu mă binecuvântase. Se vedea în zâmbetul ei frumos şi în ochii adânci şi mari care străluceau ca stelele nopţii.

Săptămâna următoare am căpătat destul curaj să o rog să meargă cu mine la un serviciu de misiune pe care-l ţineam într-o

bisericuță din apropierea campusului. A zâmbit arătându-şi gropițele şi a acceptat.

În timpul anului, am participat la mai multe servicii religioase împreună. Deşi eram întotdeauna în grup cu alți oameni, am aflat foarte multe despre ea. Se născuse în Arizona. Tatăl ei era italian, iar mama, mexicană. Se mutaseră în California când ea avea numai cinci ani, iar părinții ei deschiseseră un bar în Oakland. În timpul ultimului an de liceu, fusese mântuită şi decisese să se înscrie la Şcoala biblică. Pastorul ei, Reverendul Sixto Sanchez, îi sugerase să scrie Institutului biblic. Ei au acceptat-o, iar ea a intrat la şcoală în toamna acelui an.

Pe măsură ce anul şcolar se apropia de final, am simțit că Gloria trecea printr-un mare zbucium interior. Situația ei şcolară vorbea. La încheierea anului mi-a spus că nu credea să mai poată continua încă un an şi că nu se va mai întoarce. Am fost dezamăgit, dar am făcut-o să-mi promită că-mi va scrie.

În vara aceea am rămas în Los Angeles. Nişte prieteni m-au luat la ei şi mi-au dat un loc unde să stau. Dar îmi era tare dor de Gloria. Când am început şcoala, în toamnă, am fost mulțumit să aflu că mă aştepta o scrisoare. Îşi ținuse promisiunea.

Ea mi-a spus, în parte, despre motivele care au făcut-o să plece de la şcoală.

— Experiențele mele sunt diferite de ale tale, Nicky, scria ea. Chiar dacă mama şi tata țineau un bar, am fost crescută într-o atmosferă morală. Când am fost mântuită, am mers în extremă cu viața mea. Am fost învățată că este păcat să copiez şabloanele lumii. Am renunțat la machiaj, am refuzat să port costum de baie şi nici măcar bijuterii nu mai acceptam să port. Tot ce era lumesc pentru mine reprezenta răul. Apoi, când m-am dus la şcoală, lucrurile s-au înrăutățit. A fost cât pe-aci să cad. Am vrut să-ți spun despre toate acestea, dar niciodată nu am avut timp să fim singuri. Sper că înțelegi şi că vei continua să te rogi pentru mine. Dar eu nu mă mai întorc la şcoală.

Al doilea an la Şcoala biblică a trecut foarte repede. Notele mi s-au îmbunătăţit, iar ceilalţi studenţi au început să mă accepte. Am avut mai multe oportunităţi să predic în servicii religioase pe stradă şi să-mi spun mărturia în mai multe biserici din apropiere.

În aprilie, am primit o scrisoare de la David Wilkerson. Încă locuia în Pennsylvania, dar voia să mă întorc în New York în acea vară şi să lucrez cu bandele de cartier din Brooklyn. Făcuse planuri să închirieze un apartament pe Clinton Avenue, între Fulton şi Gates şi avea promisiuni sigure de la Thurman Faison şi Luis Delgado că mă vor ajuta, dacă voiam să merg. Banii erau puţini, dar aveau de gând să ne dea un loc unde să stăm şi să ne plătească pe fiecare cu 7 dolari pe săptămână.

În noaptea aceea, după o oră de studiu, m-am dus la biroul decanului şi l-am sunat pe David cu taxă inversă. Telefonul a sunat mult timp, după care a răspuns o voce ameţită, spunând că acceptă taxa inversă.

— Hei, Davie, sunt eu, Nicky. Ai mâncat cina?

— Nicky, ai idee cât este ceasul?

— Sigur, este 22.00.

— Nicky..., a spus el cu exasperare în voce, poate că este 22:00 în California, dar aici este 1:00, iar eu şi Gwen dormim de două ore. Iar acum ai trezit şi copilul.

— Dar, Davie, am vrut doar să-ţi dau vestea cea bună. Şi auzeam copilul ţipând pe fundal.

— Ce veste poate fi atât de bună încât nu mai poate aştepta până dimineaţă, Nicky?

— Aceasta nu mai poate aştepta, Davie. Vin la New York să lucrez cu tine în vara aceasta. Dumnezeu mi-a spus că vrea să vin.

— Este minunat, Nicky. Într-adevăr este. Sunt încântat. La fel este şi Gwen şi copilul. O să-ţi trimit un bilet de avion. Noapte bună!

Am rămas treaz toată noaptea, făcând planuri de revenire în New York.

Excursia acasă m-a ajutat să văd cât de mult m-am schimbat. Era ca şi cum întreaga mea viaţă căpătase culoare – se însufleţise. În timp ce avionul ateriza pe aeroportul JFK din New York, inima îmi bătea cu rapiditate, din cauza amintirilor şi a emoţiilor. Am localizat silueta clădirii Empire State Building la orizont şi apoi Podul Brooklyn. Nu am realizat niciodată cât de masiv este oraşul, faptul că se întindea pe sute de metri pătraţi. Inima îmi era plină de iubire şi compasiune pentru milioanele de oameni de sub mine, captivi în jungla de asfalt, în jungla păcatului şi a disperării. Ochii mi s-au înceţoşat din cauza lacrimilor, în timp ce priveam oraşul. Eram trist, şi totuşi fericit – mi-era teamă, şi totuşi eram nerăbdător. Eram acasă.

David m-a întâmpinat la aeroport, ne-am îmbrăţişat şi am plâns fără ruşine. Punându-şi braţul pe după umerii mei, m-a condus către maşină, pălăvrăgind tot timpul cu entuziasm despre noul lui vis. L-am ascultat vorbindu-mi despre planurile lui de viitor; despre noua lui idee, Teen Challenge. Dar vedea că ceva mă tulbura şi, în cele din urmă, se opri să mă întrebe despre ce este vorba.

— Davie, ce mai ştii de Israel? Unde este? Este bine?

A dat din cap şi în cele din urmă s-a uitat la mine cu ochi sumbri:

— Nu, Nicky, nu este bine. Nu ţi-am scris nimic despre asta în scrisorile mele pentru că mi-era teamă să nu te descurajez. Dar cred că acum pot să-ţi spun, ca să începi să te rogi împreună cu mine pentru el.

Am rămas în parcarea aeroportului în maşina fierbinte, în timp ce David îmi spunea despre Israel.

— Israel este la închisoare, Nicky. A fost implicat într-o crimă în luna decembrie, după ce tu ai plecat la şcoală. De atunci este în închisoare.

Pulsul mi s-a ridicat şi am simţit o transpiraţie rece în palme. Am tras aer adânc în piept.

— Spune-mi tot ce ştii, Davie. Trebuie să aud!

Eu am aflat despre toate astea de-abia când a fost trimis la închisoarea Elmira. M-am dus până la New York să o văd pe mama lui Israel. A plâns în timp ce-a stat de vorbă cu mine şi mi-a spus că în viața lui Israel se produsese o mare schimbare după ce-L acceptase pe Cristos, dar că, după dezamăgire, Israel s-a întors în gaşcă.

— Ce dezamăgire? am întrebat eu.

— Nu ştii?

— Te referi la faptul că eu am fost înjunghiat? Israel mi-a spus că se va duce să-l caute pe acela care a făcut-o.

— Nu, a fost ceva mult mai grav de-atât. Mama lui mi-a spus că, în ziua în care tu ai ieşit din spital, domnul Delgado a venit până la el şi l-a rugat să meargă cu tine în Elmira a doua zi, când trebuia să vă întâlniți cu mine. Israel s-a entuziasmat şi a acceptat. Ea l-a trezit a doua zi de dimineață la ora 4, i-a călcat hainele şi i-a făcut valiza. Israel s-a dus pe Flatbush Avenue şi v-a aşteptat de la 6 la 9, dar, nu se ştie de ce, nu v-a găsit. S-a întors în apartament, şi-a aruncat valiza pe podea şi i-a spus mamei lui că toți creştinii sunt falşi. În aceeaşi noapte s-a întors în gaşcă.

Simțeam lacrimile curgându-mi din ochi. M-am întors spre David:

— Noi l-am căutat, l-am căutat peste tot. Am vrut să mai rămânem şi să-l mai căutăm, dar domnul Delgado a spus că trebuie să plecăm. O, David, dacă am fi ştiut... dacă măcar l-am fi căutat mai mult, poate că ar fi mers şi el la şcoală cu mine.

David şi-a suflat nasul şi a continuat.

— După ce s-a întors în gaşcă, el şi alți patru au împuşcat un băiat din South Street Angels în fața Arcadei Penny. Băiatul a murit imediat. Israel a pledat vinovat de crimă de gradul al doilea şi a fost condamnat la cinci ani de închisoare în penitenciarul de stat. Acum este în închisoare.

După o lungă pauză, l-am întrebat în cele din urmă dacă-l văzuse sau dacă auzise de el de când intrase la închisoare.

— I-am scris, dar am aflat că nu poate să-mi răspundă. Are voie să scrie numai familiei. Chiar şi cursurile sale prin corespondenţă trebuiau trimise prin preotul închisorii. M-am rugat pentru el toată vara şi în cele din urmă am făcut o excursie în Elmira doar pentru a-l vedea. Se pregăteau să-l transfere în tabăra de muncă de la Comstock şi m-au lăsat să-l văd numai pentru câteva minute. Este bine, cred, dar încă mai are mai mult de trei ani de muncă.

S-a lăsat linişte pentru un timp. În cele din urmă, am spus:

— Cred că trebuie să ne rugăm pentru Israel.

David s-a aplecat peste volan şi a început să se roage cu voce tare. M-am întors în scaun şi m-am aplecat pe genunchi, cu coatele pe scaun. Am petrecut aproape 15 minute în rugăciune, acolo, în parcare. Când am terminat, David a spus:

— Am făcut tot ceea ce am putut face pentru Israel acum, Nicky, dar oraşul acesta este plin de alţii ca el pe care încă îi putem salva pentru Isus Cristos. Eşti gata să treci la treabă?

— Să mergem! am spus eu, dar ştiam că treaba mea nu va fi niciodată încheiată până nu-l eliberam pe Israel. David a pornit maşina şi a intrat în traficul alert al New York-ului. Inima mea ardea pentru Dumnezeu.

— Vreau să-mi vizitez vechii mei prieteni din bandă mâine, am spus eu cu nonşalanţă. Vreau să le spun despre Isus.

David a dat din cap, în timp ce ieşea cu maşina de pe autostradă şi oprea la lumina roşie a semaforului. Uitându-se la mine, spuse:

— Aş lua-o mai încet, dacă aş fi în locul tău, Nicky. Multe lucruri s-au întâmplat de când ai fost plecat. Îţi aminteşti când ai devenit creştin? Aproape te-au ucis. Eu aş avea grijă, în locul tău. Sunt multe de făcut fără a te implica acum în Mau Mau. Numai nebunii se duc acolo unde şi îngerilor le este teamă să păşească.

Lumina de la semafor s-a schimbat şi am demarat în forţă pentru a depăşi un autobuz.

— Poate că sunt nebun, Davie, dar de data aceasta sunt nebun pentru Isus. El va merge cu mine şi mă va proteja. Poate că îngerilor le este teamă să păşească pe teritoriul Mau Mau, dar eu mă voi duce cu Isus.

David a zâmbit şi a dat din cap, în timp ce întorcea pe Clinton Avenue. Oprind în fața unui apartament, a spus:

— El este călăuzitorul tău, Nicky. Nu eu. Tu fă ceea ce-ți spune El şi nu vei avea decât victorie. Hai, vreau să-i cunoşti pe Thurman şi Luis.

A doua zi era ziua cea mare. Petrecusem aproape toată noaptea în rugăciune. Mi-am pus costumul şi cravata colorată, mi-am luat Biblia legată în piele şi am tăiat oraşul către Ft. Greene. Aveam să-i văd pe băieții din Mau Mau.

Oraşul nu se schimbase prea mult. Câteva clădiri mai vechi fuseseră condamnate şi închise cu scânduri, dar totul era exact aşa cum lăsasem eu acum doi ani. Eu eram schimbat. Luasem în greutate şi îmi tunsesem părul, dar marea schimbare era înăuntru. Eram un nou Nicky.

În timp ce traversam Parcul Washington, inima mea a început să bată cu putere. Căutam un Mau Mau; şi totuşi, pentru prima oară, eram îngrijorat cum îi voi saluta – şi ce vor spune când mă vor vedea. Cum mă voi prezenta? Nu-mi era teamă, doream numai înțelepciunea de a face față situației, spre gloria lui Dumnezeu.

Ieşind din parc, am văzut o gaşcă de băieți Mau Mau, sprijinită de peretele unei clădiri. Cuvintele lui David mi-au trecut prin minte.

— Numai nebunii merg acolo unde şi îngerilor le este teamă să păşească! dar L-am rugat pe Duhul Sfânt să fie cu mine şi m-am îndreptat către banda care pierdea timpul pe acolo, nefăcând nimic.

Erau cam treisprezece băieți în grup. L-am văzut pe Willie Cortez şi, bătându-l pe umăr, am spus:

— Hei, Willie...

S-a întors şi s-a holbat la mine:

— Nu-mi spune că eşti Nicky!

— Da, omule, sunt Nicky.

— Omule, arăți ca un sfânt sau cam aşa ceva...

— Stai calm, băiete... Tocmai m-am întors din California. Lucrurile merg bine pentru mine. Sunt creştin şi mă duc la şcoală.

M-a apucat de umeri, m-a întors pe toate părțile de câteva ori şi, uitându-se la hainele mele, a spus:

— Omule, Nicky, nu pot să cred! Nu pot să cred!

Apoi, întorcându-se la ceilalți membri ai bandei, care se holbau curioşi, le-a explicat:

— Hei, băieți, dați-vă jos pălăriile! Acesta-i Nicky. El ne-a fost şef. A fost un mare şmecher! A scris istorie în Mau Mau. A fost cel mai tare!

Băieții şi-au scos pălăriile. Willie Cortez era singurul din grup pe care-l cunoşteam. Ceilalți erau mult mai tineri. Dar au rămas impresionați. Auziseră de mine şi s-au strâns toți în jurul meu întinzându-şi mâinile.

Mi-am pus brațul pe umerii lui Willie şi am zâmbit.

— Hei, Willie, să facem împreună o plimbare prin parc. Vreau să vorbesc cu tine.

Ne-am îndepărtat de grup şi am intrat în Parcul Washington. Willie mergea încet pe lângă mine, cu mâinile în buzunare, târându-şi pantofii pe asfalt.

— Willie, am rupt eu tăcerea, vreau să-ți spun ce a făcut Cristos în viața mea.

Willie nu şi-a ridicat capul şi a continuat să meargă, în timp ce eu vorbeam. I-am spus cum mi-am dat inima lui Cristos, cum Dumnezeu mă călăuzise afară din jungla de beton către un loc unde puteam fi om cu adevărat.

Willie m-a întrerupt, cu vocea tremurândă.

— Hei, Nicky, opreşte-te, vrei? Mă faci să mă simt rău. Când vorbeşti tu, ceva se întâmplă în pieptul meu. Ceva te-a schimbat. Nu mai eşti acelaşi Nicky pe care-l ştiu eu. Mă sperii.

— Ai dreptate, Willie, ceva m-a schimbat. Sângele lui Cristos m-a schimbat şi m-a spălat. Sunt un alt om. Nu mai mi-e teamă. Nu mai urăsc. Acum iubesc. Şi pe tine te iubesc, Willie, şi vreau să-ţi spun că şi Isus te iubeşte.

Am ajuns la o bancă şi i-am făcut semn lui Willie să se aşeze. S-a aşezat şi s-a uitat la mine.

— Nicky, spune-mi mai multe despre Dumnezeu!

Pentru prima dată în viaţa mea am realizat cât de important este să vorbesc cu prietenii mei despre Cristos. Vedeam singurătatea de pe faţa lui; vedeam ignoranţa – teama. Era exact aşa cum eram eu în urmă cu doi ani. Dar acum voiam să-i spun cum putea să fie şi el schimbat.

M-am aşezat lângă el şi am deschis Biblia la pasajele pe care le însemnasem cu creionul. Încet-încet, am citit pasajele din Biblie referitoare la păcatul omului. În timp ce citeam „căci răsplata păcatului este moartea", Willie s-a uitat la mine cu teama întipărită pe faţă.

— Ce vrei să spui, Nicky? Dacă sunt păcătos şi Dumnezeu mă va ucide pentru păcatul meu, eu ce pot să fac? Vreau să spun: omule, trebuie să fac ceva. Ce trebuie să fac? Ochii lui erau mari de bucurie, şi a sărit în picioare.

— Stai jos, Willie, nu am terminat. Lasă-mă să-ţi arăt ce urmează. Dumnezeu te iubeşte. El nu vrea ca tu să ajungi în iad. El te iubeşte atât de mult, încât L-a trimis pe singurul lui Fiu să plătească preţul păcatului tău. L-a trimis pe Isus să moară pentru tine, pentru ca tu să ai viaţă veşnică. Şi, Willie, dacă-L accepţi, dacă îţi mărturiseşti păcatele, El te va salva.

Willie s-a prăbuşit din nou pe bancă, cu disperarea întipărită pe faţă. Am stat şi m-am uitat la el, cu ochii plini de lacrimi. I-am închis şi am început să mă rog, dar lacrimile mi-au ţâşnit pe sub pleoapele închise şi mi-au udat obrajii. Când am deschis ochii, Willie plângea şi el.

— Willie, ştii ce înseamnă să te pocăieşti? El a dat din cap negativ.

— Înseamnă să te schimbi. Să te întorci înapoi. Willie, dacă nu te deranjează, aş vrea să fac ceva. S-ar putea să-ţi rănească mândria. Dar mă voi ruga pentru tine. Vrei să îngenunchezi?

Nu mă aşteptasem ca Willie să facă asta. Pe trotuar treceau oameni, în sus şi-n jos, chiar prin faţa băncii pe care stăteam noi, dar Willie a dat din cap şi, fără să ezite, a îngenuncheat pe trotuar. Uitându-se la mine, a spus:

— Nicky, dacă Dumnezeu te-a schimbat pe tine, mă poate schimba şi pe mine. Vrei să te rogi pentru mine acum?

Mi-am pus mâinile pe capul lui Willie şi am început să mă rog. I-am simţit trupul tremurând sub mâinile mele şi l-am auzit suspinând. A început să se roage. Ne rugam amândoi cu voce tare – foarte tare. Printre lacrimi, am strigat:

— Doamne, atinge-l pe Willie! Atinge-l pe prietenul meu Willie! Salvează-l! Fă din el un om care să-i conducă pe alţii la Tine!

Willie se ruga cu voce tare, tulburată:

— Isus! Isus! Ajută-mă! Ajută-mă! Trăgea aer în piept suspinând, în timp ce plângea şi se ruga: O, Isus, ajută-mă!

Am rămas în parc pentru tot restul după-amiezii. Pe înserate, Willie s-a întors în apartamentul lui, promiţând să aducă şi restul bandei la mine acasă în seara următoare. Am stat să-l privesc îndepărtându-se în amurgul verii. Chiar din spate se putea observa schimbarea. Ceva din mine se scursese în Willie Cortez. În seara aceea, nu cred că am parcurs pe jos distanţa până pe Clinton Avenue... ci am plutit, lăudându-L pe Dumnezeu la fiecare respiraţie. Mi-am amintit cum alergam prin câmpul din faţa casei noastre din Puerto Rico, ridicându-mi braţele şi încercând să zbor. În seara aceasta mi-am ridicat capul şi am respirat adânc. În sfârşit, pluteam!

Am petrecut restul verii cu gaşca, făcând evanghelizare pe stradă şi slujind cum puteam. Am postit, fără să mănânc nimic, de la ora 6:00 dimineaţa din ziua de miercuri până la 6:00 dimineaţa în ziua de joi. Am descoperit că, atunci când posteam

şi petreceam timp în rugăciune, în viaţa mea se schimbau multe. Îi scrisesem Gloriei şi numai în ultimul timp scrisorile ei căpătaseră un ton prietenos, ca şi cum îi făcea plăcere să-mi scrie. Planurile ei pentru anul următor erau încă nedefinite, iar eu mă rugam mult pentru ea.

Cu două săptămâni înainte de a mă întoarce la şcoală, unul din oamenii de afaceri creştini din bordul de conducere al lui David a venit la mine ca să-mi aducă un cec. Mi-a spus că oamenii din bord au vrut să-mi dea ceva în plus pentru munca pe care o făcusem şi mi-a sugerat să folosesc banii pentru a cumpăra un bilet de avion spre Puerto Rico, pentru a-mi vizita părinţii. Am trăit o bucurie imensă.

Am sosit în San Juan luni seara, târziu, şi am luat un autobuz spre Las Piedras.

Era aproape întuneric când m-am dat jos din autobuz şi am pornit spre poteca familiară care ducea către dealul plin de iarbă şi către casele din vârful dealului. Sute de mii de amintiri îmi reveneau în inimă şi-n minte. Cineva a strigat:

— Este Nicky. Este Nicky Cruz! Şi am văzut un om alergând înaintea mea pe deal pentru a spune mamei şi tatălui meu că venisem acasă. Câteva secunde mai târziu, uşa s-a deschis furtunos şi patru băieţi mai mici au zburat în calea mea. Nu-i mai văzusem de ani de zile, dar i-am recunoscut ca fiind fraţii mei. În spatele lor, cu fusta fluturând în vânt, venea mama. Am pus valiza jos şi am alergat pe deal în întâmpinarea lor. Ne-am ciocnit într-o rafală de ţipete fericite, lacrimi şi îmbrăţişări. Băieţii au sărit pe mine şi m-au trântit la pământ într-o luptă fericită. Mama era în genunchi şi-mi îmbrăţişa gâtul, umplându-mă de sărutări.

Ridicându-mă, am văzut că doi din băieţi fugiseră după valiza mea şi o târau pe deal către casă. M-am uitat spre casă şi iat-o, stând dreaptă şi înaltă, figura solitară a tatălui meu, uitându-se direct la mine, pe potecă. Am pornit către el mergând încet. A rămas neclintit, drept, privindu-mă. Apoi am început să

alerg, iar el a coborât scările către mine şi ne-am întâlnit în faţa casei. Prinzându-mă în braţele lui de urs, m-a ridicat de la pământ şi m-a strâns la pieptul lui.

— Bine ai venit acasă, pasăre mică, bine ai venit acasă!

Frank scrisese mamei şi tatei şi le spusese că viaţa mea s-a schimbat şi că mergeam la şcoală în California. Se răspândise vestea că devenisem creştin şi mulţi creştini din Las Piedras au venit în seara aceea să mă vadă. Mi-au spus că şi alţii au vrut să vină, dar le-a fost teamă să vină la „casa vrăjitoarei". Ei credeau că tata putea vorbi morţilor şi, fiind superstiţioşi, le era teamă să se apropie de casă. Oricum, m-au anunţat că doreau să ţină un serviciu religios într-una din casele creştine şi m-au rugat pe mine să predic şi să-mi spun mărturia. Le-am spus că voi conduce eu serviciul, dar că acesta se va ţine în casa mea. Ei s-au uitat unul la altul, iar liderul grupului a spus:

— Dar, Nicky, multor oameni din grupul nostru le este teamă de demoni. Le este teamă de tatăl tău.

Eu le-am spus că mă voi ocupa de lucrurile de aici, iar mâine seară vom avea un mare serviciu creştin în casa mea.

Târziu, în seara aceea, când tata a aflat ce plănuiam, s-a opus cu vehemenţă.

— Nu accept aşa ceva. Nu se va ţine niciun serviciu creştin în casa asta. Oamenii aceia o să-mi ruineze afacerea. Dacă ţinem un serviciu creştin, ceilalţi nici nu vor mai călca pe aici...Voi fi terminat ca spiritist. Îţi interzic!

Mama s-a certat cu el.

— Nu vezi cum Dumnezeu ţi-a schimbat fiul? Trebuie să fie ceva în asta. Ultima dată când l-ai văzut arăta ca un animal. Acum este predicator, este pastor creştin. Vom ţine serviciul, şi tu vei participa!

Mama se certa rareori cu tata, dar când se certa, întotdeauna obţinea ceea ce dorea. Şi de data aceasta a obţinut ce a vrut. În seara următoare, casa era plină de oameni veniţi din sat, precum şi de câţiva predicatori care veniseră cu maşinile din oraşele

învecinate. Era o căldură infernală când m-am ridicat în faţa tuturor şi mi-am spus mărturia. Am povestit în detaliu cum diavolul mă ţinuse legat şi cum am fost eliberat din puterea lui prin puterea lui Cristos. În timp ce vorbeam şi descriam diferite evenimente din viaţa mea, oamenii îşi exprimau sentimentele murmurând în semn de aprobare, scoţând strigăte de bucurie sau bătând din palme.

La încheierea serviciului, le-am cerut să-şi plece capetele. Apoi, invitându-i în faţă pe cei care doresc să-L accepte pe Cristos în vieţile lor drept Salvator personal, am închis ochii şi m-am rugat în linişte.

S-a produs mişcare şi am simţit pe câţiva venind în faţă. I-am auzit plângând, în timp ce îngenuncheau în faţa mea. Mi-am păstrat ochii închişi şi faţa ridicată spre cer. Simţeam transpiraţia curgându-mi pe faţă, pe şira spinării şi pe picioare. Eram scăldat în transpiraţie de la căldura pe care o degajasem în timp ce predicasem. Dar ştiam că Dumnezeu era la lucru şi am continuat să mă rog.

Apoi am auzit o femeie începând să se roage în faţa mea. Am recunoscut vocea şi am deschis ochii bucuros, ca să mă conving. Acolo, în faţa mea, în genunchi, cu faţa îngropată în fustă, era mama mea şi doi dintre fraţii mei mai mici. Am căzut la podea în faţa ei şi am îmbrăţişat-o, în timp ce ea suspina.

— O, Nicky, fiul meu, fiul meu, şi eu cred în El. Vreau ca El să fie Stăpânul vieţii mele. M-am săturat de demoni şi spirite rele şi vreau ca Isus să fie Salvatorul meu. Apoi a început să se roage, iar eu am ascultat vocea care odată mă trimisese în dormitor, în strigătele mele isterice: „Te urăsc!" Acum auzeam acea voce strigând la Dumnezeu pentru mântuire, şi suspinele adânci îmi scuturau trupul auzind-o cerând iertare.

— Te rog, Doamne, iartă-mă pentru că l-am dezamăgit pe fiul meu. Iartă-mă că l-am alungat de acasă. Iartă-mă pentru păcatul meu şi pentru că nu am crezut în Tine. Acum cred. Acum cred în Tine. Salvează-mă, o, Doamne, salvează-mă!

Am deschis brațele și i-am cuprins și pe frații mei mai mici, unul de cincisprezece ani, iar altul de șaisprezece, și ne-am îmbrățișat pe podea, rugându-ne și lăudându-L pe Dumnezeu.

În cele din urmă, m-am ridicat și m-am uitat în jur. Mulți alții au venit și au îngenuncheat, rugându-se și plângând. M-am dus de la unul al altul, mi-am pus mâinile peste capetele lor și m-am rugat pentru ei. În cele din urmă, m-am oprit și m-am uitat în spatele camerei. Acolo, lângă perete, se afla figura solitară a tatălui meu, tronând înaltă și dreaptă deasupra capetelor plecate. Ochii noștri s-au întâlnit și ne-am privit lung, bărbia lui tremurând vizibil. Lacrimile îi umpleau ochii – dar s-a întors și a ieșit brusc din cameră.

Tata nu a făcut niciodată o declarație de credință în mod direct. Dar viața lui s-a schimbat din acel moment. Și, după seara aceea, în casa Cruz nu s-a mai ținut niciodată o întâlnire de spiritism. M-am întors la New York două zile mai târziu, și unul din pastorii locali a botezat-o pe mama și pe frații mei în săptămâna următoare.

Am stat mai puțin de o săptămână în New York înainte de a pleca în California pentru ultimul an de școală. În seara dinaintea plecării mele, s-a ținut o mare adunare de tineret la Iglesia de Dios Juan 3:16. Am făcut un mare efort să-i aducem pe băieții din Mau Mau. Mă împrietenisem cu Steve, noul lor șef, și el mi-a spus că, dacă eu aveam să fiu acolo, atunci va face tot posibilul ca și băieții din bandă să vină la serviciul religios.

Stăteam în vestibul, înainte de serviciu, și începusem să-mi examinez vechile urme de gloanțe din anii trecuți. Începuseră să sosească și băieții din bandă, peste 85 din ei. Bisericuța era plină până la refuz. În timp ce veneau, le spuneam:

— Hei, omule, aici este teritoriul lui Dumnezeu, scoate-ți pălăria! Mă ascultau fără să se opună. Unul din ei stătea în colțul îndepărtat al vestibulului, lângă una din debutante. Strigă:

— Hei, Nicky, aici pot să-mi iau în brațe iubita?

Am răspuns:

— Da, omule, sigur, dar fără sărutări şi jumuleală. Restul bandei a izbucnit în râs şi au intrat apoi toţi în sală.

La încheierea serviciului, pastorul m-a rugat să-mi spun mărturia. Eu m-am întors şi m-am uitat la băieţi. Ştiam că a doua zi aveam să plec în California şi un fior rece mi-a trecut pe şira spinării. Unii din băieţii aceştia vor fi morţi sau vor fi în închisoare când mă voi întoarce eu. Am predicat. Am predicat ca un muribund celor muribunzi. Am uitat de constrângerile emoţionale şi mi-am deschis inima. Eram deja în biserică de două ore, iar eu am mai predicat încă patruzeci şi cinci de minute. Dar nimeni nu s-a mişcat. Când am terminat, lacrimile îmi curgeau pe faţă. Când i-am rugat să-şi predea vieţile lui Dumnezeu, treisprezece dintre ei au venit în faţă şi au îngenuncheat la altar. Dacă ar fi fost şi Israel aici...

Unul din băieţii care au venit în faţă era vechiul meu prieten, Hurricane Hector. Mi-am amintit că eu l-am iniţiat în gaşcă. Acum Hurricane era îngenuncheat la altar.

După serviciu, am mers până în Ft. Greene cu Hurricane. El era consilierul de război pentru Mau Mau. De vreme ce eu fusesem cel prin care el venise în Mau Mau, am simţit o mare povară pentru el. L-am întrebat unde locuia.

— Stau într-un apartament abandonat.

— Omule, cum se face că nu mai stai cu ai tăi? l-am întrebat eu.

— M-au dat afară. Le este ruşine cu mine. Îţi aduci aminte, eu am fost unul din aceia care au venit în faţă la stadionul St. Nicholas, împreună cu Israel. Câteva săptămâni mai târziu, am vorbit cu ai mei să meargă la biserică cu mine şi s-au convertit. Toţi ne-am implicat într-un mod activ în biserică, iar eu lucram cu tinerii. Renunţasem la gaşcă şi totul a fost ca la tine şi Israel. Dar biserica era prea strictă. Eu voiam să facem petreceri pentru tineri, iar ei nu credeau în petreceri. În cele din urmă m-am descurajat şi m-am lăsat.

Era vechea poveste. Se întâlnise cu cei din Mau Mau, iar ei îl convinseseră să se întoarcă în gaşcă, aşa cum şi pe mine

încercaseră să mă convingă. Îi spuseseră despre creştini că sunt nişte capete pătrate, nebuni, şi că gaşca era singurul grup care avea răspunsuri reale pentru viață. Practic, l-au evanghelizat să se întoarcă înapoi în gaşcă.

S-au petrecut o serie de arestări, părinții lui au încercat să vorbească cu el, dar el era încăpățânat, iar ei, exasperați, i-au spus că va trebui să plece din casă, dacă nu respectă regulile lor. El a ales să plece şi locuia acum într-o clădire veche, dezafectată.

— Uneori mi se face foame, a spus el, dar prefer să fac foamea decât să-i cer bătrânului meu ceva. E un încuiat. Tot ce vrea e să meargă la biserică şi să citească Biblia. Şi eu eram aşa, dar acum sunt acolo unde aparțin cu adevărat, în Mau Mau.

Ajunsesem la clădirea unde locuia el. Ferestrele toate erau închise cu scânduri, dar el mi-a spus că avea un loc în spate de unde putea să dea scândura la o parte şi să se strecoare înăuntru. Dormea pe o saltea pe podea.

— Hurricane, cum se face că ai venit în față astăzi? l-am întrebat eu, referindu-mă la faptul că a răspuns chemării la altar.

— Am ieşit pentru că, în inima mea vreau să fiu credincios, Nicky. Vreau să-L urmez pe Dumnezeu. Dar nu găsesc răspunsurile corecte. De fiecare dată când mă întorc la El şi apoi mă îndepărtez, lucrurile devin şi mai dificile. Aş vrea să te întorci înapoi în gaşcă, Nicky. Poate că m-aş putea întoarce la Cristos, dacă ai fi tu aici.

Ne-am aşezat pe bordură şi am vorbit până la orele dimineții. Am auzit ceasul din turn bătând ora 4 şi am zis:

— Hurricane, am simțit că Duhul Sfânt mă îndeamnă să-ți spun aceste cuvinte. Ceasul a bătut ora 4. Este târziu. Dar dacă-ți dai inima lui Isus, El te va primi înapoi. Este târziu, dar nu prea târziu. Te simți vinovat, dar Dumnezeu te va ierta. Nu vrei să vii la Isus acum?

Hector şi-a luat capul în mâini şi a început să plângă. Dar continua să dea din cap şi să spună:

— Nu pot. Nu pot. Vreau s-o fac. Dar ştiu că, dac-aş face-o, mâine m-aş întoarce înapoi în gaşcă. Nu pot s-o fac. Pur şi simplu nu pot.

I-am spus:

— Hector, nu vei mai trăi încă un an, dacă nu vii la Cristos acum. Vei fi mort anul viitor pe vremea asta. Te vor ucide. În minte îmi veneau cuvinte care nu erau ale mele, în timp ce îi profeţeam. Hector dădea din cap.

— Dacă se întâmplă, se întâmplă, Nicky, nu pot face nimic în legătură cu asta.

Stăteam pe bordură pe Lafayette Avenue. L-am întrebat dacă aş putea să mă rog pentru el. El a ridicat din umeri.

— Nu-mi foloseşte la nimic, Nicky. O ştiu.

Mi-am pus mâinile pe capul lui şi m-am rugat ca Dumnezeu să-i înmoaie inima astfel încât el să se întoarcă la Dumnezeu. Când am terminat, am dat mâna cu el.

— Hurricane, sper să te mai văd când mă întorc. Dar am un sentiment puternic că, dacă nu te întorci la Cristos, nu te voi mai vedea niciodată.

După-amiaza următoare am plecat în California. N-am ştiut la momentul acela cât de corectă avea să se dovedească profeţia mea.

Capitolul 14

Gloria!

Vara în New York îmi transformase viața, gândirea, modul de a vedea lumea. M-am întors în California hotărât să predic.

Dar nu am descoperit cea mai mare binecuvântare decât când m-am întors în campusul din La Puente. Gloria se întorsese la școală. Nu am realizat cât de mult îmi lipsise până ce nu am văzut-o din nou.

Dar situația la școală era încă imposibilă. Totul părea aranjat ca să ne despartă. Regulile erau la fel cum fuseseră și acum doi ani când am trăit aceeași frustrare. Conversația la mese se limita la: „Dă-mi, te rog, sarea", iar profesorii ne urmăreau cu ochi de uliu fiecare mișcare în campus. Deși uram practica în bucătărie, am început să mă ofer voluntar la spălat de vase numai pentru a fi lângă Gloria. Bucătăria zgomotoasă nu părea deloc a fi un mediu intim, dar am descoperit că puteam purta conversații personale, în timp ce eram amândoi aplecați peste chiuvetă – eu, cu mâinile înfundate până la coate în apă fiartă, plină cu săpun, iar Gloria limpezind vasele și punându-le la scurs. Cu trecerea lunilor, mi-am dat seama că mă îndrăgosteam de ea. Notele mele continuau să fie din ce în ce mai bune, și am căpătat o poftă de

mâncare ca de lup, în parte, sunt sigur, şi din cauza activităţii mele de spălare a vaselor. Dar eram frustrat că nu-mi puteam exprima dragostea. De fiecare dată când aveam câteva minute singuri, cineva ne întrerupea. Am încercat să vin în clasă mai devreme, dar, de fiecare dată, ceilalţi studenţi intrau exact în momentul în care încercam să vorbesc serios cu Gloria. Frustrarea mă înnebunea şi, cu toate că aveam strămoşi spanioli, mi se părea aproape imposibil să intru într-o stare romantică aplecat deasupra unei chiuvete pline cu vase pline de grăsime, într-o bucătărie care răsuna de imnurile studenţilor.

Într-o joi după-amiază am primit permisiunea să merg în oraş. M-am oprit la prima cabină telefonică şi am format numărul dormitorului Gloriei. Când a răspuns supraveghetoarea, mi-am pus batista peste receptor şi, cu o voce groasă, am cerut să vorbesc cu domnişoara Steffani. S-a auzit o pauză şi apoi am auzit supraveghetoarea şoptindu-i Gloriei:

— Cred că este tatăl tău!

Gloria a râs când m-a auzit bâlbâindu-mă la celălalt capăt al telefonului. Eram atât de frustrat, că devenisem disperat.

— Vreau să fiu cu tine, am murmurat eu.

— Nicky, ce încerci să spui? a şoptit Gloria, amintindu-şi că trebuia să vorbească cu tatăl ei.

M-am bâlbâit şi m-am fâstâcit, dar cuvintele potrivite nu-mi ieşeau din gură. Toate contactele mele cu fetele fuseseră la nivel de gaşcă şi nu ştiam cum să vorbesc cu una atât de pură şi de dulce precum Gloria.

— Cred că dacă te-aş putea vedea faţă-n faţă ţi-aş putea spune mai bine, am spus eu. Sau poate ar fi mai bine să mă duc în camera mea şi să nu te mai deranjez.

— Niiiiicky! am auzit-o strigând, să nu îndrăzneşti să-mi închizi telefonul. Le auzeam pe celelalte fete din cameră râzând. Gloria, totuşi, era hotărâtă să mă facă să vorbesc cu forţa.

— Şşşşşş, vor afla că sunt eu! am spus.

— Nu-mi pasă cine află! Acum spune-mi ceea ce încerci să-mi spui.

Mă bâlbâiam încercând să-mi găsesc cuvintele şi, în cele din urmă, am spus:

— Mi-ar plăcea dacă ai umbla cu mine anul ăsta de şcoală. O spusesem. De fapt, îmi ieşise un porumbel din gură. Am rămas să ascult reacţia ei, cu respiraţia întretăiată.

— Să umblu cu tine? Ce înseamnă să umblu cu tine? Gloria striga din nou, iar de data asta am auzit fetele râzând tare.

— Pur şi simplu, am spus eu, jenat la culme. Simţeam obrajii cum mi se colorau, chiar dacă stăteam într-o cabină telefonică la aproape un kilometru depărtare. M-am gândit să te rog să ieşi cu mine.

Gloria şoptea din nou.

— Vrei să spui că vrei să fiu iubita ta?

— Da, asta vreau să spun, am spus eu roşind şi încercând să mă fac cât mai mic în cabina telefonică.

Simţeam că avea gura lipită de receptor când mi-a spus:

— O, da, Nicky, ar fi minunat. Am simţit că Dumnezeu ne-a călăuzit să fim împreună cu un scop. O să-ţi scriu un bilet lung şi o să ţi-l strecor mâine la micul dejun.

După ce am închis, am rămas în cabină încă mult timp. Era o noapte caldă, dar eu eram scăldat într-o transpiraţie rece, iar mâinile îmi tremurau ca frunzele de salcie.

Am aflat mai târziu că, după ce Gloria a închis, supraveghetoarea s-a uitat la ea şi cu o voce dură, a spus:

— Gloria, de ce ar suna tatăl tău la ora aceasta din noapte să-ţi ceară să ieşi cu el?

Una din fete a răspuns printre hohotele de râs:

— Pentru că numele tatălui ei este Nicky.

Gloria a roşit sub tenul ei întunecat, iar întregul dormitor a izbucnit în hohote de râs. Nu se întâmplă deseori ca o fată să primească o invitaţie de la bărbatul viselor ei de a „ieşi cu el" şi 40 de fete să asculte conversaţia. Supraveghetoarea a fost

indignată şi le-a dat apoi trei minute să se pregătească de culcare. Dar Gloria a stat jumătate din noaptea aceea cu capul sub pernă, şi, ajutată numai de lumina care venea din stradă, mi-a scris prima ei scrisoare de dragoste. Era total ilizibilă, dar a fost scrisoarea cea mai de preţ pe care am primit-o vreodată.

Câteva săptămâni mai târziu, am fost abordat de unul din profesorii noştri, Esteben Castillo, care m-a rugat să-l ajut să înceapă o lucrare de misiune în San Gabriel, aproape de şcoală. A spus că trecuse pe listă încă şapte studenţi pentru a lucra cu el în timpul weekendului. Descoperise o mică bisericuţă care fusese închisă şi părăsită, iar studenţii erau programaţi să se ducă sâmbetele să bată la fiecare poartă şi să-i invite pe oameni la serviciile religioase. Studenţii trebuiau să ajute să facă curăţenie în clădirea micuţă şi să ţină o Şcoală duminicală, iar profesorul Castillo, să predice şi să păstorească.

Am fost onorat de invitaţie şi am fost încântat în mod special atunci când mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus că o invitase şi pe Gloria să slujească împreună cu mine în grupul de organizare.

— Sunteţi un profesor foarte înţelept, domnule Esteben, am zâmbit eu. Cred că putem face o lucrare mare pentru Domnul cu această echipă excelentă pe care aţi ales-o.

— Poate după ce terminaţi lucrarea Domnului va mai rămâne puţin timp şi pentru alte lucruri importante, a zâmbit el.

Vedeam că deja se răspândise vestea că Gloria fusese de acord să iasă cu mine... adică să fie iubita mea. Eram profund recunoscător pentru acest profesor înţelept şi înţelegător care ajutase ca dragostea noastră să se dezvolte şi să înflorească într-un mod natural, aşa cum Dumnezeu dorise.

Timp de o lună, în fiecare sâmbătă am lucrat la mica noastră misiune şi ne-am dus de la uşă la uşă invitând oamenii la serviciile de duminică. În cele din urmă, s-a ivit şi ocazia ca eu şi Gloria să petrecem o zi împreună. Ne văzusem în mod constant, dar întotdeauna în prezenţa altora. Dar astăzi, pentru prima oară, aveam să fim trei ore neîntrerupte numai noi doi.

Gloria pregătise un coş de picnic şi, după ce am petrecut toată dimineaţa invitând oamenii la serviciu, am intrat într-un mic parc să mâncăm şi să vorbim.

Am început amândoi în acelaşi timp – şi am început să râdem unul la altul, jenaţi.

— Tu primul, Nicky. Eu ascult! a spus Gloria.

Minutele s-au transformat în ore, în timp ce stăteam şi discutam. Fusesem atât de nerăbdător să-i povestesc viaţa mea – toate detaliile! Am vorbit fără să mă opresc, iar ea a ascultat cu atenţie mărită, cu spatele rezemat de trunchiul unui copac. Deodată, am realizat că numai eu vorbisem şi că ea ascultase.

— Îmi pare rău, Gloria, dar sunt atâtea lucruri pe inima mea şi vreau ca tu să ştii totul... tot ce a fost bun şi rău... Vreau să-ţi împărtăşesc fiecare moment al trecutului meu. Iartă-mă că am vorbit numai eu. Acum vorbeşte tu. Spune-mi ce ai pe inimă.

A început mai greu, dar apoi cuvintele au ieşit cu uşurinţă şi mi-a spus tot ce avea pe inimă. Apoi s-a oprit şi a rămas tăcută.

— Ce este, Gloria? Continuă!

— M-am răcit, Nicky. Am realizat asta când m-am întors din nou la şcoală şi am văzut schimbarea în tine. Eşti schimbat. Nu mai eşti prostuţ, nesigur, nu mai eşti ce erai odată. Te-ai maturizat. Eşti profund spiritual acum. Văd la tine o viaţă care a fost predată Domnului. Şi Nicky..., iar ochii ei s-au umplut de lacrimi, şi-şi-şi eu vreau să fiu aşa. Vreau pace. Siguranţă. Încrederea pe care o ai tu. Spiritual, am devenit rece. Chiar dacă Dumnezeu m-a vindecat şi m-a condus înapoi la şcoală, încă sunt rece spiritual. Încerc să mă rog, dar nimic nu se întâmplă. Sunt golită. Moartă. Vreau şi eu ceea ce văd la tine!

Şi-a lăsat capul în mâini. Eu m-am apropiat de ea şi mi-am pus braţul în jurul umerilor ei şi am rămas aşa, sub copacul acela mare şi umbros. Ea s-a întors către mine şi şi-a îngropat capul în pieptul meu. Am cuprins cu braţele trupul ei suspinând şi i-am mângâiat părul cu mâna. Gloria şi-a întors faţa brăzdată de lacrimi către mine şi buzele noastre s-au unit într-un lung sărut.

— Te iubesc, Nicky! mi-a spus ea la ureche. Te iubesc cu toată inima mea! Pentru mult timp, nu ne-am mişcat din poziția în care eram, am rămas îmbrățişați ca două vițe de vie care se împletesc în timp ce țintesc spre cer.

— Gloria, vreau să mă căsătoresc cu tine! Ştiu acest lucru de mult timp. Vreau să trăiesc tot restul vieții mele cu tine. Nu am nimic să-ți ofer. Am păcătuit foarte mult, dar Dumnezeu m-a iertat. Şi dacă în inima ta consideri că şi tu mă poți ierta, vreau să fii soția mea!

Am simțit cum brațele ei se strâng în jurul taliei mele, în timp ce-şi îngropa capul în umărul meu.

— O, da, dragul meu! Da! Dacă Dumnezeu va îngădui, voi fi a ta pentru totdeauna!

Şi-a ridicat capul, şi buzele noastre s-au unit într-un alt sărut. M-am aplecat pe spate şi am tras-o lângă mine. Ne-am aşezat pe iarbă, îmbrățişați.

Am simțit o senzație de arsură, de gâdilare şi de întepătură în picioare. Dumnezeu era aproape, dar trecutul era încă în mine. Mi-a trecut prin minte că aceasta era una din creațiile cele mai frumoase ale lui Dumnezeu. Să o contaminez eu cu dorințele mele păcătoase? Senzația de arsură mi se urca în sus pe picioare. Devenea din ce în ce mai acută.

Deodată, am sărit în sus şi am împins-o pe Gloria la o parte în iarbă.

— Nicky! a țipat ea. Ce s-a întâmplat?

— Furnici! am țipat eu. Milioane! Sunt peste tot pe mine!

Am luat-o la fugă, bătându-mă cu furie peste picioare şi scoțându-mi pantofii. Dar degeaba. Şosetele îmi erau pline de mii de demoni mici şi roşii. Îi simțeam până la genunchi şi urcând chiar mai sus. Oricâte palme mi-aş fi dat peste picioare, nu păreau să-şi oprească atacul şi înaintarea. Gloria se holba la mine neîncrezătoare, iar eu fugeam în cercuri în jurul ei, dându-mi palme peste picioare şi scărpinându-mă.

— Întoarce-te! Întoarce-te! am strigat eu. Uită-te în altă parte! Repede! S-a întors şi s-a uitat în direcția opusă. M-am luptat

frenetic cu catarama curelei şi în cele din urmă am reuşit s-o desfac.

— Nicky..., a început ea, uitându-se înapoi.

— Întoarce-te! Nu te uita! am țipat eu. A realizat ce făceam şi a întors spatele ascultătoare.

Mi-a luat mult timp ca să le scutur pe toate. Unele încercaseră să-mi intre şi sub piele. A trebuit să-mi scutur pantalonii de un copac pentru a le da pe toate jos. În cele din urmă, i-am spus Gloriei că putea să se întoarcă.

Ne-am întors la şcoală. Sau mai degrabă ea a mers, iar eu am şchiopătat.

Am încercat să nu mă enervez la râsetele ei. Dar, pe bune, eu nu vedeam nimic de râs în ceea ce se petrecuse.

Am lăsat-o în fața dormitorului fetelor şi am făcut o cursă directă la dormitorul meu şi apoi la duş. Stând sub apa rece şi frecând cu săpun punctele roşii care-mi acopereau picioarele, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru Gloria – şi pentru puterea protectoare a Duhului Său. „Doamne", vorbeam eu sub apa care cădea în cascadă, „ştiu că Gloria este pentru mine. Furnicile sunt dovada. Laud Numele Tău pentru că mi-ai arătat asta şi mă rog să nu mai trebuiască să-mi mai arăți încă o dată."

În seara următoare, duminică, eram programat să predic la Misiunea San Gabriel. Am simțit Duhul Sfânt peste mine când mi-am împărtăşit mărturia cu oamenii simpli care veniseră la serviciul religios. La sfârşit, am făcut invitația. Am văzut-o pe Gloria ridicându-se de pe locul ei şi ieşind înainte. Ochii noştri s-au unit într-o îmbrățişare, în timp ce ea a îngenuncheat la altar şi apoi şi-a plecat capul în rugăciune. Am îngenuncheat lângă ea, iar domnul Castillo şi-a pus ambele mâini peste noi şi s-a rugat. Am simțit cum Gloria mă prinsese de braț, în timp ce Duhul lui Dumnezeu îi umplea inima. Mâna lui Dumnezeu era peste amândoi.

De Crăciun m-am dus la ea în Oakland. Ea aranjase ca eu să stau cu nişte prieteni, de vreme ce părinții nu erau prea încântați de educația ei la Institut. Pastorul ei, reverendul Sanchez,

a aranjat ca eu să predic la o bisericuță spaniolă, Misiunea Bethania. Petreceam zilele cu Gloria și predicam seara. Nimic nu mă putea face mai fericit.

În primăvara ultimului meu an, am primit o altă scrisoare de la David. Cumpărase o casă veche pe Clinton Avenue unde dorea să deschidă un centru pentru adolescenți și dependenții de droguri. Mă invita să mă întorc în New York după absolvire și să lucrez la Teen Challenge.

Am discutat despre aceasta cu Gloria. Părea că Domnul voia să-și grăbească planurile cu noi. Am crezut că vom mai aștepta încă un an până ce Gloria avea să termine școala înainte de a ne căsători. Dar acum ușile se deschideau și Dumnezeu dorea ca eu să mă întorc în New York. Totuși, știam că nu mă pot întoarce fără ea.

I-am scris lui David și i-am spus că va trebui să mă rog în legătură cu propunerea lui. I-am spus, de asemenea, că Gloria și eu doream să ne căsătorim. Wilkerson mi-a scris din nou și mi-a spus că aștepta un răspuns și că și Gloria va fi binevenită.

Am decis să ne căsătorim în noiembrie și, o lună mai târziu, am venit în New York pentru a accepta oferta lui Wilkerson și a începe lucrul la Teen Challenge.

Uriașa clădire de trei etaje de pe strada Clinton era chiar în inima unui vechi cartier de locuințe din Brooklyn, la câteva blocuri depărtare de Ft. Greene. În vara aceea, studenții de la colegiu au venit și au ajutat la curățarea casei și la începerea lucrării. David aranjase ca un cuplu tânăr să locuiască în casă ca supervizori. Ei au aranjat ca eu și Gloria să locuim într-un mic apartament de garaj, în spatele unei case mari.

Era foarte mic și nearanjat. Dușul era vizavi, în clădirea principală, și singurul pat era o canapea, dar pentru noi era raiul. Nu aveam nimic și nu aveam nevoie de nimic. Ne aveam unul pe altul și dorința arzătoare de a-L sluji pe Dumnezeu cu orice preț. Când David s-a scuzat pentru cazarea noastră săracă, i-am amintit că a-L sluji pe Isus nu era un sacrificiu, era o onoare.

Înainte de Crăciun am făcut o vizită în teritoriul Mau Mau. Inima îmi era împovărată pentru Hurricane Hector şi am vrut să-l găsesc şi să mă ocup personal de el, acum că eram din nou în Brooklyn şi aveam să rămân. Am găsit un grup de băieți din Mau Mau la magazinul de dulciuri şi i-am întrebat:

— Unde-i Hurricane?

Băieții s-au uitat unul la altul, şi unul din ei a spus:

— Vorbeşte cu Steve, şeful nostru, el îți va spune ce s-a întâmplat.

Mi-era teamă de adevăr, dar m-am dus la apartamentul lui Steve.

— Ce s-a întâmplat cu Hector? l-am întrebat eu, după ce ne-am salutat.

Steve a dat din cap şi s-a uitat în jur.

— Să mergem jos, şi o să-ți spun. Nu vreau să audă bătrâna mea.

Am coborât scările şi am rămas înăuntrul clădirii, pentru a ne feri de vântul rece, în timp ce Steve mi-a spus povestea.

— După ce a vorbit cu tine în noaptea aceea, înainte să pleci tu în California, a devenit foarte agitat. Şi foarte nerăbdător. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Am avut o mare cafteală cu cei din Bishops, iar el s-a purtat ca un sălbatic, încercând să omoare tot ce-i apărea în cale, chiar şi pe băieți din Mau Mau. Apoi, trei luni mai târziu, a fost ucis.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat eu, copleşit de deprimare şi respirând întretăiat. Cine a făcut-o?

— Hurricane, Gilbert şi alți doi tipi s-au dus să ucidă pe unul din Bishops. Locuia singur, într-un apartament la etajul cinci. Am aflat mai târziu că nu era cel pe care-l căuta el. Dar Hurricane era hotărât să-l ucidă pe tipul ăsta, şi noi ne-am dus cu el să-l ajutăm. Hurricane avea un pistol. Am bătut la uşa tipului. Era întuneric. Dar tipul fusese deştept. Crăpase uşa şi-l văzuse pe Hurricane cu revolverul. A sărit pe hol şi a lovit becul cu o baionetă de aproape un metru. Era una din lustrele

acelea care atârnă din tavan. Nu mai vedeam nimic. Omul era nebun, se învârtea şi lovea în jur cu baioneta. Hurricane a tras de trei ori şi am auzit un strigăt: „M-a ucis! M-a ucis!" N-am ştiut cine era şi am crezut că Hurricane îl ucisese pe cel din Bishops. Am luat-o toți la fugă pe scări – cinci etaje – şi apoi pe stradă.

Steve s-a întors şi s-a uitat la scările apartamentului să vadă dacă cineva încerca să asculte.

— Când am ajuns în stradă am văzut că Hurricane nu era cu noi. Gilbert a fugit înapoi pe scări şi l-a găsit pe Hurricane stând în picioare, lipit de perete, cu baioneta înfiptă în piept. Gilbert ne-a spus că îi ieşea prin spate. Băiatul din Bishops fugise înapoi în cameră şi încuiase uşa. Hector era speriat şi plângea. Stătea rezemat de perete cu baioneta înfiptă în stomac, implorându-l pe Gilbert să nu-l lase să moară şi spunând că-i era frică de moarte. A mai zis ceva despre un ceas care a bătut şi apoi a căzut pe hol şi a murit.

Gâtul mi se uscase, iar pe limbă simțeam că aveam lipit bumbac.

— De ce l-ați lăsat acolo?

— Pentru că ne-a fost tuturor frică. Am intrat în panică. Niciodată nu mai văzusem moartea în felul ăsta. Toți băieții s-au împrăştiat şi au fugit. Copoii au venit, dar nu au găsit nicio dovadă aşa că l-au eliberat pe cel din Bishops. Moartea lui ne-a scuturat destul de bine.

Am dat să plec, dar Steve m-a întrebat:

— Nicky, ce crezi că a vrut să spună cu bătaia ceasului?

Am dat negativ din cap.

— Nuş'. Ne mai vedem.

În timp ce mă întorceam pe Clinton Avenue, eram foarte tulburat. Cu fiecare pas, auzeam ceasul din turnul de pe Flatbush Avenue şi-mi auzeam vocea spunându-i lui Hurricane Hector: „Este târziu, Hector, dar nu prea târziu. Dar dacă nu-ți dai inima lui Cristos, nu te voi mai vedea niciodată."

„Doamne", am şoptit eu, „Te rog, nu mă mai lăsa niciodată să plec de lângă vreunul din prietenii mei fără să încerc să fac mai mult pentru el!"

Salariul meu de început era 10 dolari pe săptămână, plus camera şi masa. De vreme ce micul apartament de garaj nu avea facilităţi de bucătărie, luam mesele în clădirea cea mare. Atât Gloriei cât şi mie ne plăcea mâncarea spaniolă fierbinte. Dar la centru mâncam mese consistente, aşa că risipeam majoritatea celor 10 dolari pe săptămână pe mâncare spaniolă. Era o plăcere în plus a vieţii.

Am început lucrarea noastră pe străzi. Wilkerson ne scrisese o broşură pe care o numeam „Tractatul laşului". Avea un mesaj pentru adolescenţi, care-i îndemna să-L accepte pe Cristos, să nu fie „laşi". Am dat astfel de broşuri cu miile pe străzile din Brooklyn şi Harlem.

Era clar că lucrarea noastră majoră avea să fie printre dependenţii de droguri. Mulţi dintre membrii bandelor, care înainte fuseseră mulţumiţi să fumeze marijuana şi să bea vin, trecuseră la heroină.

Metoda noastră era îndrăzneaţă. Ne duceam la grupurile de puşti care stăteau la colţurile străzilor şi intram în conversaţie.

— Hei, băiete, vrei să renunţi la obicei?

Aproape invariabil, ni se răspundea:

— Da, omule, dar cum?

— Vino la Teen Challenge pe Clinton Avenue. Ne vom ruga pentru tine. Noi credem că Dumnezeu răspunde rugăciunii. Poţi să te laşi de obicei prin puterea lui Dumnezeu. Şi le dădeam o copie a broşurii „Laşul".

— Da, omule, serios? Păi... poate te sun sau vin acolo într-o zi. Acesta era începutul. Mai tot timpul mi-l petreceam stând la colţurile străzilor şi vorbind cu ei. Dependenţii de droguri nu lucrează. Fac rost de bani furând, jefuind, atacând oamenii şi smulgându-le genţile. Pătrund în apartamente, fură mobilă şi o vând. Fură din buzunare, fură haine de pe sârme, fură laptele

de la uşile oamenilor şi orice se poate fura pentru a-şi menţine obiceiul. Peste tot în Williamsburg sunt găşti de 8–10 persoane care stau la colţurile străzii şi plănuiesc jafuri sau încearcă să găsească moduri de a vinde proprietăţi furate.

Înainte de Crăciun am văzut pe primul meu convertit la Centru. Numele lui era Pedro şi era din Mau Mau. Era un băiat înalt, brunet, care trăia cu o femeie căsătorită. Într-o zi, soţul femeii s-a luat de el într-un bar, iar Pedro l-a tăiat cu cuţitul.

Soţul era membru al bandei Scorpions, o bandă din cealaltă parte a oraşului, iar Pedro auzise că îl căutau ca să-l omoare. L-am găsit într-o noapte, i-am ascultat povestea şi apoi i-am oferit refugiu la Teen Challenge.

El a acceptat imediat. Trei zile după ce s-a mutat la centru, L-a primit pe Cristos şi şi-a predat inima.

Pentru următoarele trei luni, am trăit, respirat şi mâncat cu Pedro. Gloria şi cu mine ne-am petrecut primul Crăciun ca soţ şi soţie în micuţul nostru apartament având-ul pe Pedro musafir. Lua masa întotdeauna cu noi. Mergea cu noi oriunde ne duceam. În weekenduri mergeam cu metroul în diferite biserici pentru a participa la serviciile religioase. Pedro venea întotdeauna cu noi.

Într-o noapte de martie, m-am dus la culcare târziu, ca de obicei. Gloria se strecurase deja în pat. Am crezut că dormea şi m-am dezbrăcat în linişte ca să n-o trezesc. Strecurându-mă şi eu în pat, mi-am pus braţul pe după umerii ei, dar am realizat că plângea. Simţeam cum trupul ei tremura şi suspina sub braţul meu.

— Iubito, ce se-ntâmplă?

Atât i-a trebuit ca lacrimile să se dezlănţuie în suspinuri adânci. Am rămas lângă ea mângâind-o pe spate şi alinând-o până ce s-a calmat îndeajuns ca să poată vorbi.

— Ce este, Gloria? Nu te simţi bine?

— Nu-i vorba de asta, Nicky. Tu nu înţelegi şi nu vei înţelege niciodată.

— Ce să înțeleg? Eram confuz din cauza atitudinii ei ostile.

— Lipitoarea asta! spuse Gloria. Lipitoarea asta de Pedro! Nu poate înțelege că vreau şi eu timp să fiu singură cu tine? Suntem căsătoriți de numai patru luni, şi el trebuie să vină cu noi oriunde ne ducem. Probabil că ar face şi baie cu noi, dacă ar fi loc pentru mai mult de o persoană în baie.

— Hai, iubito, am liniştit-o eu, nu aşa vorbeşte Gloria mea. Trebuie să fii mândră. Este primul nostru convertit. Trebuie să-L lauzi pe Domnul.

— Dar, Nicky, nu vreau să te împart cu el tot timpul. M-am căsătorit cu tine, tu eşti soțul meu, şi cel puțin ar trebui să pot petrece timp cu tine fără ca rânjitul ăla de Pedro să fie pe aici tot timpul, strigând mereu: „Slavă Domnului!"

— Doar nu vorbeşti serios, Gloria...

— Niciodată nu am vorbit mai serios. Unul din noi trebuie să dispară. Ori eşti căsătorit cu mine ori, dacă vrei, te poți culca cu Pedro... Vorbesc serios. Nu ne poți avea pe amândoi.

— O, ascultă, dragă! Dacă-l trimitem înapoi pe stradă, se va întoarce direct în bandă sau îl vor ucide cei din Scorpions. Trebuie să-l ținem aici.

— Bine, dacă se întoarce în bandă, atunci este ceva în neregulă cu Dumnezeu. La urma urmei, ce fel de Dumnezeu este acela căruia Pedro I s-a predat? Un Dumnezeu care-Şi ia mâna de pe el cu prima ocazie când are probleme? Nu pot să cred asta. Cred că, dacă un om a avut o experiență reală de convertire, Dumnezeu este îndeajuns de mare pentru a-l păstra pentru totdeauna în harul Lui. Iar tu, dacă vrei să fii dădacă pentru toți tipii pe care-i inviți aici, atunci eu plec. Vocea Gloriei atinsese tonalitatea maximă, în timp ce vorbea.

— Dar, Gloria, el este primul meu convertit.

— Poate că asta este în neregulă cu tine şi cu el. Este convertitul tău. Poate că dacă ar fi convertitul Domnului, nu ar mai trebui să fii atât de îngrijorat în legătură cu întoarcerea lui în bandă.

— Poate ai dreptate. Dar tot trebuie să-i oferim un loc unde să stea. Şi aminteşte-ţi, Gloria, Domnul m-a chemat la lucrarea aceasta, şi tu ai fost de acord să-mi fii alături.

— Dar, Nicky, nu vreau să te împart tot timpul cu alţii.

Am strâns-o lângă mine.

— Nu trebuie să mă împarţi acum. Iar mâine voi vorbi cu Pedro şi voi vedea dacă nu-şi poate găsi ceva de făcut, în loc să stea tot timpul pe lângă noi. OK?

— OK, a murmurat ea, punându-şi capul pe umărul meu şi ghemuindu-se aproape de mine.

Sonny a sosit în ultima zi de aprilie – împreună cu previziunea unei zăpezi de mai. A fost primul dependent cu care am lucrat.

Am intrat în capelă în noaptea aceea şi am observat un băiat palid la faţă care stătea în colţul îndepărtat. Puteam spune sigur că era dependent de droguri. M-am dus şi m-am aşezat lângă el. Mi-am pus braţul în jurul umerilor lui şi am început să-i vorbesc deschis. El şi-a ţinut capul plecat şi ochii ficşi la podea, în timp ce vorbeam.

— Ştiu că eşti dependent de droguri... toxicoman. Se vede să te droghezi de mulţi ani şi că nu poţi renunţa la obicei. Crezi că nimănui nu-i pasă. Crezi că nimeni nu te va putea ajuta. Lasă-mă să-ţi spun că lui Dumnezeu Îi pasă. El te poate ajuta.

Băiatul şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine cu ochii goi. În cele din urmă, mi-a spus că numele lui era Sonny. Am aflat mai târziu că fusese crescut într-o casă religioasă, dar fugise şi fusese la închisoare de nenumărate ori pentru dependenţă de droguri şi furt. De câteva ori trebuise să renunţe forţat la obiceiul lui în închisoare, dar apoi l-a reluat.

Sonny era un dependent care avea un mod unic de a face rost de bani pentru a-şi hrăni obiceiul. Când el şi prietenul lui ieşeau la vânătoare, ultimul smulgea poşeta vreunei doamne, iar când aceasta începea să ţipe, Sonny alerga la ea şi-i spunea:

— Nu ţipaţi, doamnă! Îl cunosc pe hoţul ăla. O să vă aduc eu poşeta înapoi. Aşteptaţi aici, şi mă voi întoarce într-un minut

Femeia nu mai țipa să vină poliția şi aştepta pe loc, în timp ce Sonny alerga pe stradă ca să-şi ajungă prietenul şi să împartă prada cu el.

Îngenunchind lângă el în capelă, am spus:

— Vreau să mă rog pentru tine. Ai nevoie de Isus în viața ta! Am simțit un val de compasiune invadându-mi inima şi am început să plâng în timp ce mă rugam: „Doamne, ajută-l pe acest om. Este pe moarte. Tu eşti singurul care-l poate ajuta. Are nevoie de speranță, de iubire. Te rog, ajută-l!

Când am terminat, Sonny a spus:

— Trebuie să mă duc acasă.

— Te duc eu acasă, i-am spus.

— Nu, a zis el, cu o privire panicată. Nu poți face asta.

Ştiam că voia să mă mintă, ca să se poată duce să-şi cumpere o doză.

— Atunci te vom ține aici, am spus eu.

— Nu, spuse el din nou. Trebuie să merg la tribunal dimineață. Mă vor condamna la închisoare. Nici măcar nu ştiu de ce sunt aici.

— Eşti aici pentru că Dumnezeu te-a trimis, i-am spus eu. Dumnezeu mă foloseşte pe mine pentru a te ajuta. Rămâi cu noi aici la Centru în seara asta, şi voi merge cu tine la tribunal mâine dimineață. El a insistat să se ducă acasă, iar eu i-am promis că trec să-l iau a doua zi la ora 8:00 dimineața.

A doua zi, devreme, m-am dus cu el la tribunal. Pe scările tribunalului, i-am spus:

— Sonny, mă voi ruga ca Dumnezeu să-l facă pe judecător să-ți amâne procesul pentru două luni, ca să te poți lăsa de obiceiul tău şi să-l găseşti pe Cristos. După aceea, s-ar putea să fii chiar achitat definitiv.

Sonny a bâiguit:

— Slabe speranțe. Judecătorul ăla împuțit nu amână niciodată nimic. Mă va trimite la închisoare chiar azi înainte de prânz. Aşteaptă, şi vei vedea!

M-am oprit pe treptele tribunalului şi am început să mă rog cu voce tare:

— Doamne, Te rog, în Numele lui Isus, trimite-ţi Duhul Tău cel Sfânt să-l atingă pe acel judecător şi să amâne cazul lui Sonny, pentru ca el să poată deveni creştin. Îţi mulţumesc că ai răspuns la rugăciunea mea! Amin!

Sonny s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost nebun. L-am luat de braţ:

— Hai, să mergem să auzim cum judecătorul îţi va amâna cazul.

Am intrat în sala de judecată, iar Sonny s-a prezentat la uşierul din camera din faţă. A luat loc împreună cu ceilalţi inculpaţi, în timp ce eu m-am aşezat în spate.

Judecătorul a audiat trei cazuri şi a condamnat pe băieţii aceia la termene lungi de închisoare. Al treilea băiat care a fost judecat a început să ţipe, când judecătorul i-a dat verdictul. S-a urcat pe masă şi a încercat să ajungă la judecător, ţipând că-l va ucide. Toţi cei prezenţi în sala de judecată s-au ridicat în picioare, când poliţia l-a pus pe băiat la pământ şi i-a pus cătuşele. În timp ce-l trăgeau afară pe uşa laterală, în ţipete şi lovituri, judecătorul şi-a aranjat sprânceana şi a spus:

— Cazul următor!

Sonny s-a prezentat nervos în faţa judecătorului, care tot căuta prin dosarul lui. Privind peste ochelari, judecătorul a spus:

— Dintr-un anumit motiv, investigaţia procesului tău nu este completă. Vreau să revii aici peste şaizeci de zile!

Sonny s-a întors şi s-a uitat la mine cu ochi neîncrezători. Eu am zâmbit şi i-am făcut semn să vină cu mine. Aveam o sarcină dificilă înainte şi trebuia să începem.

A te lăsa brusc de heroină este una din cele mai agonizante experienţe imaginabile. Am pregătit o cameră pentru el la etajul al treilea al Centrului nostru. Ştiam că va fi nevoie de supraveghere constantă, aşa că am prevenit-o pe Gloria că aveam să petrec trei zile cu Sonny. Am aranjat un fonograf cu melodii

religioase şi m-am hotărât să stau lângă el în acea cameră, până ce toată heroina avea să-i iasă prin piele.

În prima zi a fost agitat, mergea cu paşi repezi prin cameră şi vorbea repede. În noaptea aceea a început să tremure. Am rămas cu el toată noaptea căci avea frisoane teribile, tremura atât de tare şi-i clănţăneau dinţii cu atâta putere, încât întreaga cameră vibra. Uneori voia să scape de mine, se ridica şi fugea spre uşă, dar eu o încuiasem, aşa că nu putea ieşi.

Dimineaţa, la apusul soarelui, tremurăturile au încetat şi am reuşit să-l duc jos ca să ia micul dejun. I-am sugerat să facem o plimbare primprejur, dar imediat ce am ieşit afară a început să vomite. S-a aplecat spre trotuar ţinându-se cu mâinile de stomac şi icnind. L-am ridicat, dar el s-a desprins şi a căzut pe stradă. L-am târât înapoi pe trotuar şi i-am ţinut capul în poala mea până ce au trecut atacurile şi şi-a revenit în puteri. Apoi ne-am întors în camera de la etajul al treilea ca să aşteptăm şi să ne rugăm.

Când s-a apropiat noaptea, a început să ţipe:

— Nicky, nu pot să fac faţă. Am mers prea departe. Am nevoie de o doză.

— Nu, Sonny, vom trece prin asta împreună. Dumnezeu îţi va da putere să reuşeşti.

— Nu vreau puterea să reuşesc. Vreau o doză. Trebuie să o am. Te rog, te rog, te rog, Nicky. Nu mă ţine aici! Pentru Dumnezeu, lasă-mă să plec!

— Nu, Sonny, pentru Dumnezeu, nu te las să pleci. Tu eşti preţios pentru El. El vrea să te folosească, dar nu o poate face atâta timp cât demonul acesta te are în stăpânire. Pentru Dumnezeu, te voi ţine aici până ce te faci bine din nou.

Am rămas cu el în noaptea aceea lungă, iar el a avut transpiraţii reci şi a icnit, până ce am crezut că o să i se întoarcă stomacul pe dos. I-am înfăşurat capul în prosoape umede, am dat fonograful tare şi am cântat împreună cu Bev Shea şi Statesmen Quartet.

A doua zi eram mort de oboseală. Din nou am încercat să-l fac să mănânce, dar a vomitat din nou. Am rămas lângă patul lui şi m-am rugat până la apus.

A căzut într-un somn agitat, plin de gemete şi spasme. De două ori s-a ridicat din pat şi a încercat să ajungă la uşă. Ultima dată a trebuit să mă lupt cu el şi să-l trag înapoi în pat.

Pe la miezul nopţii, stând pe scaunul de lângă pat, am simţit norul negru al somnului venind peste mine. Am încercat să mă lupt cu el, dar eram nedormit de 42 de ore. Ştiam că dacă m-aş culca, el s-ar putea strecura afară şi nu s-ar mai întoarce niciodată. Eram aproape de victorie, dar eu nu mai puteam lupta şi am simţit cum bărbia îmi cade în piept. „Poate dacă închid ochii pentru o clipă..."

M-am trezit cu o tresărire. O licărire ciudată de la luminile stradale s-a reflectat în camera mare de la etajul trei al clădirii. Eu credeam că dormisem numai câteva secunde, dar ceva în mine mă avertiza că dormisem mult mai mult. M-am uitat la patul lui Sonny. Era gol. Păturile erau mototolite şi aruncate într-o parte. Plecase!

Simţeam inima gata să-mi sară din piept. Am sărit în picioare şi m-am repezit la uşă, dar l-am zărit imediat îngenuncheat pe podea, în faţa ferestrei. Un val de uşurare m-a cuprins. M-am apropiat uşor de fereastră şi am îngenuncheat şi eu lângă el. O zăpadă primăvăratică, lină, cădea din cer şi se reflecta în luminile de pe trotuar. Strada şi trotuarul erau unite într-un covor alb şi pur, iar cele trei ramuri din faţa ferestrei, cu muguraşii lor de-abia mijiţi, străluceau acum acoperiţi de zăpada albă, fină. Fiecare fulg fin strălucea când trecea prin dreptul luminii, într-o imagine strălucitoare care ar fi putut apărea pe o felicitare de Crăciun.

Sonny a spus:

-- Ce frumos! De nedescris! N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Tu ai văzut?

Eu mă uitam fix la el. Ochii lui erau limpezi şi vocea normală. Faţa lui radia. Cuvintele nu-i mai erau neclare, nici vorbirea împleticită.

Mi-a zâmbit:

— Dumnezeu este bun, Nicky. Este minunat. În seara aceasta m-a eliberat dintr-o soartă mai rea decât iadul însuşi. M-a eliberat din robie.

M-am uitat pe fereastră la imaginea delicată a frumuseţii pure, aflată chiar în faţa ochilor mei, şi am şoptit:

— Îţi mulţumesc, Doamne! Îţi mulţumesc! Şi l-am auzit pe Sonny îngânând şi el:

— Îţi mulţumesc!

Pentru prima dată, l-am lăsat pe Sonny singur şi am ieşit afară trecând prin zăpada proaspăt aşternută, până în apartamentul meu. Eram în capul gol, iar zăpada rece îmi atingea uşor părul şi scârţâia sub picioarele mele, în timp ce urcam scările exterioare de lemn.

Am bătut uşor în uşă, iar Gloria a deschis:

— Cât este ceasul? a întrebat ea somnoroasă.

— Cam 3:00 dimineaţa, am răspuns eu. Am rămas în uşă, am strâns-o lângă mine şi am privit împreună zăpada fină care cădea tăcută pe pământ, acoperind tot ceea ce era întunecat şi urât cu o pătură de puritate. Sonny s-a întors la Dumnezeu! am spus eu. O nouă viaţă s-a născut în Împărăţie.

— Îţi mulţumesc, Isus! a spus Gloria încet. Apoi am rămas în tăcere în spatele uşii, privind panorama frumuseţii dinaintea ochilor noştri. Am simţit apoi braţul Gloriei strângându-se în jurul taliei mele. Sonny nu este singura viaţă care a început să palpite. Nu am avut timp să-ţi spun, ai fost ocupat aceste trei zile, dar şi în mine s-a născut o nouă viaţă, Nicky. Vom avea un copil.

Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept cu iubire şi bucurie.

— O, Gloria, te iubesc! Te iubesc atât de mult! Cu tandreţe, m-am aplecat, mi-am strecurat o mână pe sub genunchii ei şi am

ridicat-o în braţe. Am închis uşa cu piciorul şi am dus-o pe Gloria în pat. M-am întins lângă ea şi mi-am pus uşor capul pe abdomenul ei, strângându-mă cât mai aproape de viaţa nouă dinăuntru. Cu ambele mâini, ea a început să-mi mângâie faţa şi capul. Extenuarea şi-a spus cuvântul şi am căzut într-un somn adânc, plin de pace.

După convertirea lui, Sonny ne-a introdus în lumea întunecată a marelui oraş, ne-a arătat lumea dependenţilor de droguri, a prostituatelor, a criminalilor înrăiţi.

Gloria şi cu mine petreceam multe ore pe stradă împărţind broşuri, iar numărul celor care veneau la Centru s-a înmulţit. Aveam foarte puţini adolescenţi. Majoritatea erau adulţi. Am deschis etajul al treilea pentru a caza femeile. Gloria ajuta fetele iar, eu lucram cu bărbaţii, deşi, ca director, eram răspunzător de ambele grupe. David se mutase într-o casă în Insula Staten şi, când era în oraş, venea să supravegheze lucrul la Centru. Am cumpărat un microbuz de nouă locuri, şi Gloria împreună cu unul din băieţi se duceau de două ori pe săptămână să-i ia pe membrii bandelor şi să-i aducă la Centru pentru serviciile religioase.

Pedro a plecat să-şi ia un apartament în Jersey, dar Sonny a rămas până în septembrie când a plecat în La Puente la Institutul Biblic. În aceeaşi vară, apartamentul de la etajul II al Centrului s-a eliberat, şi m-am mutat cu Gloria în Clinton Avenue la numărul 416. Dormitorul bărbaţilor era în spatele etajului al doilea. La parter aveam biroul, bucătăria şi sala de mese şi o sală mare pe care o foloseam drept capelă. Sperasem că, dacă ne mutăm în clădirea cea mare, aceasta va mai atenua tensiunea Gloriei. Totuşi, faptul că trebuia să locuiască în aceeaşi casă cu 40 de dependenţi de narcotice nu însemna o viaţă prea calmă.

Tensiunea a continuat. Gloria şi eu aveam foarte puţine momente de intimitate, de vreme ce eu petreceam fiecare oră din zi cu dependenţii. În toamna anului 1962, a trebuit să fac o călătorie de urgenţă în Puerto Rico. Mama trimisese o telegramă

lui Frank. Tata murise. Frank, Gene şi eu ne-am luat soţiile şi am zburat în Puerto Rico unde am condus ceremonia de înmormântare a tatălui meu. Mă întorsesem ca pastor creştin şi, chiar dacă tata niciodată nu L-a recunoscut în mod deschis pe Cristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, eu l-am înmormântat cu siguranţa că în viaţa lui s-a produs o schimbare şi că Dumnezeu, în iubirea Lui, îl va judeca după inima lui. „Uriaşul" murise – dar amintirile despre tata, cel pe care am învăţat să-l iubesc, trăiau în inima mea.

Alicia Ann s-a născut în ianuarie 1963. Ea a umplut golul din viaţa solitară a Gloriei, care acum avea pe cineva cu care să-şi împărtăşească iubirea. Eu tânjeam să petrec timp cu ele, dar dorinţa mea de a lucra cu dependenţii mă ţinea ocupat de la răsărit până la miezul nopţii. Am avertizat-o pe Gloria să nu lase pe nimeni altcineva să ia copilul în braţe, căci, deşi îi iubeam pe aceşti dependenţi, ştiam că minţile lor serios afectate de consumul de droguri erau capabile de orice.

Ştiam că, de multe ori, Gloria adormea plângând, singură în apartamentul nostru. Probabil că ea a fost alegerea lui Dumnezeu pentru mine. Nicio altă femeie nu ar fi fost capabilă să facă faţă acestei tensiuni.

Capitolul 15

Călătorie în iad

Fusesem plecat din oraş pentru câteva zile, şi când m-am întors, Gloria mi-a povestit de Maria. Avea douăzeci şi opt de ani, venise de pe stradă pe jumătate îngheţată, suferind de abstinenţă de heroină şi fiind aproape în pragul morţii. Gloria m-a rugat să o menţionez în mod special în seara aceea când voi predica în capelă.

După serviciu, Gloria a adus-o pe Maria în biroul meu. Nu vorbea clar, încă suferea din cauza abstinenţei.

— În seara asta, a spus ea, am avut un sentiment ciudat, că vreau să termin cu viaţa asta inutilă. În timp ce predicai, am simţit că voiam cu adevărat să mor faţă de viaţa asta blestemată. Şi totuşi, pentru prima oară în viaţa mea, vreau să trăiesc. Nu înţeleg.

I-am explicat că trăia ceea ce Biblia numea „pocăinţă".

— Maria, nu poţi primi iubirea lui Dumnezeu până ce nu vei muri pentru sine. Spune-mi, vrei să mori faţă de vechiul tău stil de viaţă? Vrei ca vechea viaţă de droguri şi prostituţie să înceteze, să fie îngropată şi uitată pentru totdeauna?

— O, da, da, da, a suspinat ea. Sunt dispusă să fac orice, ca să scap de ea.

— Vrei să mori față de sine? am întrebat eu.

— Da, a răspuns ea, încercând să-și oprească lacrimile, și asta.

— Atunci lasă-mă să-ți spun despre o iubire atât de minunată, atât de frumoasă, atât de magnifică, încât poate face dintr-o persoană ca tine una curată și pură. Lasă-mă să-ți spun despre Isus. În următoarele 10 minute i-am vorbit despre iubirea perfectă a lui Dumnezeu, dăruită nouă prin Isus Cristos.

Ea și-a îngropat fața în mâini și a suspinat. Am mers la ea și mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Maria, hai să îngenunchem aici și să ne rugăm... Dar înainte de a termina propoziția, Maria era deja în genunchi. Am simțit barierele rupându-se. Se născuse din nou, pentru o viață nouă în Isus Cristos.

O lună mai târziu, Maria s-a oprit pe la biroul meu. Dorința de a se droga o tulbura și voia să plece de la Centru. Prietenul ei, Johnny, cedase deja ispitei drogurilor și plecase de la Centru cu câteva zile înainte, în miezul nopții.

M-am ridicat și am închis ușa în urma ei.

— Maria, am spus eu, nimic altceva nu este mai important în viața mea decât viitorul tău. Hai să vorbim despre ce s-a întâmplat în viața ta.

Era pregătită. S-a întors înapoi în timp la vârsta de 19 ani când absolvise liceul. Am lăsat-o să vorbească.

— Johnny m-a învățat să fumez marijuana. Prietenele mele îmi povestiseră despre experiențele lor cu marijuana și au spus că e OK atâta timp cât nu treci la ceva mai puternic. Johnny avea întotdeauna o rezervă de țigări, și eu credeam că a te droga era distractiv.

Maria s-a oprit, amintindu-și acele prime zile când începuse să coboare în iad, iar eu mă gândeam cât de tipic era cazul ei pentru zecile de dependenți care veneau la Centru. Nouăzeci la sută dintre ei începuseră cu o țigară de marijuana și apoi trecuseră la droguri mai puternice. Știam ce urma, dar am simțit că ea avea nevoie să se exprime.

— Spune-mi, Maria, care era efectul? Ea s-a relaxat în scaunul ei, cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum mi-ar fi spus o poveste.

— Simţeam că problemele mele dispăreau, a continuat ea. O dată, am simţit că pluteam la kilometri depărtare deasupra pământului. Apoi am început să mă dezintegrez. Degetele mi se dezlipeau de mâini şi zburau prin spaţiu. Mâinile se desprindeau de braţe. Braţele şi picioarele se despărţeau de trup. Mă dezintegram în milioane de bucăţi şi pluteam pe o briză de vânt.

A făcut din nou pauză, rememorându-şi trecutul.

— Dar iarba nu era de ajuns. Tot ce făcea era să-mi hrănească dorinţa pentru ceva mai tare. Mental, eram condamnată.

Johnny mi-a făcut prima injecţie. Vorbise despre ea de mai multe săptămâni. Într-o după-amiază, plânsesem toată ziua. Nimic nu-mi mersese bine, iar Johnny a venit la mine cu acul şi cu lingura. Ştiam ce avea de gând să facă şi părea atât de încrezător că asta mă va ajuta, şi l-am lăsat. Nu ştiam despre dependenţa de droguri atunci. Dar el m-a asigurat că voi fi bine.

A strâns cureaua tare în jurul braţului meu, deasupra cotului, până ce vena a ieşit în evidenţă ca o ridicătură mare sub piele. A golit apoi într-o lingură conţinutul alb, cu aspect de zahăr, al unui pliculeţ. Adăugând apă cu o pipetă, a ţinut un chibrit sub lingură, până ce lichidul a fiert. Încă o dată, a folosit pipeta şi a extras conţinutul acum dizolvat al heroinei. Apoi, cu îndemânarea unui expert, mi-a străpuns vena cu vârful acului de seringă. Apoi, cu grijă, a strecurat lichidul din pipetă prin capătul celălalt al acului. Lăsând pipeta la o parte, a început să mişte acul înainte şi înapoi în braţul meu, până ce lichidul a dispărut în venă. N-am simţit nimic când a retras acul. N-am ştiut atunci, dar devenisem „toxicomană".

— „Johnny, mi se face rău", am spus eu.

— „Nuuu, eşti OK, iubito", a spus el, ia-o încet şi curând vei pluti. Johnny promite, iar eu întotdeauna îmi respect promisiunile, nu-i aşa?

Dar eu nu-l mai auzeam. Am început să icnesc şi, înainte să pot face vreo mişcare, am vomitat pe podea. Am căzut pe spate în pat şi am început să tremur şi să transpir. Johnny s-a aşezat acolo lângă mine şi m-a ținut de mână. Curând, am început să mă relaxez, şi un sentiment de căldură lichidă m-a cuprins. Am crezut că mă ridic la tavan şi sub mine vedeam fața zâmbitoare a lui Johnny. S-a aplecat asupra mea şi a şoptit: „Cum e, iubito?"

— „Nemaipomenit", am şoptit eu. „Omule, devine din ce în ce mai bine!" Începusem excursia mea în iad.

N-am mai făcut o altă injecție timp de o săptămână. De data aceasta, când Johnny a sugerat-o, eram pregătită. Următoarea am făcut-o peste trei zile. După aceea, Johnny nu mai trebuia să-mi sugereze să o fac, i-o ceream eu. Nu ştiam atunci, dar eram deja dependentă...

Săptămâna următoare, Johnny a venit acasă, iar eu am început să tremur. I-am cerut o doză.

— „Ascultă, iubito, te iubesc şi aşa mai departe, dar chestia asta costă bani, ştii doar..."

— „Ştiu, Johnny, dar am nevoie de o doză."

Johnny a zâmbit:

— „Nu-ți pot da, iubito. Începe să coste prea mult obiceiul tău."

— „Te rog, Johnny", l-am implorat eu, „nu mă mai tachina! Nu vezi că am nevoie de o injecție?"

Johnny pornise deja spre uşă.

— „Nu astăzi. Stai şi suferă! Nu am nici timp şi nici bani."

— „Johnny!", am țipat eu. „Nu mă lăsa! Pentru Dumnezeu, nu mă lăsa!" Dar el plecase deja şi am auzit cheia întorcându-se în broască.

Am încercat să mă stăpânesc, dar n-am reuşit. M-am dus la fereastră şi l-am văzut pe Johnny la capătul blocului vorbind cu câteva fete. Ştiam cine erau. Lucrau pentru Johnny. El vorbea despre ele ca fiind „fidele". Erau prostituate care cumpărau heroina de la el pe banii pe care-i făceau din meseria lor. Johnny

întotdeauna le aproviziona bine, iar ele vindeau marfa lui clienților lor şi primeau un comision.

Am stat acolo la fereastră şi l-am privit, în timp ce băga mâna în buzunar şi-i dădea un plic alb uneia dintre fete. Ştiam ce era. L-am privit pe Johnny dându-le heroina, şi n-am putut suporta. De ce i-ar da-o ei şi mie nu? Dumnezeule, aveam nevoie de ea.

Deodată, m-am auzit strigând: „Johnny! Johnny!" Strigam de la fereastră cu toată puterea. El s-a uitat în sus şi a pornit înapoi către apartament. Când a intrat, eu eram trântită pe pat, suspinând şi plângând. Îmi pierdusem controlul.

A închis uşa în urma lui. M-am ridicat în şezut în pat şi am încercat să vorbesc, dar înainte să pot spune ceva, a venit la mine şi i-am simțit dosul palmei lovindu-mă peste gură.

— „Ce dracu' vrei să faci?", a țipat el. „Vrei să fiu ridicat de poliție sau ce?"

— „Johnny, te rog! Ajută-mă! Am nevoie de injecție. Te-am văzut dând chestia aia fetelor. De ce nu mi-o dai şi mie? Te rog!" Ajunsesem la stadiul de disperare completă. Tremuram şi suspinam în acelaşi timp. Simţeam sângele curgându-mi la colțul gurii, dar nu-mi păsa. Tot ce voiam era acul.

Johnny a rânjit.

— „Ascultă, iubito, tu eşti diferită de târfele alea de pe stradă. Tu ai clasă. Dar chestia asta nu e pe gratis. Costă – şi mult. Fetele acelea lucrează pentru doza lor. Tu ce faci pentru a ta? Hm?"

— „O să lucrez, Johnny. Fac orice. Orice. Dar dă-mi acul!"

— „Nu ştiu", a spus Johnny. „Ai prea multă clasă ca să lucrezi acolo în stradă."

— „Johnny, fac orice. Doar spune-mi!" Simțeam cum podeaua se ridică spre mine, în timp ce îngenuncheam la picioarele lui şi-mi strângeam brațele în jurul genunchilor şi picioarelor lui, ca să nu cad.

— „Vrei să spui că eşti dispusă să lucrezi pentru mine pe stradă?" A făcut o pauză şi apoi a continuat cu entuziasm: „O poți face, iubito, ştiu că o poți face, dacă vrei. Omule, poți să

le întreci pe fetele alea, la sigur. Băieții vor veni cu turma la tine şi, între noi fie vorba, am putea da lovitura. Ce zici? Eu o să fac bani, şi tu o să ai câtă vrei – nu va mai trebui să mai treci niciodată prin ce treci acum. Ce zici? Vrei?"

— „Da, Johnny, da, da, da. Dar fă-mi injecția!"

Johnny s-a dus la aragaz şi i-a dat drumul. A scos lingura, a presărat puțin din pudra albă în lingură şi a ținut-o apoi deasupra flăcării. Umplând acul, a venit la mine, acolo unde eram, ghemuită la podea.

— „Iubito, acesta este raiul pentru amândoi. Cu tine de partea mea pot să ajung şi la stele." Am simțit cum acul îmi pătrundea în venă. Tremurăturile au încetat aproape imediat la câteva secunde. Johnny m-a ajutat să mă ridic în pat, unde am căzut într-un somn adânc. Dar Johnny se înşela. Nu era raiul. Era începutul unui lung şi oribil coşmar care avea să dureze opt ani. Nu era raiul, ci iadul.

Iadul este ca o prăpastie fără fund, în care cazi continuu, fără să te opreşti niciodată. Atunci când aluneci şi cazi în dependența de droguri, nu există niciun loc unde să te poți opri, nu ai de ce să te agăți. Nu ai cum să opreşti căderea. Iar eu cădeam din ce în ce mai jos.

Johnny nu mă putea folosi decât dacă deveneam dependentă. Iar când am devenit sclava drogurilor, am devenit şi sclava lui. Trebuia să fac ce voia el, iar el voia ca eu să mă prostituez pentru el şi să-i aduc bani. Mă aproviziona cu heroină, dar vedeam că lucrurile nu erau chiar raiul despre care-mi vorbise el.

Curând am aflat că Johnny mai avea o altă femeie. Ştiam că nu voia să se căsătorească cu mine, dar nu mă gândisem niciodată că mai ținea o altă femeie. Am descoperit asta într-un mod destul de dureros.

Lucrurile nu merseseră prea bine în noaptea precedentă, iar eu mă trezisem şi ieşisem puțin ca să fac nişte cumpărături a doua zi după-amiază. Îmi plăcea să ies şi să uit de mine, să mă prefac că eram ca toți ceilalți oameni. Stăteam la colțul străzilor

Hicks şi Atlantic aşteptând culoarea verde a semaforului, când am simţit o mână pe umăr care m-a tras înapoi.

— „Eşti Maria, nu-i aşa?" Era o femeie brunetă cu păr lung, negru, care-i cădea pe umeri. Ochii ei scuipau foc. Înainte să pot răspunde, ea spuse: „Mda, tu eşti. Te-am mai văzut înainte. Tu eşti cea care s-a-ncurcat cu omul meu. O să te învăţ eu minte, târfă ieftină!"

Am încercat să mă dau înapoi, dar ea m-a lovit în faţă. Culoarea semaforului se schimbase, dar oamenii începuseră să facă cerc în jurul nostru. N-aveam de gând să mă las batjocorită de oricine, nu în felul ăsta. M-am întins, am tras-o de păr şi i-am făcut vânt în spate.

A început să ţipe ca o nebună:

— „Târfă murdară! Te culci cu omul meu. Te omor!" Era ca nebună. A aruncat spre mine cu geanta, dar eu m-am ferit. M-am împins în ea, iar ea a căzut pe spate pe şina de la intrarea în metrou. Am auzit-o trăgând aer cu greutate şi coloana vertebrală izbindu-i-se de metalul dur.

I-am prins capul cu mâinile, am lovit-o de ţeava de fier şi apoi am împins-o jos pe scările negre care coborau la metrou. Încercam să-mi bag unghiile în ochii ei ca s-o rănesc. Deodată, ea şi-a înfipt dinţii în mâna mea. Am simţit carnea rupându-se, în timp ce-mi trăgeam mâna din gura ei, ţipând de durere.

În timp ce mă dădeam înapoi, cineva m-a apucat de la spate. Mulţimea se băgase între noi. Bărbatul care mă apucase m-a împins în stradă unde m-am împiedicat şi am căzut. Mulţimea era adunată în jurul celeilalte femei, iar eu am traversat strada şi m-am îndreptat către trotuarul de pe cealaltă parte.

Nu m-am uitat o clipă înapoi, am fugit în apartamentul meu, mi-am spălat mâna şi am rugat-o pe fata de vizavi să mă panseze. În noaptea aceea am mers din nou pe stradă... n-am mai văzut-o niciodată.

Nu mă mai simţeam obligată faţă de Johnny. Ştiam că pot obţine o doză de la oricare din zecile de tipi care fi fost bucuroşi

să mă duc să lucrez pentru ei. Aşa că a început un lung coşmar. Am început să trăiesc şi cu alți bărbați. Toți erau dependenți de droguri. Îmi vindeam trupul, iar ei ieşeau şi furau. Am învățat să lucrez în parteneriat cu alte fete. Închiriam o cameră pentru o noapte. Apoi ne duceam în stradă şi aşteptam. Unii bărbați erau clienți obişnuiți. Majoritatea erau necunoscuți. Negri, italieni, orientali, portoricani, albi... banii lor aveau aceeaşi culoare.

În unele nopți nu mă duceam cu nimeni. În altele, aveam şi nouă sau zece clienți. Aceasta era o noapte bună. Dar ajunsese să mă coste aproape 40 de dolari pe zi ca să-mi întrețin obiceiul şi asta însemna că trebuia să am cel puțin cinci clienți pe noapte pentru a putea continua.

Era un adevărat iad. Când reuşeam să dorm în timpul zilei, mă trezeam țipând în coşmaruri groaznice. Eram închisă în propriul meu corp şi eram propriul meu paznic. Nu mai exista scăpare din cursa fricii şi mizeriei şi din urâțenia păcatului.

Îmi era teamă de bețivi. Unii erau perverşi şi sadici. Mai multe fete fuseseră torturate şi supuse la comportamente ciudate. O fată a pățit-o într-o noapte cu un tip care simțea plăcere numai dacă bătea o fată cu cureaua. Era pe jumătate beat şi, când au ajuns în cameră, tipul era deja înnebunit de plăcere. A pus-o să se dezbrace, i-a scos sutienul şi i-a legat mâinile de mânerul uşii, apoi a bătut-o peste stomac şi peste sâni cu cureaua până ce fata a leşinat de durere.

Preferam să folosesc camera pe care o închiriam. În unele ocazii, bărbatul voia să mergem în apartamentul lui sau într-o cameră de hotel. Unii dintre ei erau oameni de afaceri veniți în oraş pentru excursii sau conferințe. Dar mi-era teamă să mă duc în camera unui bărbat. Lucruri groaznice se întâmplau uneori, şi unele fete nu se mai întorceau niciodată.

Unora le era teamă să vină în camera mea, le era teamă să nu fie jefuiți. Voiau să rămân cu ei în maşină.

După câteva experiențe urâte, nu m-am mai dus cu nimeni în maşină.

Un bărbat m-a abandonat în cealaltă parte a oraşului şi mi-a luat toată noaptea să ajung acasă cu metroul. Altul m-a dus pe o stradă singuratică. Era beat şi mi-a cerut banii înapoi. Când am refuzat, mi-a pus un pistol în cap şi a apăsat pe trăgaci. Arma nu s-a descărcat, iar eu am fugit, dar a fost ultima dată când m-am urcat în maşina cuiva.

Tipii de pe stradă nu erau singurii care-mi făceau probleme. Aveam probleme şi cu poliția. Am fost la închisoare de unsprezece ori în cei opt ani de dependență. Cea mai lungă condamnare a fost de şase luni. Am fost ridicată de poliție pentru mai multe: furt din magazine, dependență de droguri, vagabondaj... şi, bineînțeles, prostituție.

Uram închisorile. La prima mea condamnare am plâns tot timpul. Mi-am promis mie însămi că n-o să mai fac nimic ca să fiu ridicată de poliție. Dar, patru luni mai târziu, eram înapoi. De zece ori m-am reîntors la puşcărie.

Poliția mă agresa constant. Un copoi venea la câteva zile când eram eu pe stradă şi încerca să mă convingă să mă duc cu el. Dar ştiam că nu-mi va da bani aşa că nu m-am dus niciodată.

Dar heroina mă distrugea. Îmi amintesc de prima mea supradoză: încă mai lucram şi mă mutasem înapoi la mama mea. Îl părăsisem pe Johnny. Mama lucra într-o fabrică, iar eu lucram într-un birou. I-am spus mamei că aveam nevoie de haine noi pentru slujbă şi am rugat-o să facă un împrumut la bancă.

Am venit acasă de la birou într-o după-amiază şi am luat banii de pe birou. M-am dus în Harlem unde locuia plasatorul, am luat marfa şi am băgat-o în sutien. Apoi m-am dus într-un subsol unde ştiam că locuiau câțiva drogați. Tremurând, am umplut acul dintr-un capac de sticlă şi mi-am făcut injecția în venă. Ştiam, în acel moment, că ceva nu era în regulă. Am amețit şi am leşinat. Îmi amintesc numai cum cineva se juca cu mine şi încerca să mă facă să mă ridic în picioare. Cred că s-au speriat când au văzut că nu răspundeam. Cineva mi-a rupt sutienul, a

luat restul de heroină şi m-a tras apoi afară din subsol, lăsându-mă grămadă pe trotuar.

Când m-am trezit, eram la Bellevue. Poliția mă găsise şi mă dusese la spital. Cineva mă jefuise. Toți banii dispăruseră. Trei polițişti stăteau în jurul patului meu, punându-mi întrebări în acelaşi timp. Le-am spus că băusem şi cineva îmi pusese ceva în lichior. Dar ei ştiau adevărul. Şi l-au pus pe doctor să scrie „SD" în dosarul meu, adică supradoză. Aceea a fost prima din cele trei.

Ultima aproape m-a ucis.

Băusem în camera mea. Combinația de vin ieftin şi supradoza de heroină m-a dat gata.

Am adormit în pat şi țigara mi-a căzut în păr. Îmi amintesc că am avut un sentiment ciudat. Visam că mâna lui Dumnezeu coborâse asupra mea şi mă tot scutura. Îmi amintesc că am spus: „La naiba, Dumnezeule, lasă-mă-n pace! Nu mă mai scutura." Dar El nu se oprea. Şi m-am trezit.

Ştiam că ceva nu era în regulă, dar nu simțeam nimic. Mirosea ceva putred, a carne arsă. Am încercat să mă ridic, dar am căzut pe podea. M-am târât până la oglindă, m-am ridicat şi m-am uitat. Fața pe care am văzut-o nu era a mea. Eram cheală. Tot părul îmi arsese. Fața îmi era numai băşici şi carne arsă. Ambele urechi îmi erau aproape complet arse. Fumul, fumul ca de pâine arsă îmi ieşea din ambele urechi. Mâinile îmi erau arse şi pline de băşici, căci probabil, inconştient, încercasem să sting focul.

Am început să țip. Un bărbat care locuia vizavi a auzit țipetele mele isterice şi, ştiind că sunt dependentă de droguri, a venit şi a bătut la uşă.

M-am dus împiedicându-mă până la uşă şi am apucat mânerul, încercând să-l deschid, dar carnea de pe palme mi s-a lipit de metal. Mi s-a desprins de pe mâini şi n-am putut să întorc mânerul.

Cumva, el a deschis uşa din cealaltă parte. A vrut să mă ducă la spital, dar am refuzat. M-am prăbuşit pe pat şi l-am rugat să

mă ducă la apartamentul prietenei mele, Inez. M-a dus, şi am petrecut noaptea acolo.

Dar arsurile erau de gradul doi şi trei, şi durerea devenise insuportabilă. Mi-era teamă de spital. Mai fusesem acolo. Ştiind că mă drogam, mi-am dat seama că, dacă mă duceam la spital, ar fi trebuit să renunţ forţat la obicei. Nu credeam că puteam face faţă. Credeam că voi muri. Şi mi-era teamă de moarte.

Însă, a doua zi, Inez m-a obligat să mă duc la spital. N-a trebuit să mă convingă prea mult. Ştiam că aveam să mor, dacă nu mă duceam. Am stat acolo o lună şi jumătate, până ce mi s-au vindecat arsurile.

După ce am ieşit din spital, m-am reîntors pe stradă. Am luat prima doză de heroină la 45 de minute după ce am ieşit pe uşa spitalului, şi în seara aceea am început din nou să lucrez. Numai că era mai greu acum, din cauza cicatricelor şi a arsurilor. Nimeni nu mă mai voia. Pe hainele mele erau urme de la arsurile cu ţigări şi pete de cafea. Corpul meu era murdar şi mirosea. Câteodată mergeam pe stradă şi vomam. Iar dependenţa mă înnebunea.

Un prieten spaniol pe nume Rene mă tot aborda pe stradă. Fusese plasator, dar se implicase în Teen Challenge şi renunţase la obicei. Devenise creştin şi câteva luni a tot insistat să vin şi eu la Centru şi să renunţ la droguri.

Într-o noapte rece de martie, aveam nevoie disperată de o doză. M-am plimbat pe străzi şi am ajuns pe Clinton Avenue 416 unde m-am prăbuşit pe scări lângă intrare.

Mario era la intrare în seara aceea. A chemat-o pe Gloria. Ea m-a ridicat uşor, iar eu m-am sprijinit de ea, în timp ce intram pe uşa din faţă în capelă.

— „Îngenunchează, Maria", a spus ea. „Îngenunchează şi roagă-te!" Am fost cuprinsă de stupoare şi credeam că o să mor. Dar dacă asta trebuia să fac ca să rămân în viaţă, atunci aveam de gând s-o fac. Am îngenuncheat pe podea în faţa unei bănci, dar înainte de a putea să-mi plec capul, am început să vomit.

Am vomat pe bluză şi pe podea. Am început apoi să plâng şi să tremur şi m-am prăbuşit grămadă, cu ambele mâini în fața mea, în propria mea vomă.

M-am uitat în sus, şi celelalte fete din cameră veniseră în jurul meu. Am recunoscut unele pe care le văzusem în închisoare, dar arătau altfel. Toate arătau ca nişte îngeri, plutind în aer pe lângă scaune şi mese, venind încet către mine. Îmi zâmbeau. Era o lumină pe fețele lor. Ochii lor scânteiau, nu datorită marijuanei sau heroinei, ci datorită unei lumini care venea din interior şi pe care o revărsau asupra mea.

Eram uimită, dar capul mi se învârtea continuu.

Gloria era acolo lângă mine, iar eu eram conştientă că şi ea îngenunchease lângă voma mea. Mi-am întors capul ca să plâng, dar nu puteam decât să icnesc.

Fetele s-au strâns lângă mine şi le-am auzit rugându-se. Gloria s-a ridicat în picioare, îi simțeam mâinile pe capul meu. O putere, ceva electric, o putere spirituală a trecut prin trupul meu, aproape ridicându-mă de la podea, scurgându-se din degetele ei delicate în trupul meu ars.

Am auzit muzică. Unele fete cântau. M-am cutremurat din nou şi am vomat iar.

— „Vă rog, pot să merg în pat?", m-am bâlbâit eu.

Am simțit nişte brațe puternice ridicându-mă de subsiori, în timp ce una din fete m-a luat şi m-a cărat pe scări. Am auzit apoi apa curgând şi le simțeam cum îmi scot hainele. Îmi era prea rău ca să-mi pese. Am crezut că voiau să mă înece. M-am gândit că poate erau un grup de perverse care voiau să mă omoare. Dar nu-mi păsa.

M-au pus încet sub duş şi m-au spălat. Trecuseră câteva luni de când mă spălasem şi m-am simțit mai bine. După aceea m-au şters, mi-au pus un slip curat pe mine şi m-au dus la un pat cuşetă, într-o cameră mare, plină cu alte astfel de paturi.

— „Pot să trag un fum?", am întrebat una din fete.

Gloria a spus:

— „Îmi pare rău, Maria, noi nu fumăm aici. Dar avem bomboane. Încearcă-le! Cred că te vor ajuta."

M-am prăbuşit pe pat şi am început să tremur. Ele m-au masat pe spate, cu rândul. De fiecare dată când ceream un fum, Gloria punea o altă bomboană în gura mea.

Au stat cu mine două zile şi două nopți. În timpul nopții mă trezeam tremurând şi o vedeam pe Gloria stând lângă patul meu, citind din Biblie sau rugându-se cu voce tare. Nu m-au lăsat nicio clipă singură.

În a treia noapte, Gloria a spus:

— „Maria, vreau să vii jos în capelă la serviciul religios." Eu eram slăbită. Foarte slăbită. Dar am coborât la capelă şi am stat în fundul camerei.

„Aceea a fost seara când tu ai vorbit. Şi în seara aceea am venit aici în birou, am îngenuncheat şi am strigat la Dumnezeu."

Maria îşi terminase povestea. A rămas cu capul plecat şi ochii aţintiți pe Biblia de pe biroul meu.

— Maria, am şoptit eu blând, n-a auzit Domnul strigătul tău?

Ea s-a uitat la mine:

— O, da, Nicky. Niciodată nu m-am îndoit de asta. Dar când ispita drogurilor devine puternică, sunt gata să cedez. O lacrimă îi căzu pe obraz. Continuă să te rogi pentru mine. Cu ajutorul lui Dumnezeu o să trec peste ea.

Capitolul 16

Cu Cristos în Harlem

David era pe drumuri mai tot timpul, recrutând lucrători de vară şi strângând bani pentru Centru. Cu trecerea timpului, avea din ce în ce mai puţin contact personal cu dependenţii şi a început să-şi asume rolul de administrator – rol pe care am simţit că nu-l dorea, dar pe care, forţat de circumstanţe, trebuia să-l accepte.

Misiunea noastră pe străzi consta în organizarea de servicii religioase şi conversaţii personale la colţ de stradă. Aproape în fiecare după-amiază instalam platforma şi megafonul în vreun cartier din ghetoul oraşului.

Într-o după-amiază, Mario şi cu mine am luat un mic grup în microbuzul nostru şi ne-am dus chiar în inima cartierului spaniol Harlem. Am împărţit broşuri, încercând să strângem oameni pentru un serviciu religios, dar fără prea mult succes.

Mario mi-a spus:

— O să aduc eu oameni.

— Nu în după-amiaza aceasta, am spus eu. Putem să ne strângem bagajele şi să plecăm acasă.

— Nu! a spus Mario. O să strângem oameni. Tu şi ceilalţi începeţi să montaţi megafoanele. În mai puţin de o oră vom avea cea mai mare adunare stradală pe care am avut-o vreodată!

— Omule, cum crezi că vei avea o adunare fără oameni? Pur şi simplu nu sunt interesaţi astăzi.

— Nu contează. Lasă-mă să mă ocup eu, a spus Mario. Zâmbind cu timiditate, s-a grăbit să dea colţul străzii.

Am început să montăm echipamentul. Era pur şi simplu o aventură a credinţei. Mă simţeam ca Noe construindu-şi arca pe vârful unui munte, fără ca pe cer să fie nici măcar urmă de nor. Dar am continuat să lucrăm, încrezându-ne în Dumnezeu că va aduce ploaia.

Şi a făcut-o. Cincisprezece minute mai târziu, terminasem şi eu mă întorsesem la colţul străzii şi împărţeam broşuri, când am văzut un grup masiv de băieţi venind pe stradă spre mine. Aveau beţe şi bâte de baseball şi ţipau cât îi ţineau puterile. M-am întors la platformă şi am observat un alt grup de băieţi venind din cealaltă direcţie, strigând şi agitându-şi bâtele. „Trebuie să dispar de aici!", m-am gândit eu. „Puştii ăştia au de gând să se bată." Dar era prea târziu! Am fost înconjurat de strigătele a două bande care aşteptau să se ciocnească. Aşteptam să-i văd începând bătaia.

Deodată, l-am văzut pe Mario fugind pe o alee în mijlocul străzii şi trăgând alarmele de foc.

— Hei, lume, şeful bandei Mau Mau din Brooklyn va vorbi în 15 minute. Veniţi să-l auziţi. Veniţi să-l auziţi pe Nicky Cruz, cel mai periculos om din Brooklyn. Veniţi pregătiţi. Este un ucigaş şi este încă periculos!

Puştii au început să iasă din apartamente pe ieşirile de incendiu şi să fugă către mine. Se strângeau grupuri-grupuri lângă mine şi strigau:

— Unde-i Nicky? Vreau să-l văd. Unde este şeful bandei Mau Mau?

Mario a sosit şi el, rânjind până la urechi:

— Vezi, ţi-am spus că o să strâng oameni!

Ne-am uitat în jur. Strânsese destul de mulți. Trebuie să fi fost circa 300 de puşti în mijlocul străzii.

Am dat din cap:

— Sper că nu ne vei omorî. Omule, puştii ăştia sunt periculoşi!

Mario încă rânjea şi sufla greu pentru că alergase.

— Hai, predicatore! Biserica ta aşteaptă!

Cu transpirația curgându-i pe față şi-a făcut loc până la microfon şi a ridicat mâinile pentru a cere linişte. Puştii au făcut linişte, iar Mario a început să vorbească:

— Doamnelor şi domnilor! Astăzi este ziua cea mare. Şeful faimoasei bande Mau Mau vă va vorbi... cel mai periculos om din New York. Tuturor le este teamă de el, de la bătrâni la tineri. Numai că el nu mai este şeful. Este fostul şef. Şi în după-amiaza aceasta, el vă va spune de ce nu mai este în bandă şi de ce este de partea lui Isus. Acum ascultați-l pe cel care este... NICKY CRUZ, fostul şef al bandei Mau Mau.

Când a terminat de vorbit aproape striga, iar eu am sărit pe platformă în spatele microfonului. Puştii din mulțime au început să strige şi să bată din palme. Stăteam pe platformă zâmbind şi făcându-le cu mâna, în timp ce ei aplaudau. Mulți dintre ei m-au recunoscut pentru că citiseră despre mine în ziar. Cam două sute de adulți se adunaseră în spatele puştilor. Două maşini de poliție au tras în spatele lor, una în fiecare parte.

Am ridicat brațele, iar strigătele, fluierăturile şi aplauzele au încetat. Într-o secundă mulțimea se calmase.

Am simțit ungerea Duhului Sfânt când am început să predic. Cuvintele îmi veneau clare şi fără efort.

— Am fost şeful bandei Mau Mau. Văd că îmi cunoaşteți reputația. Încă o dată, mulțimea a izbucnit în aplauze spontane. Am ridicat brațele, iar ei s-au potolit.

— În după-amiaza aceasta vreau să vă spun de ce sunt fostul şef al bandei Mau Mau. Sunt fostul şef pentru că Isus mi-a schimbat inima! Într-o zi, la o întâlnire pe stradă ca aceasta am

ascultat un predicator care mi-a spus despre Cineva care poate să-mi schimbe viaţa. Mi-a spus că Isus mă iubeşte. Eu nici măcar nu ştiam cine este Isus. Şi ştiam că nimeni nu mă iubeşte. Dar Davie Wilkerson mi-a spus că Isus mă iubeşte. Şi viaţa mea acum este schimbată. Mi-am predat inima lui Dumnezeu, iar El mi-a dat o nouă viaţă. Şi eu eram exact ca voi. Alergam pe străzi. Dormeam pe acoperişurile blocurilor. Am fost exmatriculat de la şcoală pentru bătaie. Poliţia mă căuta şi am fost arestat şi închis de multe ori. Mi-era teamă. Însă Isus mi-a schimbat viaţa. Mi-a dat ceva pentru care să trăiesc. Mi-a dat speranţă. Mi-a dat un nou scop în viaţă. Nu mai fumez marijuana, nu mai mă bat, nu mai ucid. Nu mai stau noaptea treaz din cauza fricii. Nu mai am coşmaruri. Acum oamenii îmi vorbesc când trec pe lângă ei. Poliţia mă respectă. Sunt căsătorit şi am un copil. Dar, ce este mai important, sunt fericit şi nu mai alerg.

Mulţimea era tăcută şi atentă. Am terminat mesajul şi am făcut chemarea la altar.

Douăzeci şi două de persoane au răspuns la chemare şi au îngenuncheat în faţa podiumului, în timp ce eu mă rugam.

Am terminat rugăciunea şi mi-am ridicat capul. Poliţiştii ieşiseră din maşini şi stăteau în picioare cu capetele plecate, cu pălăriile în mâini. Mi-am ridicat faţa către cer. Soarele strălucea în Harlem.

De atunci cartierul spaniol Harlem a devenit locul preferat pentru întâlnirile noastre stradale. Puteam strânge foarte mulţi oameni şi se pare că nevoia de Evanghelie era mai mare aici decât în orice alt loc în care predicam. Continuam să le reamintesc celor din echipă că „unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult."

Gloria accepta cu greu să meargă în Harlem. Nu se putea obişnui cu mirosul. Încerca să nu se poarte ca o snoabă, dar unele din pieţele neacoperite erau mai mult decât putea suporta stomacul ei. Mie mi-era şi mai greu să mă obişnuiesc cu muştele care roiau peste cărnuri, fructe şi legume.

În plus, era şi mirosul drogaţilor. Emanau miros de mizerie. Iar când erau adunaţi în grup, în special în timpul căldurii de vară, mirosul era aproape respingător.

Am învăţat mult în timpul acelor prime luni de predicare pe stradă. Am învăţat că cei care aveau cel mai mare succes erau cei care veniseră de pe stradă şi puteau da o mărturie de primă mână despre puterea lui Isus Cristos de a schimba oamenii, de a-i transforma. Eu n-am avut atâta succes în faţa celor care se drogau cu heroină cât au avut cei care se drogaseră cândva. Am descoperit în aceştia din urmă cei mai buni predicatori. Mărturiile lor sincere, oneste, trunchiate, aveau un impact teribil asupra dependenţilor. Am început să luăm din ce în ce mai mulţi cu noi pe stradă ca să predice. Oricum, aceasta nu ne scutea de probleme. De multe ori, la adunările stradale, dependenţii de pe stradă încercau să ispitească şi să tachineze pe fetele şi pe băieţii noştri. Aprindeau o ţigară de marijuana în faţa lor şi dădeau intenţionat fumul spre ei. Am văzut un bărbat care şi-a scos acul şi pacheţelul de heroină şi l-a agitat prin faţa unui fost drogat, spunând:

— Hei, băiete, nu ţi-e dor de asta? Omule, asta e viaţa! Trebuie să-ncerci! Ispita era aproape copleşitoare, dar vieţile lor erau protejate de scutul puterii lui Dumnezeu.

Am descoperit că, în special Mariei nu-i era ruşine să stea în faţa mulţimii foştilor ei asociaţi şi prieteni drogaţi şi să mărturisească despre harul lui Dumnezeu. Mărturia ei simplă mişca deseori mulţimea până la lacrimi, în timp ce ea povestea despre Dumnezeu ca despre un prieten apropiat. Un Dumnezeu care, în persoana lui Isus Cristos, merge pe străzile periculoase ale oraşului şi atinge oamenii în păcatul lor, făcându-i din nou integri. Majoritatea nu-L cunoscuseră niciodată pe Dumnezeu în felul acesta. Acel Dumnezeu despre care auziseră ei, dacă auziseră vreodată despre El, era un Dumnezeu al judecăţii care blestema păcatul şi biciuia fără milă oamenii care se abăteau de la drumul drept, întocmai ca un poliţist. Sau poate că ei Îl

confundau pe Dumnezeu cu imaginea acelor biserici reci în care se predică într-un limbaj greu de înțeles.

Într-o zi, un fost membru al unei bande, un tânăr negru care se drogase cu heroină, își spunea mărturia despre copilăria lui. Spunea despre faptul că a trebuit să plece de acasă la vârsta de treisprezece ani pentru că apartamentul era prea aglomerat. Povestea despre numeroșii bărbați cu care trăise mama lui. Vorbea despre faptul că dormea pe acoperișurile blocurilor și în metrou și că trebuia să facă rost de mâncare cerșind și furând. Nu avea casă și folosea acoperișurile blocurilor și aleile drept latrină. Trăia ca un animal sălbatic, pe străzi.

În timp ce vorbea, o femeie bătrână din spatele mulțimii a început să plângă. Plânsul ei a devenit aproape isteric, iar eu m-am dus la ea prin spatele mulțimii ca să-i vorbesc. După ce s-a calmat, mi-a spus că acest băiat ar fi putut să fie fiul ei. Avea cinci băieți care plecaseră de acasă și trăiau exact așa, pe străzi. Se simțea apăsată de vină. Ne-am strâns în jurul ei ca să ne rugăm pentru ea. Ea și-a dat capul pe spate și s-a uitat la cer, strigând la Dumnezeu să o ierte și să-i protejeze fiii, oriunde ar fi ei. Femeia și-a regăsit pacea cu Dumnezeu în acea după-amiază, dar răul asupra băieților ei fusese deja făcut. Și, în mii de alte asemenea cazuri, răul încă se producea. Am simțit că încercam să secăm oceanul scoțând apă cu lingurița. Totuși, știam că Dumnezeu nu aștepta de la noi să câștigăm lumea – doar să mărturisim și să fim credincioși. Acesta era scopul nostru.

Într-o joi seara, târziu, am pus la cale o întâlnire în curtea unei școli din Harlem. Era o seară fierbinte de vară și mulți oameni se adunaseră să asculte corurile spaniole vioaie și muzica gospel care se răspândea de la megafoanele noastre.

Mulțimea era agitată și iritată. Când muzica a intrat într-un tempo mai rapid, fetele și băieții noștri s-au dus în fața microfonului și au început să cânte, bătând din palme. Într-o parte, totuși, am observat că era gălăgie. Un grup de „micuți" dansau pe muzică. Erau cinci sau șase care făceau figuri pe

stradă, mişcându-şi coapsele şi bătând din picioare. O parte din mulţime era distrasă şi începuse să-i încurajeze, râzând şi bătând din palme. Am plecat de la locul meu şi m-am dus la ei.

— Hei, puştilor! Cum de dansaţi aici? Aici este teritoriul lui Isus.

Unul dintre ei a spus:

— Bărbatul acela de acolo ne-a plătit să dansăm. Vezi, ne-a dat zece cenţi! Şi au arătat către un bărbat slab, în jur de 28 de ani, care stătea la marginea mulţimii. M-am dus să vorbesc cu el. M-a văzut că vin, şi a început şi el să se mişte în ritmul muzicii.

Am încercat să-i vorbesc, dar el continua să danseze încoace şi încolo, dând din picioare şi scuturându-şi coapsele, spunând:

— Omule, asta-i muzică adevărată, cha-cha-cha!

Se învârtea pe stradă şi-şi lovea mâinile de coapse. Mişcându-şi şoldurile şi aruncându-şi capul pe spate ca un sălbatic, scanda:

— Bibop, cha-cha-cha... dum-di-dum-dum... dansez, omule, dansez...

În cele din urmă l-am întrerupt:

— Hei, omule, vreau să te întreb ceva.

El continua să danseze în ritmul muzicii:

— Da, tăticule, ce'rei?... ce'rei?... bibop, de-dum-dum... ce'rei?

Am spus:

— Le-ai dat acelor puşti bani să danseze ca să ne strice întâlnirea? Răbdarea mea începuse să ajungă la limită.

Învârtindu-se în jurul meu, a răspuns:

— Da, omule, ţi-ai găsit omu'... Eu sunt acela... da-da-di-da... Îşi ţuguia buzele şi dădea din picioare, ridicându-le sus, în dreptul feţei, în timp ce se învârtea.

Am crezut că era nebun.

— De ce? am strigat eu la el. Omule, ce-i cu tine?

— Pentru că nu ne placi. Nu ne plac creştinii. Nu. Nu. Nu. Nu ne plac creştinii. Da-da-dum-di-dum.

Mă exasperase.

— Bine, omule, am spus eu, strângând pumnii şi pornind spre el. O să terminăm serviciul acesta, iar tu o să taci sau te trântesc de peretele ăla şi o să taci definitiv!

Vedea că vorbeam serios, dar nu putea înceta batjocura atât de repede. Îşi dădea cu mâna peste gură într-o mişcare sugestivă şi apoi se uita uimit la mână, în batjocură. În cele din urmă s-a oprit din dans şi a tăcut.

M-am întors la microfon şi am predicat în seara aceea despre experienţele mele din New York. Am povestit despre întunericul, sărăcia, ruşinea şi păcatul care mi-au ruinat viaţa. Apoi am predicat despre păcatul părinţilor care permit copiilor lor să crească în acest păcat. I-am rugat să fie un exemplu bun pentru copiii lor.

Oamenii au început să-şi scoată pălăriile, în timp ce vorbeam. Acesta este unul din semnele cele mai evidente de reverenţă şi respect. Am observat lacrimi în ochii multor oameni şi apariţia unor batiste fluturate în public. Ştiam că puterea lui Cristos mişca inimile într-un mod special, dar nu am realizat ce impact aveau să aibă momentele următoare.

În timp ce vorbeam, am observat un bărbat, un beţiv după aparenţe, stând în mijlocul acestor oameni care plângeau. O tânără din rândul din faţă şi-a îngropat capul în mâini şi a îngenuncheat în stradă, cu genunchii goi pe asfaltul tare, murdar. Una din fetele noastre s-a dus lângă ea şi a început să se roage împreună cu ea. Eu am continuat să predic.

Era clar că puterea Duhului Sfânt era prezentă la întâlnire. După ce am terminat de predicat şi am făcut chemarea la altar, am observat un drogat de la marginea mulţimii, într-o mare agonie. A scos din buzunarul cămăşii mai multe „pliculeţe" şi le-a aruncat pe stradă la picioarele lui. A început să strige, călcând pe ele:

— Te blestem, praf mizerabil! Mi-ai distrus viaţa. Mi-ai alungat soţia. Mi-ai ucis copiii. Mi-ai trimis sufletul în iad. Te blestem! Te blestem!

S-a prăbuşit pe trotuar în genunchi, plângând şi legănându-se înainte şi înapoi, cu faţa în mâini. Un băiat din grupul

nostru s-a grăbit să ajungă la el. Alți doi foști dependenți s-au dus lângă el, unul și-a pus mâinile pe capul lui, iar altul s-a plecat pe genunchi, rugându-se cu toții cu voce tare, în timp ce bărbatul însuși se ruga pentru iertare.

Opt sau nouă dependenți au ieșit în fața mulțimii și au îngenuncheat în stradă în fața microfonului. Eu m-am dus de la unul la altul, mi-am pus mâinile pe capetele lor și m-am rugat pentru ei, complet abstras de la zgomotul traficului și de privirile curioșilor.

După serviciu am rămas să discutăm cu cei care veniseră în față. Le-am spus despre Centru. I-am invitat să vină să locuiască cu noi pentru a se lăsa de obicei. Întotdeauna erau persoane dispuse să vină imediat cu noi. Alții ezitau și refuzau. Unii veneau peste o săptămână sau mai târziu și ne rugau să-i primim.

În timp ce mulțimea pleca, am strâns echipamentul și am început să-l încărcăm în microbuz. Unul din puștii care dansaseră în stradă, m-a tras de mâneca hainei. L-am întrebat ce voia, iar el mi-a spus că „dansatorul" voia să vorbească cu mine. L-am întrebat unde era, iar el a arătat către o alee întunecată de partea cealaltă a străzii.

Era deja noapte și nu aveam nici cea mai mică dorință să mă duc pe o alee întunecoasă unde se ascundea un nebun. I-am spus puștiului să-i spună omului că m-aș bucura să vorbesc cu el, dar să vină la lumină.

Puștiul s-a dus și în câteva minute s-a întors. Aproape terminasem demontarea echipamentului. Mi-a spus că omul chiar voia să mă vadă, dar îi era prea rușine să iasă la lumină.

Tocmai mă pregăteam să-l refuz din nou când, deodată, mi-am amintit cum David Wilkerson venise după mine în subsolul unde mă ascundeam eu, după primul lui serviciu pe stradă. Mi-am amintit cum a intrat fără teamă și mi-a spus: „Nicky, Isus te iubește!" Curajul și compasiunea lui mă făcuseră să-L accept pe Cristos ca Salvator.

Privind la cerul întunecat, I-am spus Domnului că dacă voia Lui era ca eu să vorbesc cu acest „dansator" nebun, atunci mă voi duce la el. Dar mă duceam încrezându-mă în Duhul Lui, nu prin puterea şi voinţa mea, şi aşteptam ca El să meargă înaintea mea – mai ales pe acea alee întunecată.

Am pornit către intrarea aleii. Era ca intrarea într-un mormânt. Am şoptit o rugăciune: „Doamne, sper că Tu ai păşit deja înaintea mea", şi am mers mai departe. Mi-am găsit cu greu drumul printre pereţii zidiţi.

Apoi, am auzit un sunet înfundat şi suspinele unui bărbat. Am înaintat şi, în lumina ceţoasă, l-am văzut ghemuit pe vine în mijlocul unor tomberoane de gunoi. Îşi ţinea capul între picioare, şi corpul îi era scuturat de suspine. Am înaintat şi am îngenuncheat lângă el. Mirosul pestilenţial de la tomberoanele de gunoi era aproape imposibil de suportat. Dar acolo era o nevoie umană, şi dorinţa de a ajuta era mai mare decât putoarea care se răspândea pe aleea aceea.

— Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! a început el. Am citit despre tine în ziare. Am auzit că te-ai convertit şi că te-ai dus la şcoala biblică. Te rog, ajută-mă!

Nu puteam să cred că acesta era acelaşi bărbat care în urmă cu numai câteva minute dansa şi cânta pe stradă, încercând să ne strice întâlnirea.

— Oare Dumnezeu mă va ierta? Spune-mi, m-am îndepărtat prea mult? Mă va ierta El? Te rog, ajută-mă!

I-am spus că Dumnezeu iartă. Ştiam asta. Mă iertase pe mine. L-am întrebat ce se întâmpla cu el. Iar el şi-a spus povestea, în timp ce eu am îngenuncheat acolo lângă el, în mizeria acelei alei.

Simţise odată că Dumnezeu îl chemase la slujire. Renunţase la slujbă şi plecase la o şcoală biblică să studieze. Când s-a întors în New York, a întâlnit o femeie care l-a sedus şi astfel s-a despărţit de soţia lui. Soţia şi copiii l-au implorat să nu-i părăsească. I-au amintit de jurămintele făcute lui Dumnezeu şi de jurămintele de la căsătorie. Dar omul era parcă posedat de un demon,

şi-a părăsit soţia şi a plecat să locuiască cu cealaltă femeie. Apoi, două luni mai târziu, aceasta l-a părăsit, spunându-i că s-a săturat de el şi că nu mai era distractiv. El fusese distrus, iar acum fuma marijuana şi lua pastile. L-am întrebat ce fel de pastile, iar el mi-a spus că lua amfetamină (Desoxyn), nembutal, tuinal şi seconal (barbiturice). Simţea că-şi pierde minţile.

— Încercam să te alung, a gemut el. De aceea m-am purtat aşa acolo pe stradă. Mi-era teamă. Mi-era teamă de Dumnezeu, teamă să mă confrunt cu El. Vreau să mă întorc la Dumnezeu. Vreau să mă întorc la soţia şi copiii mei, dar nu ştiu cum. Vrei să te rogi pentru mine? Şi-a ridicat capul şi i-am văzut ochii plini de durere şi vină cerându-mi ajutorul.

L-am ajutat să se ridice şi am ieşit împreună de pe alee, îndreptându-ne către microbuz. Şase dintre noi s-au urcat în microbuz. El s-a aşezat pe unul din scaunele din mijloc, cu capul plecat pe spatele scaunului din faţa lui. Am început să ne rugăm pentru el cu voce tare. Şi el se ruga. Deodată, mi-am dat seama că el cita versete din Scriptură. Din memorie şi din pregătirea lui la şcoala biblică, reieşeau clare versetele Psalmului 51 – psalmul prin care s-a rugat Regele David după ce a comis adulterul cu Batşeba şi după ce i-a trimis soţul să moară pe câmpul de luptă. Niciodată nu am simţit puterea lui Dumnezeu atât de aproape ca atunci când acest fost pastor, devenit slujitor al lui Satan, L-a primit pe Cristos şi a strigat la Dumnezeu pentru iertare în cuvintele Sfintei Scripturi.

— „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile mele!

Spală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea, şi curăţă-mă de păcatul meu!

Căci îmi cunosc bine fărădelegile, şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea.

Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit, şi am făcut ce este rău înaintea Ta; aşa că vei fi drept în hotărârea Ta, şi fără vină în judecata Ta.

Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea.

Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, dar, să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!

Curăță-mă cu isop, şi voi fi curat; spală-mă, şi voi fi mai alb decât zăpada.

Fă-mă să aud veselie şi bucurie, şi oasele, pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura.

Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, şterge toate nelegiuirile mele!

Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic!

Nu mă lepăda de la fața Ta, şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.

Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale, şi sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!

Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, şi păcătoşii se vor întoarce la Tine.

Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele! Izbăveş-te-mă de vina sângelui vărsat, şi limba mea va lăuda îndurarea Ta.

Doamne, deschide-mi buzele, şi gura mea va vesti lauda Ta."

Terminase rugăciunea. În microbuz era tăcere. Apoi Gloria a vorbit cu vocea ei caldă, frumoasă, încheind psalmul:

— „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită."

Ne-am ridicat toți de pe genunchi. El îşi ştergea fața cu batista şi-şi sufla nasul. Şi ceilalți îşi suflau nasurile şi încercau să-şi stăpânească lacrimile.

S-a întors spre mine:

— Am dat ultimii zece cenți acelor puşti zăpăciți ca să danseze în stradă. Îmi poți da cincisprezece cenți ca să-mi sun soția şi să iau un metrou? Mă duc acasă.

De obicei nu dădeam bani drogaților sau bețivilor. Ştiam că, fără excepție, îi dădeau pe droguri sau pe băutură. Dar, de data aceasta, era o excepție. Am băgat mâna în buzunar şi i-am dat ultima bancnotă de un dolar. El a luat-o şi mi-a îmbrățişat gâtul, cu fața încă udă de lacrimi. Apoi s-a întors către ceilalți şi i-a îmbrățişat şi pe ei.

— O să mai auziți de mine, a spus el. Mă voi întoarce!

Şi s-a întors. Două zile mai târziu şi-a adus soția şi pe cei doi copii la Centru şi ni i-a prezentat. Fața lui radia, era o lumină care nu putea veni de la droguri sau pastile. Era lumina lui Dumnezeu.

Capitolul 17

Prin valea umbrei

Era aproape imposibil să ții 40 de dependenți de droguri sub acelaşi acoperiş fără să ai probleme – mai ales când sunt supravegheați de personal neexperimentat şi tânăr. Singurul lucru care nu permitea ca organizația Teen Challenge să explodeze era Duhul Sfânt. Practic, stăteam pe o grenadă, şi oricine putea să aprindă fitilul vreunei minți psihopate şi să ne spulbere pe toți. Singura noastră speranță era să rămânem cât mai aproape posibil de Dumnezeu.

Era greu să distingi care dintre ei erau sinceri şi care erau prefăcuți, căci majoritatea erau ipocriți de meserie. Îşi câştigau traiul spunând minciuni. Dar, pe cât posibil, aveam încredere în ei. Eram foarte strict cu disciplina şi curând am descoperit că pe mulți nu-i deranja deloc, dacă era dreaptă şi rezonabilă. De fapt, ei se bucurau de ea, căci le dădea un sentiment solid de apartenență. Totuşi, ştiam că nu toți simțeau la fel.

David era de acord cu filosofia mea. Dar responsabilitatea neplăcută de a-i disciplina pe cei care încălcau regulile a început să mă apese. De multe ori trebuia să cobor din pat la miezul

nopții ca să fac ordine sau să pedepsesc pe cineva pentru o încălcare a regulilor.

Aproape toate deciziile majore îmi erau lăsate mie şi a trebuit aşadar să mai aducem membri în personal, majoritatea de-abia ieşiți de la colegiu. Am devenit conştient de lipsa mea de pregătire formală şi am început să mă simt nesigur. Nu cunoşteam aproape nimic sau foarte puțin despre procedurile administrative şi chiar mai puține despre implicațiile psihologice ale relațiilor interpersonale, lucruri necesare pentru menținerea comunicării cu membrii personalului nostru. Simțeam gelozia din partea celor care lucrau cu mine şi deveneam conştient de degradarea treptată a relațiilor.

Când David venea pe la Centru, încercam să-i explic că aveam probleme pe care nu le puteam rezolva, dar el întotdeauna îmi răspundea:

— Te vei descurca, Nicky. Am o mare încredere în abilitatea ta. Dar problemele au continuat să se adune ca nişte nori negri înaintea furtunii.

În toamnă, am mers cu avionul împreună cu Davie la Pittsburgh ca să vorbesc la cruciada lui Kathryn Kuhlman. Doamna Kuhlman avea una dintre cele mai spirituale lucrări. Lucrarea ei, prin fundația Kathryn Kuhlman, atinge toate colțurile lumii. Ea vizitase Teen Challenge şi se interesase în mod personal de lucrarea mea. Eu îi arătasem oraşul şi o dusesem în ghetou.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-a ridicat din mahalaua aceasta! mi-a spus ea. Dacă vei avea vreodată o problemă pe care n-o vei putea rezolva, sună-mă!

M-am gândit că aş putea încerca să vorbesc cu ea, în timp ce eram în Pittsburgh, pentru că povara de pe inima mea devenise din ce în ce mai grea. Dar, am fost distras de amploarea programului ei. În seara aceea, vorbind cu ajutorul prietenului meu Jeff Morales care venise să traducă, mi-am împărtăşit mărturia cu mai multe mii de oameni prezenți în imensul

auditoriu. După serviciu am luat cina într-un mic restaurant, dar nu am avut oportunitatea de a vorbi cu doamna Kuhlman între patru ochi. Aşa că am plecat din Pittsburgh chiar mai frustrat din cauza imposibilității mele de a-mi rezolva problemele personale.

În ianuarie 1964, aveam prea mulți oameni pentru a mai ține femeile la etajul al treilea al clădirii de pe Clinton Avenue 416. Am făcut aranjamente ca femeile să locuiască într-o casă de vizavi. Eram conştient că se puneau la cale conspirații pe la spatele meu, cu unii drogați pe care fusesem forțat să-i disciplinez. În plus, acceptasem câteva lesbiene în Centru şi acestea ne făceau mari probleme. Mi-era continuu teamă că una din ele ar putea să seducă pe vreuna din fetele neexperimentate de colegiu care veniseră să lucreze pe post de consilieri.

Să încerci să te descurci cu drogații era ca şi cum ai încerca să stingi o pădure în flăcări cu ajutorul unui prosop ud. De fiecare dată când aveam o situație sub control, apărea altă problemă. Am descoperit că mă consideram responsabil atunci când un drogat se reîntorcea în lume, luam totul la modul foarte personal.

Gloria m-a avertizat că încerc să port eu toată povara, dar responsabilitatea cădea destul de greu pe umerii mei.

Apoi a venit la Centru Quetta. Era o lesbiană activă care fusese „căsătorită" cu o altă fată. Purta haine bărbăteşti, pantaloni, jachetă, chiar şi pantofi bărbăteşti şi lenjerie intimă bărbătească. Era de vreo 30 de ani, cu pielea foarte albă şi părul negru, tunsă băieţeşte. Era slabă, suplă şi foarte atractivă, cu personalitate plăcută.

Quetta fusese una dintre cele mai mari plasatoare de droguri din oraş. Timp de ani de zile, ea condusese o întreagă industrie în apartamentul ei. Bărbați şi femei veneau acolo nu numai ca să cumpere heroină, ci şi pentru a participa la acte de imoralitate sexuală. Ea oferea totul: ace, instrumente de încălzit, heroină, pastile, iar pentru cei cu dorințe anormale – bărbați şi femei. Era o situație încurcată.

Când poliția a făcut o razie în apartamentul lui Quetta, a ridicat 12 persoane, inclusiv câteva prostituate de meserie şi au descoperit 10 „instrumente" (lingură, ac, pipetă) pentru drogat. Au demolat literal apartamentul, sfâşiind pereții şi scoțând podeaua până au găsit rezerva ei de droguri, în valoare de mii de dolari.

Quetta a venit la Centru în timp ce se afla în perioada de probă. I-am explicat regulile şi i-am spus că trebuia să poarte haine femeieşti şi să-şi lase părul să crească. Mai mult, ea nu avea voie să fie niciodată singură cu vreuna din celelalte drogate, decât dacă o membră a personalului nostru era prezentă. Se simțea prea rău, ca să se mai opună regulilor, părea mulțumită că a scăpat din închisoare. În mai puțin de o săptămână a făcut o mărturisire de credință şi a dat toate semnele exterioare că se convertise.

Mi-am dat curând seama însă că şi convertirile pot fi false. Chiar dacă o folosisem pe Quetta ca să-şi spună mărturia în multe întâlniri pe stradă, tot simțeam ceva fals la ea.

Două săptămâni mai târziu, dimineața devreme, una din fetele consiliere a venit la mine. Era albă ca hârtia şi tremura ca o frunză.

— Ce s-a întâmplat, Diane? Vino şi aşază-te!

Diane era cea mai nouă membră a personalului nostru, o fată de la țară, din Nebraska, care tocmai absolvise colegiul biblic.

— Nu ştiu cum să-ți spun, Nicky, a început ea. Este vorba despre Quetta şi Lilly.

Lilly era una din drogatele care veniseră la Centru în urmă cu o săptămână. Participase la servicii, dar nu făcuse niciun legământ cu Domnul. Am simțit că mi se usucă gura.

— Ce-i cu ele? am întrebat eu.

Diane a roşit şi a plecat capul.

— Erau în bucătărie împreună azi-noapte, cam pe la miezul nopții. Eu am intrat peste ele, Nicky, şi ele se... se... Vocea i s-a oprit, de ruşine şi jenă. N-am putut să dorm toată noaptea. Ce putem face?

M-am ridicat de pe scaun şi am început să mă plimb încoace şi încolo prin birou.

— Întoarce-te în clădire şi spune-le că le aştept pe amândouă imediat în biroul meu, am spus eu, cu vocea sufocată. Locul acesta este dedicat Domnului. Nu putem tolera lucrurile acestea aici.

Diane a plecat, iar eu am rămas în biroul meu cu capul în mâini, rugându-mă disperat pentru înțelepciune. Unde greşisem? O lăsasem pe Quetta să-şi spună mărturia pentru Centrul nostru. Ziarele îi preluaseră povestea şi se făcuse mare publicitate. Vorbise chiar în biserici despre schimbarea din viața ei.

Am aşteptat mai mult de o oră şi apoi am pornit spre uşă ca să văd de ce nu veneau. M-am întâlnit cu Diane pe scări.

— Au plecat. Amândouă. S-au speriat şi au spus că pleacă. Nu le-am putut opri.

M-am întors şi am mers înapoi spre Centru cu paşi lenți. Am luat înfrângerea la modul personal – şi m-am simțit foarte rău. Timp de trei zile, Gloria s-a rugat cu mine şi am stat mult de vorbă. Eram supărat din cauza aparentei mele imposibilități de a-i atinge pe aceşti drogați cu adevăratul mesaj.

— Nicky, nici Isus nu a avut succes cu toți ucenicii Lui, mi-a spus ea. Aminteşte-ți câți au rămas credincioşi, câți s-au convertit cu adevărat. Aminteşte-ți de Sonny care este acum în şcoala biblică şi studiază ca să devină pastor. Gândeşte-te la Maria şi la schimbarea minunată din viața ei. Aminteşte-ți ce a făcut Dumnezeu pentru tine. Ai uitat propria ta experiență a salvării? Cum te poți îndoi de Dumnezeu şi descuraja din cauza acestor insuccese izolate?

Gloria avea dreptate, dar nu mă puteam debarasa de deznădejdea mea. Pe măsură ce vara trecea, povara vinei a devenit şi mai mare. Simțeam că sunt un ratat. Căile de comunicare dintre mine şi majoritatea membrilor personalului se blocaseră. David încă mai credea în mine, dar eu eram conştient şi mă durea faptul că în Centru mai erau şi insuccese. Tensiunea s-a

acumulat şi mai mult. Gloria tot încerca să mă ridice din atitudinea mea de învins, dar eu aveam mereu o atitudine negativă în tot ce făceam.

Singurul moment de lumină a fost sosirea lui Jimmy Baez. Jimmy era dependent de droguri de opt ani. Se rătăcise prin Centru cerând medicamente, crezând că era într-un spital.

— Aici singurul medicament este Isus, i-am spus eu.

El a crezut că sunt nebun.

— Omule, am crezut că aici este o clinică. Sunteți o grămadă de scrântiți. S-a uitat furios în jur, încercând să iasă din biroul meu.

— Stai jos, Jimmy. Vreau să vorbesc cu tine. Cristos te poate schimba.

— Nimeni nu mă poate schimba, a murmurat Jimmy. Am încercat, dar nu mă pot lăsa.

M-am ridicat de la birou şi m-am dus la el. Punându-mi mâinile pe capul lui, am început să mă rog. Am simțit cum începe să tremure şi a căzut în genunchi strigând la Dumnezeu. Din acea noapte, niciodată n-a mai dorit o injecție cu heroină.

— Vezi, a spus Gloria, când i-am spus despre convertirea lui Jimmy, Dumnezeu îți arată că încă vrea să te folosească. Cum te poți îndoi de El? De ce să nu fii optimist? Sunt câteva luni de când nu ai mai ieşit să conduci serviciile publice seara. Începe din nou să lucrezi pentru Dumnezeu, şi vei simți călăuzirea Duhului Sfânt aşa cum o simțeai altădată!

Am decis să urmez sfatul ei şi am fost de acord să conduc serviciile stradale în ultima săptămână din august. În prima noapte am instalat platforma în Brooklyn şi am început să predic. Era o noapte fierbinte, înăbuşitoare, iar mulțimea era numeroasă şi atentă. Am predicat cu toată forța şi m-am simțit bine transmițând mesajul. În timp ce mă apropiam de sfârşitul predicii, am făcut chemarea la altar.

Deodată, m-am uitat în față şi, la marginea îndepărtată a mulțimii, l-am văzut pe el. Nu mă puteam înşela, era fața lui.

Era Israel. Trecuseră atâția ani! Mă rugasem, căutasem, investigasem... şi, deodată, iată-l, un chip în mulțime!

Inima a început să-mi bată. Poate că Dumnezeu îl trimisese înapoi. Am simțit vechiul foc cuprinzându-mi inima, în timp ce făceam invitația. El părea să asculte cu atenție, întinzându-şi gâtul ca să audă cuvintele mele. Orga portabilă a început, acompaniind grupul de fete. L-am văzut pe Israel întorcându-se şi vrând să plece.

Sărind de pe platformă, mi-am făcut loc furios cu coatele printre mulțime, încercând să ajung la el înainte ca el să dispară în mulțimea de oameni.

— Israel! Israel! am strigat eu după el. Aşteaptă! Aşteaptă! Trecuseră şase ani de când îl văzusem ultima oară. Era mai solid, mai matur. Dar fața lui chipeşă era ca marmura cioplită, iar ochii – adânci şi trişti.

L-am îmbrățişat şi am încercat să-l trag înapoi spre mulțime. El s-a opus şi a rămas nemişcat.

— Israel, am strigat eu, plin de bucurie. Eşti tu cu adevărat? M-am dat înapoi, l-am cuprins după umeri şi l-am privit atent. Unde ai fost? Unde locuieşti? Ce faci? Spune-mi totul. De ce nu m-ai sunat? Te-am căutat prin tot New York-ul. Aceasta este cea mai frumoasă zi din viața mea!

Ochii lui erau distanți şi reci, se purta ciudat şi retras.

— Trebuie să plec, Nicky. Mi-a părut bine să te văd din nou.

— Trebuie să pleci? Nu te-am mai văzut de şase ani. Te-am purtat zilnic în rugăciunile mele. Vii acasă cu mine! Am început să-l trag de braț, dar el a dat din cap şi şi-a tras brațul. Am simțit muşchii puternici încordându-se sub piele.

— Altă dată, Nicky. Nu acum. S-a scuturat din nou şi a vrut să plece.

— Hei, aşteaptă! Ce-i cu tine? Eşti cel mai bun prieten al meu. Nu poți să pleci aşa...

S-a întors spre mine şi m-a împietrit pe loc cu o privire de gheață, aruncată din ochii aceia gri, ficşi.

— Mai târziu, Nicky! a scuipat el printre dinți. S-a întors și a dispărut în întunericul trotuarului.

Am rămas și l-am strigat disperat. Nu s-a întors nici măcar o dată. A continuat să meargă în întuneric, de unde venise.

M-am întors la Centru distrus. Am urcat scările disperat, până la etajul al treilea și am închis ușa după mine într-una din camerele de la mansardă.

— Doamne, am strigat eu în agonie, ce-am făcut? Israel este pierdut și este vina mea. Iartă-mă! Am căzut la podea și am izbucnit într-un plâns incontrolabil. Băteam cu mâinile în perete de disperare. Dar n-am primit niciun răspuns. Timp de două ore am rămas în camera aceea de mansardă, epuizându-mă fizic, emoțional și spiritual.

Știam că trebuia să plec de la Centru. Simțeam că lucrarea mea era terminată. Nu aveam succes în nimic din ce făceam. Tot ce atingeam mergea rău. Quetta. Lilly. Acum Israel. Era inutil să mai rămân și să lupt necontenit, când de fapt nu puteam învinge. Era inutil chiar să mai rămân în slujire. Eram terminat. Biciuit. Învins. M-am ridicat în picioare și m-am uitat la cerul întunecat, prin ferestruica acelei camere de mansardă. „Doamne, sunt înfrânt! M-am înșelat. M-am încrezut în mine, și nu în Tine. Dacă acesta este motivul pentru care ai lăsat să se întâmple toate acestea, sunt dispus să-mi mărturisesc păcatul greu. Smerește-mă! Omoară-mi sinele dacă trebuie. Dar, Doamne, nu mă arunca la grămada de fier vechi!"

Suspinele au început să-mi scuture iarăși trupul. M-am oprit la ușă, uitându-mă înapoi. Camera rămăsese în tăcere. Nu știam dacă El mă auzise sau nu. Dar, pe moment, nu prea avea importanță. Făcusem tot ceea ce știam să fac.

Am coborât scările până în apartamentul meu. Gloria culcase copilul și strângea resturile cinei ei târzii de pe masă. Am închis ușa și m-am îndreptat spre un scaun. Înainte să mă așez, ea s-a și postat în fața mea. Brațele ei mi-au cuprins talia și m-au tras lângă ea. Nu știa nimic despre ceea ce se întâmplase în stradă

sau în camera de sus, dar pentru că eram un singur trup, simțea că fusesem rănit. Şi era lângă mine, gata să-mi susțină duhul zdrobit şi să-mi dea putere la nevoie.

Am strâns-o lângă mine şi mi-am îngropat capul în umărul ei, în timp ce lacrimile au început să-mi curgă. Pentru un timp, am rămas aşa, strânşi unul lângă altul, trupul meu scuturat de suspine. În cele din urmă plânsul s-a oprit, mi-am ridicat fața de pe umărul ei şi am privit-o adânc în ochi. Erau plini de lacrimi, ca două fântâni din care izvora apa. Dar nu plângea. Zâmbea, chiar dacă slab. Iubirea din inimă i se revărsa în ochi, în timp ce lacrimile din ochii ei curgeau şi se topeau în râulețe mici pe obrajii ei luminoşi.

I-am luat fața în mâini. Era frumoasă. Mai frumoasă ca niciodată. A zâmbit şi apoi buzele i s-au desprins pentru a mă săruta uşor. Simțeam sarea propriilor mele lacrimi şi căldura umedă a gurii ei lipite de a mea.

— S-a terminat, Gloria. Sunt terminat. O să plec. Poate că am devenit mândru. Poate că am păcătuit. Nu ştiu, dar ştiu că Duhul S-a îndepărtat de la mine. Sunt ca Samson care s-a dus să se lupte cu filistenii fără a avea puterea lui Dumnezeu. Sunt un ratat. Stric tot ce ating.

— Ce este, Nicky? a întrebat ea cu o voce blândă. Ce s-a întâmplat?

— În seara asta l-am văzut pe Israel. Pentru prima dată după şase ani, l-am văzut pe prietenul meu cel mai bun. Iar el mi-a întors spatele. Este vina mea că el este aşa. Dacă nu l-aş fi lăsat singur în oraş acum şase ani, ar fi lucrat acum împreună cu mine. În schimb, a stat cinci ani la închisoare, iar astăzi este pierdut. Lui Dumnezeu nu-I mai pasă!

— Nicky, aceasta este aproape o blasfemie, a spus Gloria, cu vocea încă blândă.

— Nu te poți învinovăți pentru ce i s-a întâmplat lui Israel. Erai doar un puşti speriat în dimineața aceea în care ai plecat din oraş. Nu a fost vina ta că nu l-ai găsit pe Israel. Este greşit să te învinovățeşti pe tine însuți. Şi cum îndrăzneşti să spui că lui

Dumnezeu nu-I mai pasă? Îi pasă. I-a păsat destul de mult dacă te-a salvat pe tine.

— Nu înțelegi, am spus eu, dând din cap. De când Davie mi-a spus că Israel s-a întors în bandă, m-am învinovățit pe mine însumi. Am purtat povara vinei în inima mea. În seara asta l-am văzut, iar el mi-a întors spatele. N-a vrut nici măcar să vorbească cu mine. Dacă i-ai fi văzut duritatea feței...

— Dar, Nicky, nu poți renunța acum, tocmai când Dumnezeu începe să lucreze...

— Mâine îmi dau demisia, am întrerupt-o eu. Nu aparțin acestui loc. Locul meu nu este în slujire. Nu sunt suficient de bun. Dacă rămân, întregul Centru va fi distrus. Sunt ca Iona. Poate că încă mai fug de Dumnezeu, şi nu ştiu. Trebuie să fiu aruncat peste bord ca să mă înghită mai întâi un peşte. Dacă nu scapă de mine, întregul vas se va scufunda.

— Nicky, vorbeşti prostii. Satan te face să spui asta, a adăugat Gloria, gata să plângă.

M-am îndepărtat de lângă ea.

— OK, Satan este cel care vorbeşte. Dar eu tot demisionez.

— Nicky, cel puțin poți să vorbeşti cu Davie mai întâi.

— Am încercat de o sută de ori. Dar el este mereu ocupat. Crede că pot să fac față. Bine, nu mai pot face față. Sunt un inadaptat şi este timpul să o recunosc față de mine însumi. Sunt un ratat... un ratat.

După ce ne-am dus la culcare, Gloria şi-a strecurat brațul sub capul meu şi mi-a masat gâtul.

— Nicky, înainte să demisionezi, îmi promiți un singur lucru? O suni pe Kathryn Kuhlman să vorbeşti cu ea?

Am dat din cap pozitiv. Perna mea era udă de lacrimi şi o auzeam pe Gloria şoptind:

— Nicky, Dumnezeu va avea grijă de noi!

Mi-am îngropat capul în pernă, rugându-mă ca Dumnezeu să nu mai lase niciodată soarele să răsară peste încă o zi din viața mea.

În acele zile de întuneric şi indecizie, o singură stea strălucitoare mi-a apărut în faţă, în forma unei doamne înalte, demne, care părea să emane chiar prezenţa Duhului Sfânt. Doar vorbind cu doamna Kuhlman la telefon a doua zi dimineaţă m-am simţit mai bine. A insistat să vin la Pittsburgh pe cheltuiala ei înainte de a lua decizia finală.

În după-amiaza următoare am zburat la Pittsburgh. Am fost surprins că nu a încercat să mă convingă să rămân la Teen Challenge. În schimb, mi-a spus:

— Poate că Dumnezeu te conduce către un alt tip de slujire, Nicky. Poate că El te trece prin valea umbrelor ca apoi să te aducă într-o vale însorită. Păstrează-ţi privirea aţintită la Isus. Nu lăsa amărăciunea şi descurajarea să te copleşească. Dumnezeu Şi-a pus mâna Lui peste tine şi nu te va părăsi. Aminteşte-ţi, Nicky, când trecem prin vale, El trece împreună cu noi.

Ne-am rugat împreună, iar ea s-a rugat ca, dacă era voia lui Dumnezeu să plec din Teen Challenge, El să păstreze norul descurajării peste mine. Dacă El dorea să rămân, atunci să ridice acest nor astfel încât eu să mă simt liber să rămân în New York.

Am zburat înapoi în oraş a doua zi dimineaţa, mulţumitor pentru prietenia şi încrederea acestei creştine dinamice şi pline de har.

În seara aceea, după ce copilul a adormit, am stat la masa din bucătărie şi am vorbit din nou cu Gloria. Voiam să mă retrag. Voiam să o luăm de la capăt, poate în California. Gloria mi-a spus că mă va urma oriunde m-aş duce. Marea ei iubire şi încredere mi-au dat putere. Înainte de a merge la culcare, mi-am scris demisia.

A fost un weekend mizerabil. Luni dimineaţa când David a venit la Centru, i-am dat demisia şi am aşteptat să o citească.

A dat din cap.

— Eu sunt cel care te-a dezamăgit, Nicky? m-a întrebat el uşor. Oare am fost atât de grăbit încât nu am fost aproape de tine când ai avut nevoie? Vino în birou să vorbim.

L-am urmat tăcut pe hol şi apoi în birou. A închis uşa în urma noastră şi s-a uitat la mine cu o faţă adânc îndurerată.

— Nicky, nu ştiu ce s-a întâmplat de ai luat decizia aceasta. Dar ştiu că eu sunt de vină pentru ea. M-am flagelat pe mine însumi în fiecare zi pentru faptul că n-am petrecut mai mult timp cu tine. Dar am fost mai tot timpul pe drumuri pentru a strânge bani pentru Centru. Nici măcar nu am putut petrece timp cu familia mea. Povara a apăsat puternic pe umerii mei. Deci, înainte să vorbim, vreau să-mi cer iertare de la tine dacă te-am dezamăgit. Mă vei ierta, Nicky?

Am dat din cap pozitiv. David a oftat adânc şi s-a prăbuşit într-un scaun.

— Spune-mi, Nicky!

— Este prea târziu ca să vorbim, Davie. Am tot încercat să vorbesc cu tine. Dar simt că asta trebuie să fac.

— Dar de ce, Nicky. De ce? Ce a dus la această decizie bruscă?

— Nu este bruscă, Davie. M-am gândit mult timp. Şi apoi i-am mărturisit ce aveam pe inimă.

— Nicky, a spus Davie, cu ochii lui pătrunzători uitându-se direct la mine. Toţi trecem prin perioade de depresie. Am dezamăgit oameni şi am fost dezamăgit de oameni. Am vrut să renunţ de multe ori. Deseori m-am regăsit ca Ilie sub tufişul de ienupăr, plângând: „De ajuns, Doamne, ia-mi viaţa!" Dar, Nicky, tu ai păşit acolo unde şi îngerilor le este teamă să păşească. Nu mi te pot imagina fugind de aceste mici înfrângeri.

— Nu sunt mici pentru mine, Davie. Deja am luat o decizie. Îmi pare rău!

A doua zi am urcat-o pe Gloria şi pe fetiţă în avion pentru Oakland, iar două zile mai târziu am zburat în Houston pentru a-mi onora ultima promisiune de a vorbi în public. Era luna august, 1964. Lucrasem la Teen Challenge doi ani şi nouă luni.

În Houston mi-a fost ruşine să spun oamenilor că demisionasem de la Teen Challenge. Predicarea mea a fost rece şi ineficientă. Eram nerăbdător să ajung în California pentru a fi cu Gloria.

În avion, pe drumul de întoarcere, am realizat că nu mai zburam pe contul altcuiva. Economisisem foarte puţini bani, iar biletele de avion şi cheltuielile cu mutarea ne secătuiseră. Eram speriat. Nesigur. Înspăimântat.

Mi-am amintit de câte ori oamenii încercaseră să-mi pună bani gheaţă în mână atunci când vorbeam la adunări şi conferinţe. Le mulţumeam şi îi rugam să scrie un cec pentru Teen Challenge. Nu doream nimic pentru mine. Întreaga mea viaţă era în Centru. Mi se părea ironic faptul că şi în Houston le spusesem oamenilor să scrie cecurile tot pentru Teen Challenge, deşi ştiam că de-abia aveam bani ca să trăiesc pentru câteva zile.

Gloria m-a aşteptat la aeroport. Închiriase un mic apartament. Eram faliţi şi deprimaţi. Îi dădusem lui Dumnezeu ultimii şase ani din viaţa mea şi simţeam că El îmi întorcea spatele. Aş fi renunţat la slujire şi aş fi început de le zero în cu totul alt domeniu. Soarele părea că se scufundă în Oceanul Pacific, şi întreaga mea lume se scufundă în întuneric.

N-aveam nicio idee încotro să mă îndrept. Mi-am dat seama că mă retrăgeam din toate. Nici măcar nu mai doream să merg la biserică cu Gloria, preferam să stau acasă şi să mă uit pe pereţi. Gloria a încercat să se roage cu mine, dar eu m-am simţit deprimat şi am refuzat-o spunându-i să se roage ea pentru că eu eram gol.

În câteva săptămâni, s-a răspândit vestea că eram în California. Invitaţiile de a vorbi în biserici au început să curgă. Curând m-am plictisit să le tot spun „nu" şi am încercat să inventez o scuză. I-am spus în cele din urmă Gloriei să nu mai accepte niciun telefon de la distanţă şi să nu mai răspundă la scrisorile care veneau zilnic în cutia poştală.

Dar începeam să fim disperaţi financiar. Epuizasem toate economiile noastre şi Gloria nu-şi găsise nimic de lucru.

Ca o ultimă şansă, am acceptat invitaţia de a predica într-o cruciadă a tinerilor. Dar eram rece spiritual. Pentru prima oară în viaţa mea, m-am urcat la amvon fără să mă rog. Stând pe

platformă am fost uimit de cât de rece şi dur eram. Eram şocat de atitudinea mea mercantilă. Şi totuşi, eram disperat. Dacă Dumnezeu mă dezamăgise, cum am simţit că o făcuse în New York, atunci nu simţeam nicio obligaţie să caut binecuvântarea Lui în predică. Dacă îmi vor da bani, aveam de gând să-i iau. Era simplu.

Dar nu era chiar aşa de simplu cu Dumnezeu. E clar că El avea planuri mult mai mari pentru mine decât să primesc un cec pentru faptul că predicasem. Predicarea pentru El este un lucru serios – „Cuvântul Meu... nu se va întoarce la Mine fără rod."

Când am făcut invitaţia, ceva s-a întâmplat. Mai întâi un tânăr adolescent a ieşit din mulţime şi a venit în faţă, îngenunchind la altar. Apoi un altul a venit dintr-o altă parte a auditoriului. Apoi din ce în ce mai mulţi au ieşit în faţă până ce culoarele au devenit neîncăpătoare, pline de tineri care veneau la altar să-şi închine vieţile lui Isus Cristos. Erau atâţia oameni în partea din faţa bisericii, încât mulţi au trebuit să stea în picioare în spatele celor care îngenuncheaseră în faţă. În partea din spate a bisericii am văzut oameni căzând în genunchi şi strigând la Dumnezeu. Şi încă mai veneau. Nu mai participasem niciodată la un serviciu în care Duhul lui Dumnezeu să fie prezent cu atâta putere într-o biserică.

Dumnezeu încerca să-mi spună ceva, nu în şoapte, ci cu voce de tunet. Îmi spunea că El era pe tron. Îmi amintea că, deşi Îl dezamăgisem, El nu avea de gând să mă dezamăgească. Îmi spunea în cuvinte clare că El nu-Şi terminase lucrarea cu mine şi cu viaţa mea... Că încă dorea să mă folosească, chiar şi atunci când eu nu doream să fiu folosit.

Mi-am simţit genunchii tremurând şi am încercat să mă ţin de amvon. Deodată, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi eu, predicatorul serii, am căzut în genunchi în spatele altarului. Acolo, cu inima plină de pocăinţă, mi-am revărsat sufletul lui Dumnezeu şi mi-am rededicat viaţa.

După serviciu, Gloria şi eu am rămas în maşină în parcarea bisericii. Plănuisem să ieşim în oraş să mâncăm şi apoi să facem un tur cu maşina. Am decis în schimb să mergem acasă.

Cum am intrat pe uşă, am căzut în genunchi. Gloria era lângă mine, am plâns amândoi şi am strigat la Dumnezeu. Şi am ştiut. Am ştiut că mai multe se vor întâmpla. Am ştiut că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu. M-am uitat în sus printre lacrimi şi am realizat că El era lângă mine. Îi simţeam prezenţa. Aproape Îl auzeam spunând: „Da, chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie."

Trecusem prin valea umbrelor. Dar harul Său ne adusese la lumină, şi acum soarele zilei de mâine strălucea pe vârfurile îndepărtate ale muntelui, anunţând începutul unei noi zile.

Capitolul 18

Pe teritoriul lui Isus

Marea surpriză a venit înainte de Crăciun când am primit o invitaţie de la un grup cunoscut sub numele „Full Gospel Business Men's Fellowship International". Prin acest grup de dedicaţi oameni de afaceri au început să curgă invitaţiile de a vorbi în licee şi colegii. În timpul acelui an am călătorit în majoritatea oraşelor mari din ţară. Adunările mele, majoritatea sponsorizate de biserici din toate denominaţiunile, au avut un mare succes şi am ajuns să vorbesc chiar şi unor mulţimi de zece mii de oameni.

I-am mulţumit lui Dumnezeu în fiecare zi pentru bunătatea Lui. Dar eram încă neliniştit şi aveam o tânjire adâncă în inima mea. Nu puteam să pun degetul pe rană, dar deveneam din ce în ce mai neliniştit cu fiecare zi.

Apoi l-am întâlnit pe Dan Malachuk, un om de afaceri înalt din New Jersey care a pus degetul pe rană. Într-o seară, a menţionat că el înţelesese că dorinţa mea fusese aceea de a lucra cu „micuţii". N-am răspuns la întrebarea lui, dar nici nu mi-am putut-o scoate din minte.

Mi-am amintit de propria mea copilărie. Dacă i-ar fi păsat cuiva să mă aducă la Cristos de mic copil, atunci poate... am

vorbit despre asta şi cu Gloria. Dumnezeu Se folosea de mărturia mea în cruciadele mari, dar de fiecare dată când citeam un articol în ziar despre copiii arestați pentru că se drogau sau fumau marijuana, mă durea capul. Ne rugam ca Dumnezeu să ne arate o cale prin care să putem atinge aceşti copii.

Câteva luni mai târziu, Dan a ajutat la organizarea unei cruciade de patru zile în Seattle. Până atunci vorbisem prin traducătorul meu, Jeff Morales. Jeff se mutase în California ca să poată călători împreună cu mine la adunările care nu înțelegeau accentul meu. Dar, cu o jumătate de oră înainte de a pleca la aeroport, am primit un telefon de la Jeff.

— Nicky, sunt la pat, am pneumonie. Doctorul nu vrea să mă lase să plec. Va trebui să te descurci singur.

Stând pe platformă în spatele microfoanelor şi a camerelor de televiziune, am privit mulțimea adunată. Oare mă vor înțelege cu accentul meu portorican? Vor râde de gramatica mea plină de greşeli? Nervos, mi-am reglat vocea şi am deschis gura ca să vorbesc. Nici un cuvânt – numai o mormăială trunchiată. Mi-am reglat vocea din nou, şi a a ieşit ceva de genul „uuuggghhhllkfg".

Mulțimea s-a agitat nervos, dar politicos. Era inutil. Eram prea obişnuit să-l am pe Jeff lângă mine. Mi-am plecat capul şi am cerut putere:

— Doamne, ştiu că Tu-mi poți da o limbă necunoscută cu care să-Ți slăvesc Numele. Mă încred în Tine că îmi vei da o limbă cunoscută cu care să le spun acestor copii despre Tine.

Mi-am ridicat capul şi am început să vorbesc. Cuvintele erau perfecte şi ieşeau din gura mea cu o putere supranaturală. Jeff fusese înlocuit de Isus, şi din acel moment am ştiut că, atâta timp cât voi vorbi pentru El, nu voi mai avea niciodată nevoie de un traducător.

După acel program, Dan a venit în camera mea de hotel.

— Nicky, Dumnezeu binecuvântează într-un mod deosebit. Au strâns o colectă de 3 000 de dolari pe care să o foloseşti în lucrarea ta.

— Dan, nu pot să iau aceşti bani.

— Nicky, a spus Dan făcându-se comod, scoţându-şi pantofii şi aşezându-se pe canapea, banii nu sunt pentru tine. Sunt pentru lucrarea pe care Dumnezeu o face prin tine.

— Şi îi pot folosi în orice mod aş crede eu că vrea Dumnezeu? am întrebat eu.

— Bineînţeles, a spus Dan.

— Atunci îi voi folosi pentru „micuţi". Vreau să deschid un Centru unde să-i pot ajuta.

— Minunat, a explodat Dan, ridicându-se de pe canapea, numeşte-l „Outreach for Youth" (Centru pentru tineri), şi „Outreach for Youth" a rămas. M-am întors în California cu cei 3 000 de dolari, hotărât să deschid Centrul în care puteam să-i aduc de pe stradă pe micuţi şi să-i câştig pentru Cristos.

Am deschis Centrul nostru în Fresno 221, pe N. Broadway. Am făcut o cerere oficială şi apoi am agăţat o firmă pe uşa din faţă: „Outreach for Youth, Nicky Cruz, Director".

Imediat am început să pieptănăm străzile. În prima zi am găsit un puşti de unsprezece ani stând în faţa uşii. M-am aşezat lângă el şi l-am întrebat cum îl cheamă.

S-a uitat la mine cu coada ochilor, şi în cele din urmă a spus:

— Ruben, pîn' ce 'rei să ştii?

— Nuş', am replicat eu, mi s-a părut că eşti cam singuratic şi m-am hotărât să vorbesc cu tine.

Mi-a spus că tatăl lui era drogat. Abandonase şcoala din clasa a VI-a. L-am ascultat şi apoi i-am spus că deschideam un Centru pentru puşti ca el şi l-am întrebat dacă i-ar plăcea să vină să locuiască cu noi.

— Adică vrei să vin?

— Sigur, am spus eu, dar va trebui să vorbim cu tatăl tău mai întâi.

— La dracu'! a răspuns puştiul de unsprezece ani. Bătrânu meu se va bucura că scapă de mine. Cel cu care trebuie să clarifici totul este ofiţerul meu pentru eliberare condiţionată.

Ofițerul a fost încântat, şi în seara aceea Ruben s-a mutat cu noi.

În următoarele câteva săptămâni, am mai găsit doi puşti. I-am înscris la şcoală şi am început să ținem cu ei studii biblice zilnice la Centru. Ruben ne-a făcut multe probleme la început, dar, apoi, la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, a acceptat credința, în timpul unui studiu biblic. În după-amiaza următoare, când a venit de la şcoală, s-a dus direct în camera lui şi a început să studieze. Gloria mi-a făcut cu ochiul.

— Ce dovadă mai mare vrei că este un convertit sincer? a spus ea. Nu mai aveam nevoie de altă dovadă. Înăuntrul meu mă simțeam bine. Agitația dispăruse.

Pe măsură ce treceau zilele, am început să primim telefoane de la mame nefericite care ne spuneau că odraslele lor le scăpaseră complet din mână şi ne implorau să-i luăm în Centru. În câteva săptămâni Centrul a fost plin şi încă mai primeam telefoane. Gloria şi cu mine petreceam mult timp în rugăciune, căutând călăuzirea lui Dumnezeu.

Într-o zi, de dimineață, după numai câteva ore de somn, a sunat telefonul. M-am repezit la receptor. Era Dan Smith, un membru activ al filialei Full Gospel Business Men din Fresno.

— Nicky, Dumnezeu m-a călăuzit într-un mod misterios. Mai mulți dintre noi ne-am rugat în legătură cu lucrarea pe care o faci tu. Dumnezeu a pus pe inima mea să te ajut să formezi un consiliu de conducere. Am vorbit cu Earl Draper, contabil, cu Reverendul Paul Evans, şi cu H. J. Keener, managerul unui post local de televiziune. Suntem dispuşi să te ajutăm, dacă eşti de acord.

Era un alt răspuns la rugăciune faptul că acest mic grup de oameni de afaceri ni se alăturaseră pentru a oferi ajutor Centrului.

Mai târziu, în aceeaşi lună, Dave Carter s-a alăturat personalului nostru ca să lucreze cu băieții. Îl ştiam pe Dave, un negru înalt, tăcut, de pe vremea când era şef de bandă în New York. El plecase la şcoala biblică după convertire şi, de vreme ce nu avea rude, a fost dispus să petreacă multe ore consiliind

băieți care aveau nevoie de dragoste. Aveam și două fete mexicane, Frances Ramirez și Angie Sedillos, care ni s-au alăturat pentru a contribui în aspectele mai feminine și a ne ajuta cu munca de secretariat.

Ultimul membru al personalului nostru era cineva foarte special pentru mine. Era Jimmy Baez. Jimmy tocmai absolvise școala biblică și se căsătorise cu o fată tăcută, cu vorba blândă. Venea să lucreze ca supraveghetor, dar pentru mine era mult mai mult de-atât. El era o dovadă clară a puterii transformatoare a lui Isus Cristos. Îmi era greu să cred că acest tânăr care arăta ca un școlar, cu fața chipeșă și ochelarii cu rame întunecate, era același flăcău fragil care se târâse până la Centrul Teen Challenge, tremurând din cauza abstinenței de heroină și cerând medicamente.

Cu inimile pline de credință în Dumnezeu și cu mâinile mereu ocupate cu „micuții", am mers mai departe. Dumnezeu ne binecuvânta atât de mult încât credeam că nu mai există surprize pe care să nu le fi primit de la El. Dar, pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu nu există limite în surprizele pe care ziua de mâine le poate oferi.

În toamna aceea, Dan Malachuk a aranjat ca eu să mă întorc în New York pentru o serie de predici. După ce m-a întâmpinat la aeroport, am condus în oraș prin cartierele cu apartamente mizerabile. M-am făcut mic pe scaunul din față al mașinii lui Dan și am privit ghetoul din fața ochilor mei. Ceva continua să-mi bată în inimă. Nu mai făceam parte din ghetou, dar el făcea încă parte din mine. Am început să mă întreb ce făceau vechii mei prieteni și membri de bandă – în special Israel. „Isus", m-am rugat eu, „Te rog, mai dă-mi o șansă să-i mărturisesc despre schimbarea din viața mea."

După ce m-am întâlnit cu Dan în seara aceea, m-am dus în camera mea de hotel. Telefonul suna când am intrat.

Am răspuns și, la capătul celălalt, după o lungă tăcere, am auzit o voce slabă, dar familiară spunând:

— Nicky, sunt eu, Israel.

— Israel! am strigat eu. Slavă Domnului! Mi s-a răspuns la rugăciune! Unde eşti?

— Sunt acasă, Nicky, în Bronx. Am citit în ziar că ai venit în oraş şi l-am sunat pe fratele tău, Frank. A zis că te pot găsi la hotel.

Am vrut să spun ceva, dar el m-a întrerupt.

— Nicky, mă-mă-mă întrebam dacă ne-am putea întâlni cât timp eşti în oraş. Vreau doar să vorbim despre ce s-a întâmplat.

Nu-mi puteam crede urechilor. M-am întors către Dan.

— Este Israel. Vrea să mă vadă.

— Roagă-l să vină mâine seară la hotel la cină, a spus Dan. Mult aşteptata reuniune era fixată pentru ora 18:00 seara următoare. M-am rugat pentru el toată noaptea aceea, rugându-L pe Dumnezeu să-mi dea cuvintele potrivite ca să-i pot atinge inima pentru Cristos.

Dan şi eu am stat în holul hotelului de la 17:30 până la 19:00. Dar el n-a apărut. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul la amintirea zilei când, acum nouă ani, nu îl găsisem pe Israel.

Deodată, l-am văzut. Trăsăturile lui chipeşe, ochii adânci, părul ondulat. Nimic nu se schimbase. N-am putut vorbi, lacrimile mi-au inundat ochii.

— Nicky, a spus el gâtuit de emoție, în timp ce-mi lua mâna, nu pot să cred. Deodată, am început să râdem şi să vorbim în acelaşi timp, ignorând complet vânzoleala oamenilor din jurul nostru.

După câteva lungi momente, s-a dat în lături şi mi-a spus:

— Nicky, vreau s-o cunoşti pe soția mea, Rosa.

Lângă el era o fată portoricană scundă, drăguță, cu un zâmbet care-i lumina toată fața. M-am întins să-i iau mâna, dar ea m-a luat de gât şi m-a sărutat pe obraz.

— Parcă te-aş cunoaşte de mult, a spus ea într-o engleză stricată, făcându-mi cu ochiul. Trăiesc cu tine de mult timp. Israel vorbeşte despre tine mult aceşti trei ani.

Am coborât către Hay Market Room la cină. Israel şi Rosa erau în spate, dar simţeam că ceva îi deranja.

— Hei, Israel, ce se-ntâmplă, omule? Dan plăteşte pentru tot. Haide!

Israel mi-a aruncat o privire jenată şi m-a tras la o parte.

— Nicky, nu aparţin acestui loc elegant. N-am fost niciodată într-un loc pretenţios ca acesta. Nu ştiu ce să fac.

Mi-am pus braţul pe umerii lui.

— Nici eu nu ştiu ce să fac. Comandă cea mai scumpă mâncare şi lasă-l pe „Jolly Green Giant" să plătească, am zâmbit eu, arătând către Dan.

După cină, am luat liftul ca să urcăm în camera mea de la etajul al paisprezecelea. Israel era relaxat şi părea că se regăsise, în timp ce-mi povestea despre casa lui din ghetou.

— Nu este cel mai plăcut loc de trăit, a spus el. Trebuie să ţinem farfuriile în frigider ca să nu intre gândacii. Dar ar putea fi şi mai rău. La etajele de jos şobolanii intră de pe alei şi-i muşcă pe copii în timpul somnului.

Israel s-a oprit şi a reflectat.

— Este ca şi cum ai fi înlănţuit acolo, a spus el. Nu poţi scăpa. Este un loc groaznic în care să-ţi creşti copiii. Săptămâna trecută, trei fetiţe din blocul meu, toate în jurul vârstei de nouă ani, au fost violate pe aleea din spate. Nu mai avem curajul să ne lăsăm copiii pe stradă, şi m-am săturat de asta. Vreau să plec. Dar...

Vocea i s-a întrerupt, s-a ridicat de pe scaun şi a mers la fereastră, uitându-se afară la turnul strălucitor al Empire State Building.

— Dar trebuie să locuieşti undeva, iar oriunde altundeva chiria este prea mare. Dar poate anul viitor... poate anul viitor ne vom putea muta într-un loc mai drăguţ. Nu m-am descurcat prea rău. Am început ca spălător de vase şi am urcat până la funcţionar pe Wall Street.

— Dar după ce reuşeşti, ce vei face? l-am întrerupt eu.

Israel s-a întors spre mine şi m-a privit uimit.

— Ce-ai spus? a întrebat el.

Ştiam că venise momentul să aduc vorba despre trecut.

— Israel, spune-mi ce nu a mers!

S-a întors la canapea lângă Rosa şi s-a aşezat nervos lângă ea.

— Nu mă deranjează să vorbesc despre asta. Chiar am nevoie. Nu i-am povestit niciodată lui Rosa. Îţi aminteşti dimineaţa aceea după ce am ieşit din spital şi trebuia să te întâlneşti cu mine şi cu bărbatul acela?

Am dat din cap. Amintirea era dureroasă.

— Am aşteptat acolo trei ore. M-am simţit ca un prost. Mă săturasem de creştini şi în seara aceea m-am întors în bandă.

L-am întrerupt.

— Israel, îmi pare rău! Noi te-am căutat...

El a dat din cap.

— Cui îi pasă? A fost demult. Poate că lucrurile ar fi altfel acum, dacă aş fi plecat cu voi atunci. Cine ştie?

S-a oprit şi apoi a început din nou.

— După aceea am intrat în problema asta cu South Street Angels. Un tip a venit pe teritoriul nostru, şi noi i-am spus că n-avem nevoie de şmecheri. A făcut pe deşteptul, şi l-am lovit. A luat-o la fugă, şi cinci dintre noi l-am urmărit până în teritoriul South Street şi l-am prins la Penny Arcade. L-am târât afară şi am început să ne batem cu el. Tot ce ştiu este că unul dintre ai noştri a scos arma şi a început să tragă. Paco a început să se ţină cu mâna de burtă şi să-şi bată joc, spunând: „O, sunt mort! Sunt mort!" Toţi băieţii noştri râdeau.

Atunci şmecherul a căzut la pământ. Fusese împuşcat cu adevărat. Era mort. Vedeam gaura în capul lui.

Israel s-a oprit. Singurul sunet era mugetul înăbuşit al traficului de pe o stradă îndepărtată.

— Am fugit. Patru dintre noi am fost prinşi. Celălalt tip a scăpat. Tipul care a tras a primit douăzeci de ani. Restul am luat între cinci şi douăzeci de ani.

S-a oprit şi a dat din cap.

— Au fost cinci ani de iad. A trebuit să-mi fac rost de o „pilă" ca să ies din închisoare.

— Ce vrei să spui cu o pilă? a întrerupt Dan.

— Comitetul de eliberare condiționată a spus că voi fi eliberat, dacă le dovedesc că am o slujbă care mă așteaptă afară. Au spus că va trebui să mă întorc acolo unde am locuit. Eu nu voiam să mă mai întorc în Brooklyn. Doream să încep totul de la zero, dar ei au spus că trebuia să mă duc acasă. Așa că mi-am aranjat de-o slujbă prin acest drogat care era în închisoare cu mine. El cunoștea un om care avea o fabrică de rochii în Brooklyn, și omul acesta i-a spus mamei mele că, dacă îi dă 50 de dolari, el o să-mi promită o slujbă. Ea i-a dat banii, iar el a scris o scrisoare în care garanta că aveam o slujbă la ieșirea din închisoare. Era singurul mod prin care puteam să obțin o slujbă. Omule, cine și-ar dori ca un fost condamnat să lucreze pentru el?

— Dar ai primit slujba? a întrebat Dan.

— Nu, a spus Israel. Ți-am spus că a fost doar un aranjament. Nu era vorba de nicio slujbă. Era doar un mod de a ieși din închisoare.

Deci am ieșit din închisoare, m-am dus la agenția de angajare și i-am mințit în legătură cu trecutul meu. Crezi că m-ar fi angajat, dacă le-aș fi spus că ieșisem din închisoare cu o zi înainte? Am primit o slujbă ca spălător de vase și apoi o duzină de alte slujbe. De atunci îi mint pe toți. Trebuie să minți ca să obții o slujbă. Dacă șeful meu de acum ar ști că sunt un fost condamnat m-ar concedia, chiar dacă am ieșit de la închisoare de ani de zile și mă descurc la serviciu. Așa că mint. Toți fac așa.

— Dar ofițerul tău de eliberare condiționată nu te-a ajutat? a întrebat Dan.

— Ba da, tipul chiar a încercat. Dar ce putea face? Avea o sută de alți tipi pe care trebuia să-i ajute. Dar totul depindea de mine, și am ajuns până aici numai pe cont propriu.

Camera a rămas în tăcere. În tot acest timp, Rosa rămăsese tăcută lângă Israel. Nu-l auzise niciodată vorbind despre acea perioadă din viața lui.

Am spus:

— Israel, îți aminteşti când am plecat să căutăm un băiat din Phantom Lords şi am intrat într-o ambuscadă?

Israel a dat afirmativ din cap.

— Îmi amintesc.

— Mi-ai salvat viața în seara aceea, Israel. În seara aceasta vreau să-ți întorc favorul. În seara aceasta vreau să-ți spun ceva ce-ți va salva viața.

Rosa l-a luat de braț. S-au întors amândoi şi s-au uitat la mine aşteptând.

— Israel, tu eşti prietenul meu cel mai drag. Ai văzut schimbarea din viața mea. Vechiul Nicky este mort. Persoana pe care o vezi în seara aceasta nu este deloc Nicky. Este Isus Cristos care trăieşte în mine. Îți aminteşti seara aceea de la stadionul St. Nicholas când ne-am dat inimile Domnului?

Israel a încuviințat, plecându-şi ochii.

— Dumnezeu a venit în inima ta în seara aceea, Israel. Ştiu. Dumnezeu a făcut un legământ cu tine. Şi încă Îşi ține legământul. Nu te-a lăsat singur, Israel. Ai fugit toți anii aceştia, dar El tot are mâna asupra ta.

M-am întins să-mi iau Biblia.

— În Vechiul Testament este o poveste despre un bărbat numit Iacob. Şi el fugea de Dumnezeu. Într-o noapte, ca în seara aceasta, s-a luptat cu un înger. Îngerul a învins, iar Iacob s-a predat lui Dumnezeu. Şi în seara aceea Dumnezeu i-a schimbat numele. Nu-l mai chema Iacob – ci Israel. Iar Israel înseamnă „Cel care merge cu Dumnezeu".

Am închis Biblia şi am făcut o pauză înainte de a continua. Ochii lui Israel erau plini de lacrimi, iar Rosa îl ținea de braț.

— Am stat treaz multe nopți rugându-mă pentru tine, ani de zile, gândindu-mă ce frumos ar fi ca tu să lucrezi cu mine

– nu cum eram noi odată împreună – ci în lucrarea lui Dumnezeu. Israel, în seara aceasta vreau ca tu să devii un om care merge cu Dumnezeu. Vreau să păşeşti prin credinţă pe teritoriul lui Isus.

Israel m-a privit, avea ochii scăldaţi în lacrimi. S-a întors şi s-a uitat la Rosa. Ea era uimită şi i-a vorbit în spaniolă. Eu vorbisem în engleză şi am realizat că Rosa nu înţelesese tot ce am spus. L-a întrebat ce voiam. Israel i-a spus că voiam să-şi predea inimile lui Cristos. El îi vorbea repede în spaniolă, spunându-i despre dorinţa lui de a se întoarce la Dumnezeu, ca Iacob din vechime. A întrebat-o dacă îl va urma.

Ea a zâmbit, ochii i-au scânteiat şi a încuviinţat.

— Slavă Domnului! am strigat eu. Îngenuncheaţi lângă această canapea, iar eu mă voi ruga.

Israel şi Rosa au îngenuncheat lângă canapea. Dan s-a ridicat şi s-a dus în cealaltă parte a camerei unde a îngenuncheat. Mi-am pus mâinile pe capetele lor şi am început să mă rog, mai întâi în engleză şi apoi în spaniolă, trecând de la o limbă la alta. Am simţit cum Duhul lui Dumnezeu curgea prin inima mea, prin braţele şi prin degetele mele, umplându-le vieţile. M-am rugat cerându-I lui Dumnezeu să-i ierte şi să-i primească în plinătatea Împărăţiei Lui.

A fost o rugăciune lungă. Când am terminat, l-am auzit pe Israel începând să se roage. La început mai uşor, apoi cu intensitate a început să strige:

— Doamne, iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă! Apoi rugăciunea lui s-a schimbat şi puteam simţi noua putere trecând prin trupul lui în timp ce spunea: Doamne, Îţi mulţumesc!

Rosa ni s-a alăturat:

— Îţi mulţumesc, Doamne, Îţi mulţumesc!

Dan i-a urcat pe Israel şi pe Rosa într-un taxi şi le-a plătit drumul spre apartamentul lor din Bronx.

— Nicky, a spus el, ştergându-şi lacrimile, în timp ce taxiul se îndepărta, aceasta a fost cea mai frumoasă seară din viaţa mea

şi simt că Dumnezeu îl va trimite pe Israel în California ca să lucreze împreună cu tine.

Am încuviințat. Poate aşa va fi. Dumnezeu avea întotdeauna modul Lui de a purta de grijă.

Epilog

Era o după-amiază târzie de primăvară când Nicky şi Gloria stăteau pe treptele din faţă ale clădirii Centrului din N. Broadway 221, privindu-i pe Ralphie şi Karl tăind iarba în apusul ce se lăsa peste oraş. Se apropia ora unei întâlniri pe străzile din ghetou. În curtea din spate se auzeau sunetele vesele ale lui Dave Carter şi Jimmy Baez râzând de Allen, Joey şi Kirk care jucau crochet. Supper supraveghea în interior, iar Francie şi Angie îi supravegheau pe ceilalţi băieţi, care făceau curăţenie. Alicia şi micuţa Laura, acum de 16 luni, se jucau fericite în iarba proaspăt tăiată.

Gloria s-a aşezat pe o treaptă mai jos, privindu-şi gânditoare şi cu afecţiune soţul cu tenul măsliniu, ce stătea rezemat şi cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi fost pierdut într-o lume de vis. Ea şi-a pus mâna pe genunchiul lui.

— Iubire, ce se-ntâmplă? La ce te gândeşti?

— Ce vrei să spui? a întrebat el buimăcit, nevrând parcă să se despartă de gândurile lui.

— Adică, la ce visezi? Încă mai alergi? Avem Centrul pentru micuţi. Israel şi Rosa locuiesc în Fresno şi-L slujesc pe Domnul. Sonny este pastorul unei biserici din Los Angeles. Jimmy lucrează cu tine, iar Maria Îl slujeşte pe Domnul în New York. Săptămâna viitoare vei merge cu avionul în Suedia şi în

Danemarca pentru conferințe. La ce mai visezi? Ce-ai mai putea cere de la Domnul?

Nicky s-a îndreptat şi a privit în ochii întrebători ai tovarăşei lui de viață. Vocea lui avea un accent îndepărtat, în timp ce vorbea:

— Nu-i vorba despre ce Îi cer eu lui Dumnezeu, iubito, ci despre ceea ce îmi cere El mie. Suntem doar la începutul lucrării noastre.

Apoi s-a lăsat o pauză lungă. Numai zgomotele copiilor îşi mai trimiteau ecoul în jurul casei.

— Dar, Nicky, a spus Gloria, privindu-l fix, nu este numai sarcina ta. Este sarcina tuturor creştinilor – de oriunde.

— Ştiu asta, a spus el. Mă tot gândesc la bisericile acelea mari din centru care stau goale în timpul săptămânii. N-ar fi minunat dacă acele camere nefolosite ar fi transformate în dormitoare şi ar fi umplute de copii care nu sunt iubiți şi de adolescenți veniți din cartierele mizere? Fiecare biserică ar putea deveni propriul ei Centru, condus de voluntari.

— Nicky, l-a întrerupt Gloria, strângându-şi genunchii, eşti un visător. Crezi că oamenii aceştia religioşi vor fi de acord să-şi transforme clădirile lor frumoase în dormitoare pentru copiii pierduți şi fără casă? Oamenii aceştia vor să ajute, dar vor să facă altcineva munca în locul lor. Sunt deranjați, dacă un bețiv întrerupe serviciul religios. Gândeşte-te ce ar spune, dacă ar veni la biserică într-o duminică şi ar găsi templele lor sacre profanate de paturi şi saltele şi de o grămadă de foşti drogați. Nu, Nicky, eşti un visător. Aceşti oameni nu vor să-şi murdărească mâinile! Nu le place să li se murdărească covoarele cu mizeria picioarelor goale.

Nicky a dat din cap.

— Ai dreptate, desigur. Dar mă întreb ce ar face Isus. Oare El Şi-ar murdări mâinile?

S-a oprit şi s-a uitat dincolo de ea către munții îndepărtați, reflectând:

— Îți aminteşti anul trecut când am condus până în Point Loma, în golful din San Diego? Îți aminteşti farul acela uriaş? Timp de ani de zile el a călăuzit vasele în port. Dar acum vremurile s-au schimbat. Am citit săptămâna trecută că, din cauza poluării, vor trebui să construiască un nou far, la o înălțime mai joasă, aproape de apă, pentru ca lumina să strălucească sub smog.

Gloria asculta cu atenție.

— Iată ce se întâmplă astăzi: biserica încă mai stă, cu lumina strălucind prea sus. Dar foarte puțini o văd, pentru că timpurile s-au schimbat şi este prea mult smog. Este nevoie de o nouă lumină, mai aproape de pământ, aici unde sunt oamenii. Nu este suficient pentru mine să fiu cel care întreține farul, eu vreau să fiu cel care poartă lumina. Nu, nu mai fug. Dar vreau să fiu în mijlocul acțiunii.

— Ştiu, a spus Gloria, vocea ei reflectând mândria, dar şi înțelegerea. Este ceea ce vreau şi eu pentru tine. Dar s-ar putea să te lupți singur. Ştii asta, nu?

— Nu voi fi singur, a spus Nicky, punându-şi mâna într-a ei. Voi fi pe teritoriul lui Isus.

Glasul băieților râzând în curtea din spate a devenit mai zgomotos, semn că terminaseră jocul şi se apropiau de casă. Karl şi Ralphie şi-au luat Bibliile şi s-au aşezat pe bordura din fața casei.

Nicky şi-a plecat capul şi a privit-o pe Gloria:

— Am primit un telefon în după-amiaza aceasta de la o mamă din Pasadena. Apoi se opri pentru a aştepta reacția ei. Gloria a aşteptat ca el să continue. Băiatul ei de doisprezece ani a fost ridicat de poliție pentru comerț cu marijuana, iar soțul femeii vrea să-l trimită la închisoare. Nicky a făcut o pauză pentru că vocea i se oprise în gât. Dar nu mai avem nici loc şi nici bani.

Au rămas în tăcere. Nicky privea o mică vrabie sărind în sus şi-n jos în iarbă. Ochii lui erau plini de lacrimi, gândindu-se la

copilul necunoscut... un caz atât de tipic pentru mii de alți copii... însetați de dragoste... dispuşi să rişte închisoarea doar pentru a primi atenție... căutând ceva real.

Gloria i-a întrerupt gândurile.

— Nicky, a spus ea uşor, degetele ei împreunându-se cu ale lui:

— Ce vrei să faci?

Nicky a zâmbit şi a privit-o:

— Voi face ceea ce Isus vrea să fac. Mă voi implica.

— O, Nicky, Nicky, spuse Gloria, în timp ce-şi strângea brațele în jurul picioarelor lui. Te iubesc! Există întotdeauna loc pentru încă unul. Iar Dumnezeu va purta de grijă.

Jimmy a tras microbuzul aproape de casă. Băieții s-au urcat în el pentru serviciul din seara aceea din ghetou. Nicky o ajută pe Gloria să se ridice.

— Vamanos! Să mergem! Este timpul să-ncepem lucrarea lui Isus!

O provocare personală din partea lui Nicky Cruz

Drag prieten al Organizației Nicky Cruz Outreach,

În timpul ultimei decade a secolului al XX-lea s-a simțit o aversiune pentru discuțiile serioase despre problemele spirituale şi religioase. Ne-am obişnuit să nu discutăm deschis despre lucrurile care au cea mai mare importanță.

Scuza noastră a fost: „Religia este o problemă personală." Dar, oricare ar fi credința ta, adevărul este că, atunci când milioane de oameni nu mai cred în Dumnezeu, vedem milioane de consecințe. Dostoievski ne-a amintit în „Frații Karamazov" că, „dacă Dumnezeu nu există, totul este permis." Acum înțelegem.

Ce se poate face? Mai întâi, trebuie să existe o legătură între politica publică şi crezurile noastre cele mai profunde. Putem spune un lucru, şi face un altul...

Spunem că vrem lege şi ordine, dar permitem crimelor violente să terorizeze străzile.

Spunem că vrem să punem capăt ilegalităților, dar acceptăm comportamentele care duc la acestea.

Spunem că vrem ca familiile să rămână împreună, dar facem ca divorțul să fie atât de uşor.

Spunem că vrem să descurajăm sexul în adolescență, dar educatorii din toată America par mai dispuşi să împartă prezervative decât călăuzire morală, tratându-i pe adolescenți ca şi cum aceştia ar fi animale tinere în călduri.

Spunem că ne dorim o societate care nu face discriminări, dar continuăm să-i judecăm pe oameni în funcție de rasă şi de culoarea pielii.

Trebuie să repunem credința pe locul care i se cuvine. Credința ne oferă principii morale. Găsirea unei soluții pentru problema sărăciei spirituale depinde de propria noastră reînnoire spirituală. Renunțarea la principiile spirituale – în viețile noastre particulare şi publice – a dus la o societate fără moralitate.

Sunt furios pentru ceea ce i-am permis lui Satan să facă propriilor noştri copii! De aceea lupt mai tare ca niciodată ca să arăt tinerilor noştri că în Cristos există speranță. Vă provoc şi pe voi să-mi fiți alături în lupta aceasta de salvare a copiilor noştri!

Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom avea victorie!

Misionarul vostru în America urbană,
Nicky Cruz

Nicky Cruz Outreach:
Organizație dedicată salvării tinerilor din bandele de cartier

Raport special: Bandele de cartier – Oprirea fenomenului

Paducah... Jonesboro... Pearl. Trei orașe americane care demonstrează faptul tragic că violența printre adolescenți nu este obișnuită numai în orașele mari. Aceasta se regăsește în toată țara, în suburbii, în orașe mai mici și poate chiar pe o stradă învecinată ție. Ca răspuns la violența crescândă din cadrul bandelor de stradă, comunitățile locale încearcă să oprească fenomenul și să-i împiedice pe tineri să adere la acestea. Părinții au acum acces la o mare cantitate de resurse care-i pot ajuta să se asigure că odraslele lor nu fac cumva parte din vreo bandă. Acest raport special conține informații valoroase care vă pot ajuta să salvați viețile copiilor voștri.

Ce este o bandă de cartier?

O bandă de cartier este compusă din adolescenți și adulți tineri care interacționează frecvent și sunt implicați în activități ilegale, au o identitate comună (deseori exprimată printr-un nume), adoptă anumite simboluri și / sau pretind că au controlul unui anumit „teritoriu". Saluturile complicate cu mâinile și desenele colorate de tip graffitti caracterizează multe din

„familiile" de cartier, ceea ce le fac mai atrăgătoare şi mai ispititoare pentru mulți copii din ziua de azi.

Atracția bandelor de cartier

Motivele pentru care tinerii sunt atraşi de bandele de cartier sunt foarte bine documentate. Bandele racolează tinerii în momentul în care aceştia au o nevoie stringentă de apartenență, apreciere şi protecție. Ele le promit toate acestea şi chiar mai mult. „Statutul" de membru într-o bandă, sentimentul de emoție şi pericol fac ca atracția să fie şi mai puternică.

În mod inevitabil, bandele aduc cu ele arme, droguri, promiscuitate sexuală, vandalism, violență şi războaie de dominație între bande.

Un raport din anul 1997 întocmit de Biroul de Prevenire a Delincvenței Juvenile a dezvăluit faptul că 10% din elevii de liceu au purtat o armă (pistol, cuțit sau măciucă) în incinta şcolii în luna precedentă sondajului.

Copiii se tem că, dacă nu se alătură bandelor, vor suferi consecințele. Un studiu făcut în 1997 în şcolile din Carolina de Nord a dezvăluit că 37% din copiii de clasa a VIII-a şi a IX-a se temeau de atacuri la şcoală.

Luis Pizaro, fost membru într-o bandă, actualmente consilier pentru copiii care au făcut parte dintr-o bandă, îşi aminteşte: „Când făceam parte din bandă şi uram pe cineva, îmi doream să-l văd mort. Eram ca turbat. Violența m-a determinat să fac multe lucruri pe care le regret. Am rănit foarte mulți oameni. Am făcut atâția oameni să sufere."

Un alt fost membru într-o bandă, pe nume Anthony, vorbea cu inocență despre ce l-a atras pe el la viața aceasta: „Îmi plăceau femeile şi muzica. Şi le foloseam pentru a umple golul care exista în inima mea, pentru că nu l-am avut pe tatăl meu lângă mine."

Bandele de cartier şi violența tinerilor au fost subiectul a numeroase „întâlniri la nivel înalt", atât la nivel național, cât şi

de stat. Recent, procurorul general al Statelor Unite, Janet Reno, s-a întâlnit cu 60 de primari şi 15 şefi de poliţie în Salt Lake City pentru a recomanda întreprinderea unor acţiuni în vederea opririi violenţei bandelor.

În timp ce şcolile şi autorităţile guvernamentale adoptă măsuri de „toleranţă zero" în ceea ce priveşte bandele, cele mai eficiente măsuri preventive le deţin familia şi biserica. „Trebuie să luăm măsuri radicale pentru a ne salva copiii şi acestea încep în familie. De asemenea, provoc bisericile să-şi asume un rol mai activ în a arăta copiilor că există ceva mai bun decât aderarea la o bandă", a spus Cruz.

„Nu-i de glumit cu bandele!"

Deşi nu toată violenţa din perimetrul şcolii are legătură cu bandele, şcoli ca South Divisional High School din Milwaukee, Wisconsin, se confruntă cu provocări noi în fiecare zi. Directorul, Don Creger, i-a declarat în mod sincer lui Nicky Cruz: „Anul trecut am pierdut cinci studenţi din cauza violenţei. În anul de dinainte am pierdut şase. Iar acum trei ani am pierdut nouă. Anul trecut am chemat în biroul meu un băiat pentru motivul că activa într-o bandă. Două zile mai târziu a fost împuşcat şi omorât. Am stat în faţa sicriului lui şi am spus: „Ce pot face pentru el? Mă pot ruga pentru familia lui. Dar va trebui să mă întorc la şcoală şi să le spun copiilor ăstora că nu-i de glumit cu bandele."

Tot mai mulţi elevi din şcolile noastre devin membri în bande. Elevii înşişi sunt îngrijoraţi. Conform unui studiu naţional, aproape 26% din elevi au raportat că au avut „probleme foarte serioase" cu bandele în şcolile lor (Sondajul Louis Harris Associates pentru Met Life, 1996).

Un studiu întreprins de *National Youth Gang Center* în 1996 a estimat existenţa a peste 25 000 bande active, cu peste 650 000 membri. Unii experţi estimează că numărul membrilor se ridică acum la 900 000.

ELEVII OFERĂ IERTARE ÎN FAȚA TRAGEDIEI:

West Paducah, Kentucky – la data de 1 decembrie 1997, o întâlnire de rugăciune de dimineață de la Liceul Heath a fost întreruptă de focuri de armă. A fost o zi care a schimbat pentru totdeauna viața acestui oraş din Kentucky.

Trei fete tinere au murit şi alți cinci elevi au fost răniți, împuşcați de un coleg de clasă în vârstă de 14 ani.

Ochii națiunii s-au întors către West Paducah şi reacția ei la acest act de violență. În mod uimitor, în mijlocul durerii şi pierderii umane, iertarea şi-a făcut loc. A doua zi, elevii au ridicat banere şi au pus afişe pe care au scris: „Michael, te iubim! Michael, te iertăm!", referindu-se la Michael Carneal, băiatul care a tras focurile de armă.

Nouă luni mai târziu rănile sunt încă proaspete, totuşi un spirit de iertare supranaturală continuă să-i însuflețească pe mulți dintre elevii afectați de această tragedie oribilă.

Nicky Cruz şi echipa lui au vizitat recent West Paducah pentru a vorbi cu elevii Liceului Heath.

Cruz a fost în mod deosebit mişcat de Missy Jenkins, unul din cei cinci elevi răniți. Glonțul a lăsat-o paralizată, fără posibilitatea de a mai merge vreodată. „Iertarea ei este ceva ce rar am văzut în creştinism", a observat Cruz. „Am vorbit cu ea deschis: «Îl ierți pe Michael?»" Cei doi obişnuiau să se joace împreună de mici copii. Ea a spus: «Îl iert din toată inima mea»."

Cruz s-a rugat pentru Missy, crezând cu adevărat că ea va merge din nou. „Ea a fost cel mai emoționant şi mai frumos înger", a spus Cruz. „Missy a demonstrat un spirit de iertare mai profund şi mai real decât tot ce am văzut eu vreodată."

Cruz şi echipa lui au fost singurii cărora li s-a permis să ia interviuri la Liceul Heath. Directorul Bill Bond a declarat că a simțit că Nicky Cruz i-ar putea ajuta pe elevii lui să-şi depăşească teama, neiertarea şi furia. Mesajul lui Cruz, rostit în fața unei adunări formată din elevi, profesori şi 40 de pastori, a primit ovații.

Domnul Bond ține foarte mult la copii şi vrea ce este mai bine pentru şcoală. Liceul Heath este binecuvântat cu buni consilieri creştini. După împuşcături, şcoala a pus la dispoziția elevilor servicii de consiliere, copiii putând alege între mai mulți consilieri. Majoritatea au decis să meargă la consilierii creştini.

Printre elevii intervievați de Cruz a fost şi Ben Strong, fiul unui pastor care a fost apreciat în mass-media națională pentru eroismul lui. El conducea întâlnirea de rugăciune în momentul în care Michael Carneal a început să tragă. Strong a povestit ce s-a întâmplat:

„Când am terminat rugăciunea... am auzit un clic şi m-am întors", a spus Strong. „Am spus ceva de genul: «Mike, ce faci?» Chiar atunci el a tras câteva focuri."

Strong a spus că Mike Carneal a tras cele 11 focuri înainte ca el să-şi dea bine seama ce se întâmplă. „Apoi am văzut pe câțiva căzând la pământ, am văzut sânge", a spus Strong. „Şi m-am dus acolo... I-am spus să fie calm şi să lase arma, ceva de genul acesta. Iar el s-a lăsat în jos şi a lăsat arma."

„N-a spus nimic până l-am apucat eu... când m-am dus la el şi l-am imobilizat, el a spus: «Nu pot să cred că am făcut asta»", a relatat Strong.

Strong a fost lăudat pentru faptul că l-a dezarmat pe Carneal şi pentru că a prevenit un masacru mai mare. Mai era un singur glonț rămas în pistolul de calibrul 22 pe care îl avea Carneal.

Cruz a avut cuvinte de apreciere la adresa poliției, a şcolii şi a oficialilor oraşului care şi-au prezentat opțiunile pentru potențialele situații periculoase în viitor. De exemplu, un factor care a afectat comportamentul lui Michael Carneal a fost furia pe ceilalți studenți care râseseră de el şi care îl tratau cu cruzime şi ironie. Cu ajutorul poliției, oficialii şcolii au stabilit un regulament referitor la limbajul depreciativ folosit în şcoală. Elevii care abuzează verbal de ceilalți pot fi acum eliminați din şcoală.

„Acest lucru se poate întâmpla în orice oraş şi în orice şcoală din ţara noastră. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru curajul şi iertarea pe care aceşti copii au demonstrat-o. Să nu lăsăm furia, ura şi violenţa să mai ucidă vreunul din copiii noştri", a concluzionat Cruz.

CUVÂNTUL PE STRĂZI, DISCURS PERSONAL
de Nicky Cruz

„Dumnezeu a transformat într-o forţă benefică ceea ce pentru Satan însemna răul", a proclamat Nicky la sfârşitul unui documentar despre violenţa tinerilor, intitulat: *„Subiecte mişcătoare: De ce ucid copiii"*. Moderatorul filmului este expertul de fitness, Jake Steinfeld. El are ca invitaţi pe Reggie şi Sara White, educatori, consilieri şi alţi tineri ale căror vieţi au fost afectate de violenţă.

„Vreau ca acest video să fie folosit de pastori, educatori, consilieri, părinţi şi adolescenţi. El va salva vieţi."

Cruz a făcut referire la împuşcăturile tragice, unele având legătură cu bandele, care au luat mai mult de 15 vieţi în ultimii doi ani, în şcoli din Paducah, Kentucky; Jonesboro, Arkansas; Pearl, Mississippi şi Milwaukee, Wisconsin.

Acest video descrie realitatea şocantă a copiilor care ucid copii, dar merge mult mai departe oferind speranţă şi soluţii împotriva epidemiei de violenţă din rândurile adolescenţilor.

„Iertarea nu este un sentiment, ci este o alegere, şi am fost adânc mişcat văzând pe aceşti adolescenţi iertându-l pe colegul care a tras focurile de armă, ucigând şi rănind pe colegii lui", a declarat Cruz.

Missy Jenkins a rămas paralizată în urma focului de armă care a rănit cinci şi a ucis trei colegi din West Paducah, Kentucky. Fata blondă cu ochi albaştri şi-a ridicat privirea din căruciorul ei şi a spus cu un uşor zâmbet: „Oamenii se gândesc: «De ce îl ierţi? A ucis alţi copii. Te-a lăsat paralizată.» Dar îmi

este greu să țin ură în inima mea. Mă simt mult mai bine dacă îl iert, pentru că dacă îl iert, pot merge mai departe în viață. Cristos vrea să fim ca El, iar El i-a iertat pe toți. Aşa că-l voi ierta şi eu, chiar dacă el mi-a făcut asta mie."

Am fost acolo, în şcoli. În timp ce stăteam în curtea şcolilor, am privit fețele, îngrijorarea, seriozitatea de pe chipul elevilor. Pot să spun că ceva s-a întâmplat acolo, ceva pe care voi pune preț tot restul vieții.

Am văzut o mare deschidere din partea copiilor. Erau prezenți şi membrii unor bande – tot felul de puşti – puşti duri. Fuseseră cât pe ce să închidă chiar şcoala! Toate aceste lucruri s-au întâmplat în două sau trei luni. Şase sau şapte ucideri avuseseră loc.

Am stat acolo şi le-am spus pur şi simplu ceea ce a făcut Isus în viața mea. Mi-am pus inima în mâinile lor. Oamenii m-au întrebat: „Nicky, ce te face să fii atât de diferit?" Le-am spus că nu sunt diferit. Sunt încă Nicky Cruz. Isus Cristos a venit în viața mea şi a făcut o schimbare. Când am vorbit acelor copii, am fost ca un hoț. M-am uitat la ei şi am văzut durerea, rebeliunea, ura, vina. Am furat toate acestea şi le-am simțit – iar apoi le-am dat înapoi.

Reacția lor a fost o extraordinară părere de rău. N-am mai văzut oameni plângând şi simțind durerea aşa cum am văzut-o în acea dimineață. De ce? Pentru că mesajul este simplu. Isus te iubeşte (Ioan 3:16). Acesta este mesajul simplu pe care l-am dat înapoi copiilor acelora. Dumnezeu îi iubeşte. Eu îi iubesc. Iar rezultatul a fost că mulți dintre oamenii aceia trăiesc acum pentru Isus.

Nicky Cruz nu a vizitat doar o singură şcoală în Kentucky. Împreună cu echipa lui s-a dus şi în Arkansas, Mississippi şi Wisconsin pentru a le spune elevilor povestea lui şi pentru a asculta îngrijorările părinților şi ale adolescenților afectați de violența bandelor.

„DE CE UCID COPIII?"

Oare ne-am programat în mod inconştient copiii să ucidă? Niciun părinte nu ar face aşa ceva în mod conştient; totuşi, o ipoteză cutremurătoare a fost prezentată de David Grossman, psiholog militar şi autor:

„Ne-am învăţat copiii să râdă şi să simtă plăcere în faţa morţii şi a suferinţei umane", a observat Grossman într-un interviu pentru emisiunea televizată a lui Nicky Cruz, *Subiecte mişcătoare: De ce ucid copiii.*

Grossman a relatat această poveste şocantă. „După împuşcăturile de la Jonesboro, una din profesoarele de liceu mi-a spus cum au reacţionat elevii ei când le-a spus despre împuşcăturile de la Jonesboro. „Au râs", mi-a spus ea înspăimântată. O reacţie similară se petrece tot timpul în cinematografe, când se arată violenţă sângeroasă. Tinerii râd, fac zgomot şi continuă să mănânce pop-corn şi să bea Coca Cola.

„A-şi ucide colegii nu este un lucru natural la un copil. Este o abilitate care se dobândeşte. Acest «virus de violenţă» este preluat din abuzurile şi violenţa domestică, în special din violenţa prezentată ca amuzament la televiziune, filme şi jocuri video.

„De fiecare dată când un copil joacă un joc video interactiv, el deprinde acelaşi reflex condiţionat ca un soldat sau ofiţer de poliţie care se antrenează."

„Obsesia filmelor video şi a jocurilor violente este un şablon comun mai multor cazuri recente de ucidere din şcoli. Alte piese din puzzle includ sentimentele profunde de inferioritate trăite de ucigaşi, faptul că au scris sau au vorbit despre uciderea oamenilor şi că au avut acces uşor la arme", a declarat Grossman.

Plan de acțiune pentru părinți:

Ce pot face părinții acum pentru a lupta împotriva amenințării bandelor de cartier?

Nicky Cruz oferă următoarele sfaturi:

1. Nu vă încurajați copiii să umble cu membrii cunoscuți ai unor bande.
2. Ocupați timpul liber al copiilor.
3. Dezvoltați o bună comunicare cu copiii dumneavoastră.
4. Petreceți timp cu ei.
5. Nu cumpărați copiilor și nu le permiteți să se îmbrace în haine stil gangster.
6. Impuneți limite copiilor.
7. Nu permiteți copiilor să scrie nume de bande, simboluri sau alte desene gen graffitti pe cărți, hârtii, haine, pereți sau orice alt loc. Nu le permiteți să-și facă tatuaje.
8. Dezvoltați o atmosferă anti-bandă în familia dumneavoastră.
9. Informați-vă despre activitatea bandelor și despre consumul de droguri din comunitatea dumneavoastră.
10. Participați la educația copiilor dumneavoastră.
11. Fiți un părinte activ, nu unul pasiv.

Semne timpurii de avertisment: Lista părinților

Iată o listă simplă a semnelor de avertisment și a întrebărilor pe care trebuie să vi le puneți în legătură cu activitatea bandelor. Aceste principii simple ar putea salva viața copilului dumneavoastră:

1. Ce se întâmplă în cartier?
2. Cine sunt cei implicați?
3. Sunt copiii mei implicați?

4. Se îmbracă diferit de cum se îmbrăcau înainte?
5. Dacă da, ce fel de haine poartă acum?
6. Prietenii lor se îmbracă la fel?
7. Ați găsit desene (simboluri) pe caiete, hârtii şi tricouri?
8. Au probleme la şcoală sau cu poliția?
9. Au căpătat deodată o poreclă?
10. Au bani pentru care nu pot da o explicație?
11. Fiți atenți la răni, care pot fi semne ale inițierii într-o bandă.
12. Fiți atenți la tatuaje / simboluri pe corp, care pot fi semne ale faptului că au fost inițiați într-o bandă.
13. Există semne de folosire a alcoolului şi drogurilor?

Vă rog să țineți cont de faptul că unul sau mai multe semne de pe listă nu indică obligatoriu implicarea într-o bandă. Părinții trebuie să caute mai multe semne şi similarități între copiii lor şi prietenii acestora (ex. acelaşi tip şi culoare a îmbrăcămintei).

Comunicați!

„Cel mai bun mod de a te asigura că odraslele tale nu se implică într-o bandă este de a te asigura că familia îi iubeşte", a observat Cruz.

„Vreau de asemenea să încurajez parteneriatul între bisericile suburbane şi cele din oraş. Bisericile suburbane pot deveni importante instrumente spirituale în furnizarea de muniție spirituală cum ar fi Biblii, materiale de şcoală duminicală şi resurse de librărie ca de exemplu casete", a spus Cruz. „Bisericile trebuie să lucreze împreună."

„Mulți din aceşti puşti nu-şi găsesc locul într-o biserică tradițională, iar majoritatea membrilor din biserici nu vor să stea lângă un membru al unei bande sau un dependent de droguri. Totuşi, biserica trebuie să învețe să interacționeze cu ei şi să se ajute unii pe alții", a adăugat Nicky.

Luis Pizaro, care lucrează în echipa Nicky Cruz Outreach, a adăugat: „Când a venit Isus, El stătea cu păcătoşii. Dacă ar veni astăzi, El ar sta cu dealerii de droguri, prostituatele, proxeneţii şi homosexualii. Aceştia sunt oamenii pe care Dumnezeu i-a trimis la noi să-i atingem cu Evanghelia."

Patru moduri în care îţi poţi da seama dacă în comunitatea ta există bande de cartier

1. Dezvoltă moduri pozitive în care copiii tăi să-şi petreacă timpul, activităţi după orele de şcoală şi în weekend, cluburi, practicarea sporturilor. Fă în aşa fel încât copiii mai mari să fie mentori pentru cei mai mici.

2. Vorbeşte cu ceilalţi părinţi. Află ce se petrece cu copiii lor, sprijiniţi-vă unii pe alţii şi astfel depistaţi problemele din timp.

3. Colaborează cu poliţia şi alte agenţii. Raportează activităţile suspicioase. Organizează un grup de „Supraveghere a comunităţii" (Neighborhood Watch).

Spune poliţiei despre apariţia unor desene graffitti care ar putea fi legate de existenţa unor bande. Foloseşte resursele ajutătoare din comunitatea ta.

4. Implică-te! Vorbeşte cu pastorul tău, consilierul familiei tale, asociaţia de locatari, directorul şcolii, antrenorul. Contactează cluburile de fete şi de băieţi, YMCA, YWCA, YMHA şi Cercetaşii. Caută grupuri de terapie pentru abuzul de droguri şi grupuri pentru prevenirea folosirii drogurilor, agenţii care lucrează cu tinerii şi centre comunitare.

Raport special: Prea puţin? Prea târziu?
Oare ne-am pierdut copiii?

Vom trece oare peste temerile noastre? Îi pierdem pe copiii noştri din cauza violenţei care se răspândeşte ca un cancer în oraşele noastre?

Cine ştie unde va mai izbucni această malignitate? Părinţi, şcoli, poliţie şi biserici se mobilizează pentru a lupta cu un duşman care a făcut zeci de victime, fie morţi, fie răniţi. Ne rugăm ca eforturile noastre să nu fie prea târzii.

Din iarna anului 1996 până în primăvara lui 1998, opt cazuri de ucidere s-au petrecut în şcoli, trezind naţiunea americană la realitatea dură că acesta nu este un fenomen izolat. Un duşman violent terorizează pământul, sub forma copiilor deveniţi ucigaşi. Şi clopotul continuă să bată.

În 29 septembrie 1998, Associated Press a raportat împuşcături într-un liceu din North Miami, Florida, în urma cărora doi studenţi şi un profesor au fost răniţi. Poliţia a crezut că împuşcăturile fuseseră cauzate de o bătaie care se petrecuse mai devreme, chiar dacă şcoala avea nenumăraţi gardieni şi camere de supraveghere.

Chiar dacă numărul de crime comise de copiii sub 18 ani a început să scadă în ultimii doi ani, „natura crimelor pare să se înrăutăţească. Am urcat pe scară la crime în masă comise de copii... mai violente... mai lipsite de milă... copii care ajung la gravitatea crimelor comise de adulţi", a spus Charles P. Ewing, autor al articolului *Copii care ucid.*

De ce ucid copiii?

„Ce-i determină pe aceşti copii să comită crimele acestea oribile?" Aceştia nu sunt copii educaţi la şcoala duminicală şi care au o zi proastă. Conform poliţiei, procurorilor, psihologilor şi părinţilor, copiii criminali din ultimele unsprezece luni au multe în comun.

Majoritatea aveau o inteligenţă peste medie, dar se simţeau inferiori. Aveau complexele obişnuite adolescenţilor, fie că erau prea graşi, fie prea scunzi, fie se simţeau neiubiţi, urâţi şi ceilalţi se luau de ei. Niciunul nu putea face faţă sentimentelor negative. Majoritatea erau sinucigaşi.

Toți aveau acces la arme semiautomate. Părinții îi învățaseră pe unii din ei cum să tragă cu arma, în unele cazuri, pentru a le trezi interesul pentru arme, în altele pentru a-i învăța pe copii regulile de siguranță ale armei. Dat fiind faptul că mulți adolescenți nu sunt conştienți de finalitatea morții, a pune arme puternice de foc la dispoziția lor poate fi o propunere înfricoşătoare.

Toți au vorbit şi au scris despre uciderea oamenilor. Semnele de avertizare erau prezente. În majoritatea cazurilor, adulții nu au luat amenințările în serios.

Toți se hrăneau cu o cultură violentă – mesaje muzicale violente, filme violente, jocuri video violente, violență la televizor şi pe internet. Adolescenții sunt foarte uşor influențabili prin astfel de imagini.

Programați să ucidă?

Oare societatea noastră îi programează pe copii să ucidă de la o vârstă foarte fragedă? Conform lui David Grossman, psiholog militar şi autor, locuitor în Jonesboro, Arkansas, cei mai puternici factori care-i programează pe copii să ucidă sunt violența la televizor şi jocurile video violente.

„Astăzi, datele care leagă violența în mass-media de violența în societate sunt superioare acelora care leagă cancerul de tutun", a spus Grossman în „Antrenat pentru a ucide", un articol care a apărut în ediția de august 1998 a revistei *Christianity Today.*

El a citat un studiu apărut în *The Journal of the American Medical Association* (JAMA) care a concluzionat că „introducerea televiziunii în anii 1950 a dus la dublarea ratei omuciderilor, expunerea prelungită a copiilor la televizor fiind un factor care a stat în spatele a jumătate din omuciderile petrecute în Statele Unite." (JAMA, 10 iunie 1992)

Primarii discută despre violență

Procurorul general al Statelor Unite, Janet Reno, şi primarii a 60 de oraşe din Statele Unite s-au întâlnit pentru *Summitul Național despre Violența Tinerilor,* la data de 24 septembrie 1998, în Salt Lake City, în încercarea de a opri fluxul de violență venit din partea tinerilor. Primarilor li s-au alăturat 15 şefi de poliție şi reprezentanți ai guvernului federal, ai ştirilor mass-media şi ai industriei de entertainment.

„Ceea ce tinerii îmi spun că au nevoie cel mai mult este cineva cu care să vorbească, cineva care să înțeleagă cât de greu este să te maturizezi în ziua de astăzi", a spus Reno.

Recomandările din partea primarilor au inclus crearea unor medii mai sigure pentru copii, lărgirea oportunităților de recreere, măsuri mai eficiente de a ține armele departe de mâinile copiilor.

Primarii au propus, de asemenea, ca şcolile să înmulțească personalul de consiliere pentru ca aceştia să poată identifica problemele din timp, înainte să devină probleme de competența legii. Între timp, secțiile de poliție lucrează pentru a plasa mai mulți ofițeri pe străzi şi în şcoli.

Poliție pe holurile şcolilor

În New York City, Comisia pentru Educație a votat recent pentru a da Poliției controlul siguranței şcolilor, pentru a îmbunătăți pregătirea personalului de siguranță din şcoli. Mulți părinți au fost supărați de decizia Comisiei spunând că poliția va transforma şcolile în tabere armate.

Această aplicare „dură" a legii în şcoli include „toleranța zero" la arme şi droguri. Inspectoratul şcolar din Seattle aplică cu strictețe toleranța zero în toate şcolile din oraş. Recent, un puşti de 11 ani a fost exmatriculat după ce i-a căzut din rucsac o puşcă jucărie, în timp ce se afla în cantină. Conform raportului,

în anul şcolar 1997–1998, în Seattle s-au înregistrat 68 de incidente în care au fost implicate armele (MSNBC, 23 sept. 1998).

Principii de acţiune:

Poate că nu vom răspunde niciodată satisfăcător la întrebarea: „Ce anume cauzează violenţa adolescenţilor?" Deci, trebuie să acţionăm în conformitate cu informaţiile pe care le avem, acolo unde ne aflăm. Părinţii, profesorii, liderii bisericilor, funcţionarii publici, adulţii şi tinerii pot face ceva pentru a salva copiii.

Următoarele nouă principii au fost propuse de doctorul Linda Mintle, asistent social şi scriitor. Articolul ei, „Când copiii înnebunesc", a apărut în numărul din septembrie 1998 al revistei *Charisma*.

1. **Nu trăiţi în teamă!** „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă" (2 Timotei 1:7). Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi, spune Psalmul 46:1. Trebuie să continuăm să trăim în această lume chiar şi atunci când pericolul şi păcatul sunt prezente.
2. **Fiţi atenţi la copiii care pot avea probleme!** Căutaţi semne de depresie, lipsa interesului pentru orice activitate, respect de sine scăzut, iritabilitate, rezultate slabe la şcoală, retragere din societate, schimbări ale apetitului, probleme de somn, concentrare şi oboseală excesivă. Luaţi-i în serios pe aceia care spun că vor răni animale sau oameni. Încurajaţi-vă copiii să anunţe un părinte, dacă aud acest tip de vorbire. S-ar putea să salveze vieţi.
3. **Căutaţi să rezolvaţi problemele de familie!** Ştim că familiile nefericite duc la delincvenţa juvenilă. De asemenea, rebeliunea este cea mai frecventă în familiile foarte permisive sau foarte stricte. Despărţirile în familie, depresia, abuzul sau

presiunile financiare afectează în mod negativ adolescenții și părinții. Nu subestimați puterea emoțională pe care acest stres îl are asupra adolescenților. Majoritatea trăim departe de familiile noastre. Drept rezultat, raportul social și presiunile pozitive ale grupului lipsesc deseori din viețile noastre. Deci, adolescenții simt mai puțină stabilitate și o mai mare izolare.

4. **Implicați-vă în viața adolescentului dumneavoastră!** Părinții trebuie să știe ce intenționează copiii lor. Chiar și oamenii legii cred acest lucru. În ultima decadă, 17 state au promulgat legi în care părinții sunt responsabili pentru delictele copiilor. Prea mulți copii petrec ore întregi singuri după orele de școală, nefăcând nimic.
5. **Fiți atenți la modul în care mass-media vă afectează familia!** Un copil de vârstă medie va asista la 100 000 de acte de violență înaintea vârstei de 18 ani. Puneți-le întrebări cheie în legătură cu emisiunile la care se uită. Cine este personajul negativ și de ce? Cine este eroul? Cum este familia lui caracterizată? Apoi alegeți ce trebuie să privească și ce nu.
6. **Familiarizați-vă cu aspectele culturii populare!** Ascultați cuvintele cântecelor, urmăriți și catalogați programele TV orientate către tineri, vorbiți despre anumite filme care nu sunt potrivite pentru adolescenți și fiți atenți la jocurile video cumpărate sau jucate. Nu este înțelept să permiteți tinerilor accesul nemonitorizat la Internet. Sunt prea multe tentații și chat-room-uri nepotrivite care pot fi accesate de tineri.
7. **Nu fiți naiv în legătură cu armele!** Este alarmant de ușor pentru un adolescent să facă rost de o armă letală. Filmele și celelalte mijloace mass-media au desensibilizat copiii cu privire la răul pe care-l pot face armele. Armele nu sunt pentru joacă, și responsabilitatea care vine odată cu deținerea unei arme este imensă. Prevenirea folosirii greșite a unei arme de foc necesită o pregătire mai adecvată în vederea siguranței.

8. **Păstraţi cu tărie valorile creştine!** Nu este o coincidenţă faptul că tot mai mulţi copii comit delincvenţe şi nu au niciun fel de ruşine sau părere de rău. Ei sunt crescuţi într-o societate în care nu se pot ruga deschis la şcoală, în care valorile absolute sunt incorecte politic şi în care avortul este legal. Decăderea valorilor noaste morale duce la o comportare lipsită de conştiinţă.
9. **Recunoaşteţi nevoia de luptă spirituală.** Bălăcirea în ocultism şi expunerea minţilor copiilor la imagini de suferinţă, crimă şi tortură deschide uşa răului. Se dă o luptă pentru sufletele acestor copii. Obişnuită-vă să vă rugaţi şi să mijlociţi pentru ei. Trebuie să luăm întreaga armură şi să mergem la luptă. Trebuie să acţionăm şi să demonstrăm realitatea de a trăi cu Dumnezeu acestor copii fără speranţă, aflaţi în suferinţă. Prin harul Său, nimeni nu este dincolo de pocăinţă.

O provocare personală din partea lui Nicky Cruz

Dragă prietene,

„De ce se poartă copiii ca şi cum n-ar avea nevoie de noi?", aud părinţii spunând. Deseori, reacţia noastră este de a îndepărta copiii, şi acest lucru este foarte periculos.

Dacă aşteptăm până când copiii noştri ne cer ajutorul, atunci este aproape prea târziu!

Ca rezultat, vedem o „generaţie aruncată la gunoi", copii lăsaţi pe cont propriu – fără pace, fără societate. Copiii se alătură bandelor pentru a înlocui familiile disfuncţionale.

Suntem o generaţie fără moştenire. Practic, nu avem pentru ce trăi.

S-a ajuns într-un loc despre care împăratul Ezechia, regele Iudeii, a spus acum 2 500 de ani: „Lasă generaţia următoare să se îngrijoreze

pentru ei înşişi. Căci va fi pace şi linişte în timpul vieții mele!" (2 Împărați 20:19).

Cum îi putem binecuvânta pe copiii noştri astăzi aşa încât ei să fie binecuvântați în viitor?

Vă provoc: Nu-i îndepărtați! Fiți duri! Fiți insistenți! Fiți tari în credință şi nu renunțați!

Am întâlnit o dată un bărbat pe care l-am crezut de-a dreptul nebun. L-am insultat. L-am abuzat fizic. Dar el a continuat să mă urmărească. Oriunde mă întorceam era şi el, spunându-mi că Isus mă iubeşte. „Ştiu că mă urăşti, Nicky, dar eu îți spun că Isus te iubeşte şi va fi pe urmele tale până vei înțelege că El te iubeşte."

Acel om era un predicator cu numele David Wilkerson. Avea dreptate. Într-o zi, acum patruzeci de ani, Isus Cristos a pătruns în inima mea împietrită.

Sunt convins că aceasta trebuie să facem şi eu şi tu. Trebuie să fim fermi în dorința noastră de a ne salva copiii. Suntem departe de a fi perfecți, şi copiii noştri ne vor reaminti mereu de acest lucru. Dar ştim în cine credem. Iar El nu ne va lăsa nici nu ne va părăsi atunci când este vorba despre copiii noştri.

Misionarul dumneavoastră printre adolescenții din America,
Nicky Cruz

Fotografii din viața şi din lucrarea lui Nicky Cruz

Râul din afara oraşului San Juan
Nicky s-a născut la Puerto Rico, sub umbra vrăjitoriilor. „Aceasta era pentru mine vârsta inocenței... Ne jucam, împingându-ne unul pe celălalt... apoi eu îl priveam pe fratele meu de corp înecându-se. Fratele meu era la strâmtoare, se dase bătut. Eu eram disperat, plângeam. Am sărit în apă fără să mai stau pe gânduri, spre viață sau spre moarte. A fost una dintre cele mai vii amintiri din viața mea... a fost cel mai mare coşmar – traumatic –, aceasta a schimbat cursul vieții mele când am văzut că trebuie să negociez cu viața şi cu moartea."

Nicky, fratele lui, Frank, şi nişte prieteni
Câțiva ani mai târziu, în vechiul lor cartier, Nicky îşi aduce aminte de salvarea de la înec: „Atunci a fost acel moment plin de bucurie. Ne îmbrățişam, râdeam, strigam. Simțeam că pot face orice. Aminteşte-ți, ți-am salvat viața, îmi eşti dator, să nu uiți asta."

Statuia Libertății
Tatăl lui Nicky l-a urcat într-un avion pe vechiul aeroport din San Juan. El a mers la New York în plină iarnă fără să aibă la el măcar o haină groasă. „Am văzut New York-ul de sus. Era luminos. Am văzut alb pe pământ, eu niciodată n-am văzut zăpadă. Am văzut clădirile în timp ce avionul se pregătea să aterizeze, am văzut Statuia Libertății. Am fost intimidat de grozăvia oraşului. Am reuşit. Sunt liber! Sunt pe punctul de a termina cursa!"

Școala Publică numărul 67
„Era o şcoală portoricană de portoricani. La şcoală exista un alt fel de hărțuire. Acest băiat vroia banii mei. El a spus că trebuie să aparțin unei bande, că dacă nu, nu exista nicio garanție... trebuie să aparții de cineva pentru a supraviețui."

Israel Narvaez
Tovarăşul de bandă al lui Nicky şi prietenul lui de o viață.
„Exista acest film de succes în care era vorba despre Mau Mau, un trib African. Mau Mau însemna «ucide, ucide ». Noi doream să fim ca şi ei... ucigaşi. Doream să fim ucigaşi. Aşa am devenit Mau Mau."

Carlos Reyes
Alt membru al bandei care i-a rămas prieten lui Nicky până în ziua de azi.
„Existau cinci bande în cartier. Mau Mau era o bandă portoricană. Încăierările dintre bande erau numite lupte. După un timp nu te mai gândeai la asta... era ceva normal."

Pastorul David Wilkerson
Banda îl înjosea pe acest tip slab şi alb vorbind despre Isus. Acest bărbat era un tânăr pe care Dumnezeu l-a chemat în oraş. „Nu doream să stau între cei patru pereți ai unei biserici confortabile", spunea pastorul Wilkerson. „Nicky era ridicol... asta era partea care îi ascundea rana din sufletul lui." Nicky îşi aminteşte: „Am râs de sfaturile lui. L-am provocat şi am văzut curajul lui. Predicatorul spunea: «Poți să mă omori şi să mă tai în bucățele, dar aminteşte-ți că fiecare bucățică va striga că Isus te iubeşte şi eu te iubesc.»"

Institutul Biblic American
Un punct de întoarcere în viața lui Nicky a fost atunci când L-a acceptat pe Isus la arena St. Nicholas. „Duhul Sfânt a coborât peste acel loc cu așa o putere," spunea Wilkerson. După ce inima lui Nicky a fost schimbată, pastorul Wilkerson l-a trimis la acest colegiu biblic, unde a întâlnit-o Gloria, fata cu care s-a căsătorit.

Nicky și Gloria în timpul petrecut la colegiu
Gloria își amintește: „Mulți dintre ei erau copii de pastori sau de misionari. El a ales să iasă în evidență. Legătura dintre noi era faptul că ne plăcea la amândoi să lucrăm cu tinerii și, bineînțeles, dragostea noastră pentru Domnul și unul pentru celălalt."

Gloria și Nicky Cruz
După ce s-au căsătorit, Gloria și Nicky au început să lucreze împreună cu pastorul Wilkerson în New York la Teen Challenge Center, propriul centru pentru dependenții de droguri, pentru alcoolici și pentru membrii bandelor. „A fost spitalul Duhului Sfânt... sute și sute de dependenți de droguri au fost salvați", spunea Nicky.

Sonny Arguinzoni
Primul caz al lui Nicky la centru a fost un dependent de heroină cu multe arestări și condamnări anterioare și programe de reabilitare eșuate în trecut. Nicky i-a spus lui Sonny: „Dumnezeu m-a schimbat pe mine, El poate să te schimbe și pe tine. Suntem pe cale să credem că Dumnezeu va face o minune."

Pastorul Sonny Arguinzoni
După miracolul eliberării de droguri, pastorul Sonny își amintește: „Simțeam că se întâmpla ceva în mine. Niciodată n-am simțit asta înainte." Nicky a specificat: „Trei zile stând închis cu Dumnezeu. Viața ta nu va mai fi niciodată la fel."

Ungerea este peste Nicky
„Vrei să-L primești pe Isus Cristos?"
TRUCE (To Reach Urban Children Everywhere [A ajunge la copiii din zonele urbane de pretutindeni]), „acestea sunt întâlnirile ofensive care au loc în cartierele sărăcăcioase printre membrii bandelor și dependenții de droguri din cadrul comunităților", afirma Patrick Dow, șeful executiv al misiunii lui Nicky Cruz și ginerele lui Nicky, în timp ce călătorea împreună cu el prin țară.

Tinerii acceptându-L pe Isus la o întâlnire a lui Cruz
„Nicky aduce un sentiment al speranței, dar și o înțelegere a Evangheliei lui Isus Cristos care va schimba inimile și viețile lor în cazul în care vor răspunde la aceasta." – Don Steiger, pastorul lui Nicky.

Misiunea lui Nicky
Dumnezeu l-a chemat pe Nicky înapoi în stradă pentru a ajuta pe copiii ale căror vieți erau în mare pericol. El le cunoaște istoria. Le știe durerea și temerile. Le trăise el însuși pe toate, le arată un drum mai bun în viață, apoi îi întreabă: „Sunteți gata să-L primiți pe Isus?"

O îmbrățișare după rugăciune
„Este cel mai frumos lucru. Știai că Isus a fost atât de încântat", spune Alicia Cruz Dow, fiica lui Nicky, după ce a văzut cum oamenii își schimbă viața pentru Isus

Mai multe informații despre lucrarea lui Nicky Cruz sunt disponibile la: www.nickycruz.org